

HALKIN KURTULUŞU

12 ŞUBAT 1980
FİYATI 10 TL

193

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Zamlara, hayat pahalılığına,
işsizliğe, faşist saldırılara,
zulme, işkenceye, sıkıyönetime karşı

GENEL GREVE DOĞRU

Ekonomik ve politik krizin derinleşmesi, halk kitlelerinin hoşnutsuzluğu ve mücadelesinin yükselmesi, buna bağlı olarak egemen sınıfların ekonomik saldırılarını yoğunlaştırmaları ve faşist yöntemlere daha fazla ağırlık vermeye yönelmeleri sınıf mücadelesini sertleştiriyor.

Devamı Sayfa 6'da

TKP ve DİSK ağaları genel grev mücadelesini saptıramayacaktır

(Yazısı Sayfa 4'de)

İşçi ve halk düşmanı Türk-İş ağaları genel greve karşı çıkıyor

Türk-İş'in faşist ve reformist sendika ağaları genel greve karşı çıktıklarını açıkladılar.

Genel grev talebi bugün işçi sınıfına ve tüm emekçilere mal olmuştur ve DİSK'in revizyonist-reformist sendika ağalarını, görünüşte de olsa bu talebe sahip çık

Devamı Sayfa 6'da

Mensucat Santral'da 5500 işçi direnişe geçti

* MENSUCAT SANTRAL GREVİ DSM'NİN ÇAĞRISIYLA BAŞLADI.
* TEKSİF SENDİKASININ DİRENİŞİ KIRMAYA ÇALIŞMASI ÜZERİNE. DİRENİŞ İŞÇİLER TARAFINDAN YÖNETİLİYOR.
* DESTEKLEME GREVLERİ YAYGINLAŞIYOR.
* KAZLIÇEŞME DERİ FABRİKALARINDA 5 BİN İŞÇİ MENSUCAT SANTRAL İŞÇİLERİNİ DESTEKLEMEK AMACIYLA DİRENİŞE GEÇTİ.
* İNCELER BOYA FABRİKASI İŞÇİLERİ DE AYNI AMAÇLA DİRENDİ. ARALARINDA BAĞIŞ TOPLAYAN İŞÇİLER, MENSUCAT SANTRAL İŞÇİLERİNE GÖNDERDİLER.

Teksif'in TİSK ile yılbaşında imzaladığı grup sözleşmesi zaten işçilerin haklı taleplerine karşın imzalanmış bir satış sözleşmesiydi. Son devalüasyon ve zamlardan sonra ise gerçekte ücretler, toplusözleşmenin öncesindeki düzeyin de altına düştü. Grup sözleşmesinin ardından fabrikada "işçi çıkarılacak" sözü dolaşmaya başladı. Önce 2 işçi ve bir temsilci hiçbir gerekçe gösterilmeden ve tazminatsız olarak işten çıkarıldı. Kısa bir süre önce ise çoğunluğu DSM

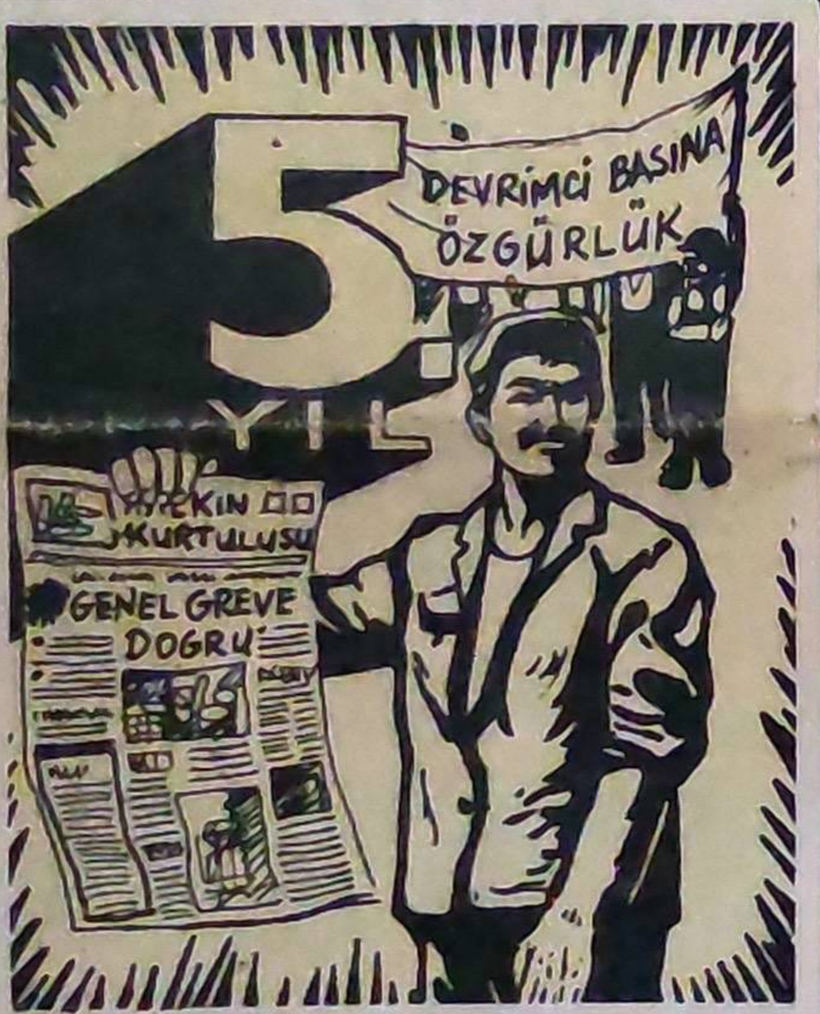
Devamı Sayfa 6'da

ZAMLAR PROTESTO EDİLİYOR

Hükümetin almış olduğu %48 arasındaki devalüasyon kararından sonra bir biri ardına gelen zamlara karşı halkın tepkisi yaygınlaşmaktadır. Yurdun çeşitli yerlerinde yapılan gösterilerle zamlar protesto ediliyor.

(Ayrıntılı Haberler 8. Sayfada)

Halkın Kurtuluşu 5. mücadele yılında

Gazetemiz HALKIN KURTULUŞU 193. sayısıyla birlikte dört mücadele yılını geride bırakmış bulunuyor.

Devamı Sayfa 6'da

Devrimci Yol ve reformculukla uzlaşma üzerine

(Yazısı Sayfa 3'de)

Militarizmin yaygınlaştırılmasına yeni bir örnek

Militarizm, emperyalizmin çürümesinin ve asalaklığının en tipik örneklerinden biridir. Militarizm saldırgan, emperyalist amaçlarla toplumun ekonomik, siyasi, kültürel her alanda askerileştirilmesi ve buna paralel olarak başka halklara, uluslara karşı düşmanlık temelinde eğitilip şartlandırılmasını içerir. Bizimki gibi yarı-sömürge ülkelerde, emperyalizmin uzantısı egemen sınıflar da bu eğilimi aynen yansıtır.

Bunun son örneği ilkokullarda zorunlu "milli güvenlik dersi" konmasıdır.

Bugünkü eğitim sistemi, egemen sınıfların yeni yetişen nesilleri itaatkar köleleri olarak yetiştirmek amacıyla geliştirdikleri faşist-feodal bir eğitim sistemidir. Tüm ulusal çıkarlara ihanet etmiş emperyalizmin kuklası egemen sınıflar böylesine bir eğitim sistemi içinde çocuklara ve gençliğe nasıl

Devamı Sayfa 6'da

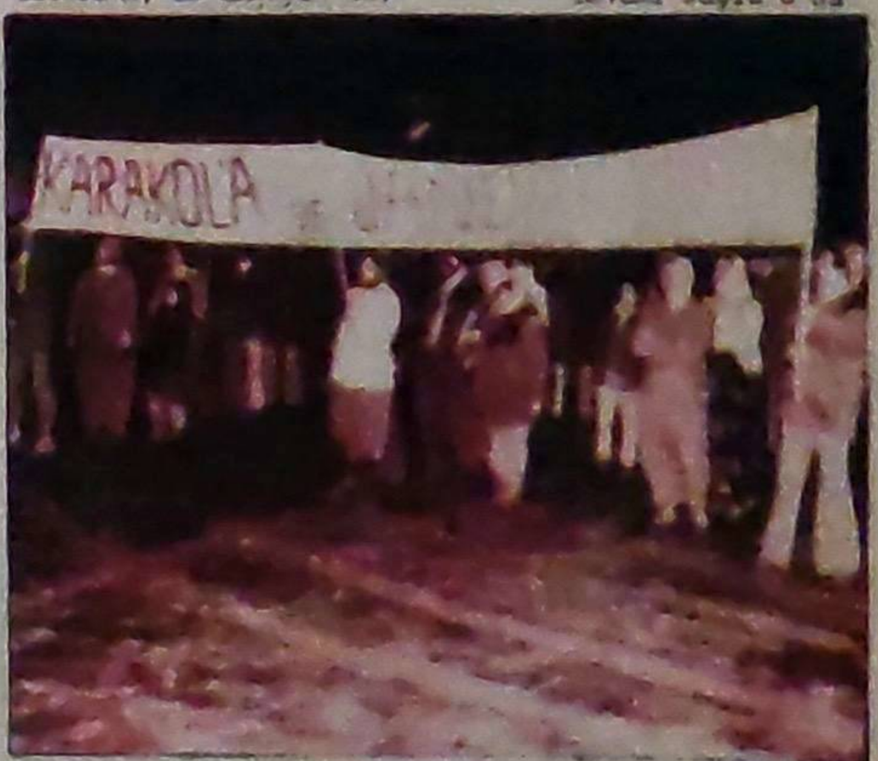

Doğançayır köylüleri faşist saldırıyı püskürttü

Eskişehir Seyitgazi -Doğançayır Köyü 23 Ocak günü Seyitgazi Kaymakamı ve Karakol komutanı komutasındaki işgalci bir askeri birlik tarafından basıldı. Askeri birlik [illegible] "Toplum [illegible]nı işgal etti. Faşist diktatörlük, Doğançayır köylülerinin [illegible] devrimciler [illegible] devrimci mücadelenin [illegible] yükselmesi karşısında [illegible] karakol kurmak istiyordu. [illegible] için işgalci militarist güçleriyle, [illegible]

Devamı Sayfa 6'da

HALKIN KURTULUŞU

Gündemde ki sorun: Genel grev

Derinleşen ekonomik ve politik kriz şartlarında kitle mücadelesinin her geçen gün daha fazla yükselmeye devam etmesi GENEL GREV'i hızla sınıf mücadelesinin gündemine sokuyor.

Zamlar, hayat pahalılığı, işsizlik, düşük ücretler, faşist baskılar her gün yeni güçlerin düzenden kopmasına, devrimci taleplerin yaygın bir şekilde tartışılır olmasına, güçlü ve birleşik eylem isteğinin yoğunlaşmasına yol açıyor.

Proleter devrimci hareket uzun süreden beri ortaya çıkan belirtilerinden, durumun bu doğrultuda gelişme eğiliminde olduğunu tespit etmiş ve tüm çalışanların genel grevinin hazırlanmasını ve örgütlendirilmesini önüne görev olarak koymuştur.

Yine uzun süreden beri her türden revizyonistler, reformistler, sendika ağaları genel grevin hazırlanmasını maceracılık olarak nitelendiriyor ve açık olarak ya da üstü örtülü bir şekilde genel greve karşı tutum alıyorlardı.

Bugün ise gericilik genel grev karşısında özde birbirinden farklı olmayan iki tutum almaktadır. Amerikancı faşistler, Demireller, Türkeşler Türk-İş'in faşist sendika ağaları, Çin emperyalizminin uşağı Amerikan yardakçısı TİKP-Aydınlık revizyonistleri genel greve karşı açık tutum içindedirler, işçilere, tüm çalışanlara, genel grev fikrine ve hazırlıklarına lanet okuyor, bu konuda yoğun bir anti-propaganda yürütüyorlar. Bunlar azılı işçi ve halk düşmanlarıdırlar.

Başlangıçta genel greve karşı çıkan diğer bir grup gerici ekip ise bugün değişik tonlardan eylem çığırtkanlığı yapmaya başladı. TKP revizyonistleri "genel direniş"ten söz ediyorlar; DİSK'in sendika ağaları "genel grev" kararları alıyorlar. Ecevit bile işçi sendikalarını zamlara vb. karşı tutum almaya çağırıyor.

Devamı Sayfa 6'da

TİKP Kongresi: Emperyalizme uşaklığın belgesi

TİKP adlı sosyal-faşist karşı-devrimci partinin Birinci Kongresi 25-27 Ocak günleri Ankara'da yapıldı. Kongre adı verilen emperyalizme ve egemen sınıflara uşaklık yeminlerinin edildiği toplantıda, TİKP delegeleri bol bol Amerikan emperyalistlerinin barış severliklerine övgüler dizdiler, dünyanın çeşitli ülkesindeki gerici faşist elebaşıları selamladılar.

TİKP Kongresinde "Üç Dünya Teorisi" açık bir biçimde reddedildi. "Üç Dünya" kelimesini bile dil

Devamı Sayfa 6'da

Türkeş Çin'le işbirliği istiyor

Azılı halk düşmanı faşist Türkeş, son olaylar ve Afganistan işgali ile ilgili olarak yaptığı açıklamada "bölge ülkelerinin [illegible] rollerini iyi yapabilmeleri [illegible]" belirterek [illegible] Pakistan'ı, hatta Çin'i de içine alan bir işbirliğini "zorunlu bulmaktayız" dedi.

Amerikan ve Çin işbirliğine paralel olarak, bu emperyalist ve sosyal emperyalistlerin uşakları da [illegible] olarak yaptıkları açıklamalarla tüm emperyalist ve gericilerin Rus [illegible] karşı

Devamı Sayfa 6'da

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

Hint Okyanusu: Sovyetlerin stratejik hedefi

Sıcak denizlere inme isteği, eski Çarların yüz yıllarca özlemini duydukları, yeni Çarların gerçekleştirmeye doğru hızla ilerledikleri bir hayaldır. Sovyet sosyal emperyalizminin, Afganistan'ı işgaliyle birlikte, ekonomik, siyasi ve askeri bakımdan tüm dünya için çok önemli bir bölge olan Hint Okyanusu'na doğrudan inmesine 500 millik bir mesafe kaldı.

Dünya petrol yataklarının çok önemli bir kısmı Hint Okyanusu'na kıyısı olan ülkelerden çıkarılıyor. Bu bölgelerde yer alan İran, Irak, Kuveyt, Suudi Arabistan, Bahreyn, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri ve Umman OPEC'in toplam üretiminin üçte ikisini çıkarıyorlar. Batı Avrupa ülkelerinin petrol gereksinimininin %20'si, Japonya'nın %90'ı, Avustralya'nın %60'ı, Amerika'nın gereksiniminin %20'si bu ülkelerden sağlanıyor. Bu petrol Basra Körfezi'ndeki limanlardan yüklenerek Hürmüz Boğazı yoluyla ya Kızıldeniz'den, ya da Afrika'nın Ümit Burnu'nu dolaşarak taşınıyor. Ayrıca, emperyalistlerin çeşitli ülkelerden yağmaladıkları hammaddeler, gene Hint Okyanusu'ndan deniz taşımacılığı yoluyla metropollere aktarılıyor. (Özellikle Hindistan'ın manganı, Malezya ve Endonezya'nın kauçuğu ve kalayı, Güney Doğu Afrika'nın altını, elması, bakırı vb.)

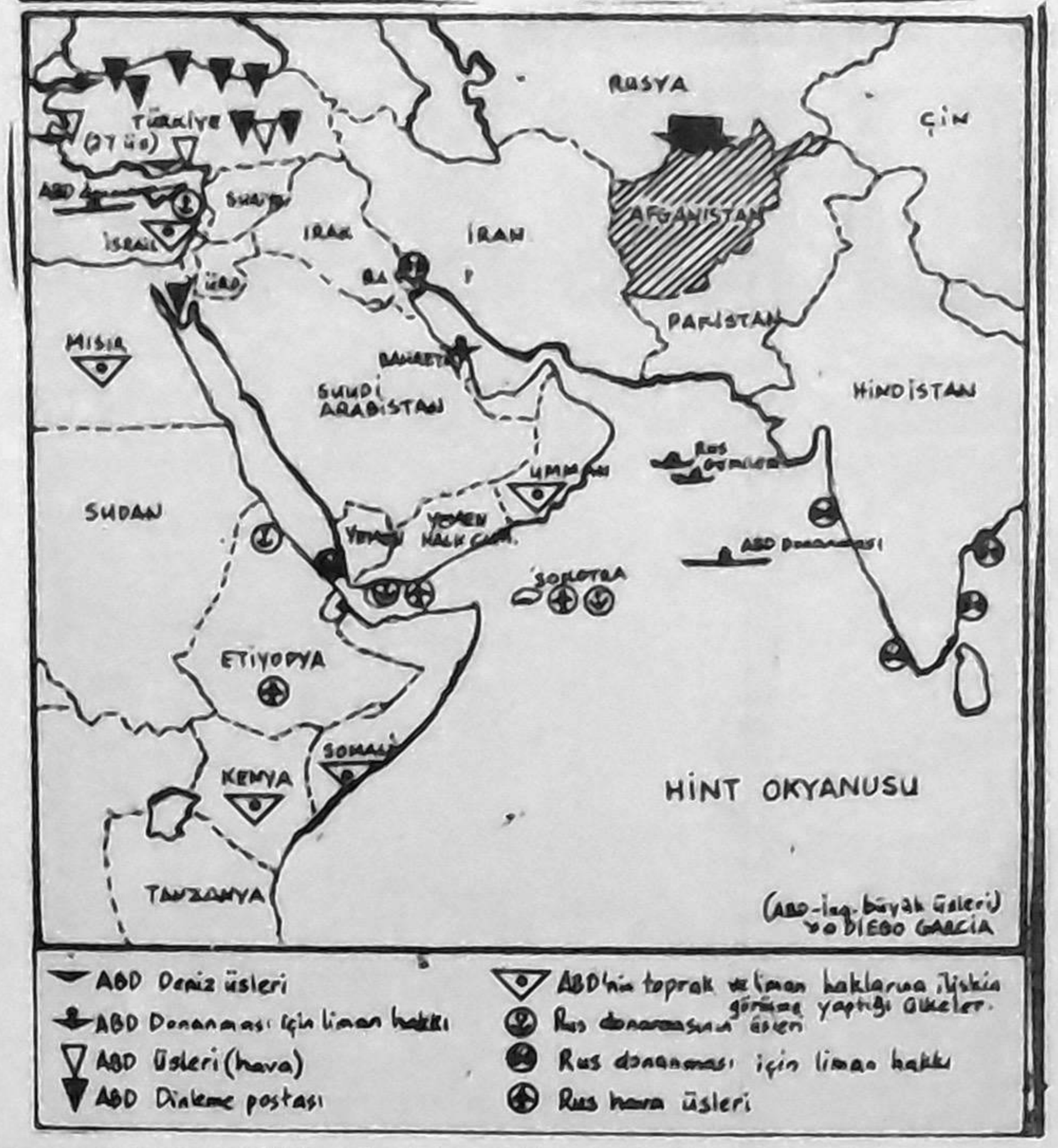
Hint Okyanusu'nun Sovyet sosyal emperyalizmi için başka bir önemi daha vardır. O da, Avrupa Rusyasının Asya Rusya'sıyla, deniz bağlantısının ancak Hint Okyanusu üzerinden kurulabilmesidir.

4 Kıta arasında yer alan ve son derece elverişli limanlara sahip olan Hint Okyanusu üzerinde egemenlik kurmak için başta iki süper devlet olmak üzere tüm emperyalistler mücadele ediyorlar. Amerika'nın, Rusya'nın, Çin'in, İngiltere'nin, Fransa'nın, Avustralya'nın bölgede askeri üsleri bulunmaktadır.

Geçtiğimiz yıla kadar Somali'de üslere sahip olan sosyal emperyalistler Somali Amerikan etkisi altına girince buradaki üslerini yitirdiler. Ama Etiyopya'daki faşist diktatörlüğe Eritre halkının yok etmede aktif bir biçimde yardım etmelerinin karşılığında Etiyopya'da askeri üsler kurdular. Uzunca bir süredir Güney Yemen'de de askeri üslere sahip olan sosyal emperyalistler Afganistan'ın işgaliyle birlikte bölgede çok güçlendiler.

Sosyal emperyalistler bu işgalle birlikte Hürmüz Boğazı'na 500 mil yaklaştılar. Afganistan ile Hint Okyanusu arasındaki yaklaşık 500 millik topraklarda ise İran ve Pakistan sınırları içerisindeki Belüci milliyeti yaşıyor. Uzun süredir İran'daki Belüci azınlığı İran'dan ayrılması için kışkırtan sosyal emperyalistler bunda başarılı olurlarsa, kolaylıkla egemenlikleri altına alacakları böyle bir küçük devlet üzerinden Hint Okyanusu'na inmeyi başarmış olacaklar.

Her iki süper devlet bölgede hegemonya mücadelesinden galip çıkmak, bölgenin tek hakimi olmak için buraya askeri güçlerini yığıyorlar. Halkların sırtından yağmaladıkları zenginlikleri başkalarıyla paylaşmak istemeyen Sovyet emperyalizmi ve Amerikan emperyalizmi, bölgedeki uşakları vasıtasıyla hem bölge halklarının, kendilerine karşı mücadelesini ezmek, hem de diğer emperyalistleri her taraf etmek için, bölgeyi bir barut fıçısına çevirmiş bulunuyorlar.

Stalin'le birlikte

Büyük Marksist Leninist Josef Visarioniç Stalin'in 100. doğum yıldönümü dolayısıyla Enver Hoca'nın "Stalin'le Birlikte (Anılar)" adlı kitabı çıktı.

İki bölümden oluşan kitabın birinci bölümü Enver Hoca'nın Stalin'in 100. doğum yıldönümü dolayısıyla yazdığı bir yazıyı kapsamaktadır. İkinci bölüm ise Enver Hoca'nın 16 Temmuz 1947'den SBKP'nin 1952 Ekim'inde yapılan 19. Kongresine kadar olan dönem içinde, Stalin ile yaptığı görüşmeleri yansıtmaktadır.

Gerek Stalin'in 100. doğum yıldönümü dolayısıyla Enver Hoca'nın yazısını, gerekse beş karşılaşmayı içeren sayfalarda, Rus ve uluslararası proletaryanın önderi, tüm ezilen halkların dostu, Marx Engels, Lenin'in büyük takipçisi, özgürlük, bağımsızlık ve sosyalizm için mücadele eden Stalin'in rolünü ve mücadelesini görüyoruz.

Enver Hoca, kitabında, Stalin'i despot ve zorba olarak tanıtan düşmanların utanmazca yalanlarını ve girişimlerini teşhir ediyor. II. Dünya Savaşı arifesinde Stalin'in faşistlerle mücadele etmediğini, ülkesini Hitler saldırısına karşı hazırlamadığını ve Stalin'in II. Dünya Dünya Savaşı'ndan sonra etki alanlarını eski müttefikleriyle paylaştığını ileri süren burjuva ve revizyonist propagandanın iftiralarını teşhir ediyor.

Ayrıca Enver Hoca, Stalin'in gerçek bir enternasyonalist olduğunu ve onun Marksist- Leninist çizgisinin doğru olduğunu bir kez daha ortaya koyuyor.

Stalin gerçek bir enternasyonalistti

Stalin gerçek bir enternasyonalistti. O, birçok halktan ve milliyetten oluşan birçok Cumhuriyetin birliğinden yaratılan Sovyet devletinin özelliğini beyinlere işlemişti. Bu cumhuriyetlerin devlet örgütlenmesi, aralarında eşitliğe saygı duyularak düzenlenmişti. Ulusal sorun üzerine izlediği doğru Marksist-Leninist çizgi sayesinde, Stalin, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ndeki çeşitli halkların mücadeleci birliğini geliştirdi. O, Sovyet Devletinin ve Partinin başında, halklar hapisanesi olan eski Çarlık Rusyasını, halkların ve Cumhuriyetlerin dostluk, uyum, birlik ve eşitlik içinde yaşayacağı özgür, bağımsız bir ülkeye dönüştürmek için mücadele etti. Stalin ulusları ve onların tarihsel oluşumlarını tanıyordu, her halkın psikolojik ve kültürel özelliklerini tanıyordu ve onları Marksist-Leninist yola doğru yöneltiyordu.

Josef Stalin'in enternasyonalizmi, Sovyetler Birliği'nin yakın müttefiki özgür ve bağımsız devletler olarak değerlendirdiği halk demokrasisi ülkeleriyle kurduğu ilişkilerde açıkça görülmektedir. O, bu devletleri siyasal ya da ekonomik olarak Sovyetler Birliği tarafından ezilen devletler olarak görmedi, Stalin'in izlediği bu çizgi doğru Marksist-Leninist bir siyasetti.

1947'de, Arnavutluk-Sovyet Karma Topluluğunun yaratılması için Stalin'e yaptığım talebi hatırlıyorum. Bana, bazı halk demokrasisi ülkeleriyle bu yönde bir atılımın taslağını yaptıklarını, ama daha sonra vazgeçtiklerini ve böyle bir adımı hata olarak değerlendirdiklerini açıklayarak, kardeş halk demokrasisi ülkeleriyle karma toplum oluşturulamaya çağını söyledi. Ama, halk demokrasisi ülkelerine, sahip olduğumuz teknolojiyi ve mümkün olduğu kadar ekonomik yardım sağlamak görevimizdir ve onları desteklemeye her zaman hazırız diye devam etti. İşte Stalin'in değerlendirmesi ve tutumu.

Tersine Kruşçevciler, bu yolu izlemediler, eski halk demokrasisi ülkelerinde diğerlerinin zararına, kendi çıkarları için askeri, siyasal, ekonomik "birlik" kurarak kapitalist işbirliği yolunda ilerlediler.

Varşova Paktını, yeni sömürgelerini "sosyalist" yöntemlerle boyundurukları altında tutmak için bir araç haline getirdiler. Stalin döneminde, karşılıklı ekonomik yardım örgütü olan COMECON'u, üye ülkeleri sömürme ve denetim altında tutma aracına dönüştürdüler.

Josef Stalin'in tüm siyasal, ideolojik, ekonomik sorunlara ilişkin siyaseti, Kruşçevci modern revizyonistlerden farklıydı. Stalin'in siyaseti enternasyonalist ve ilkeli bir siyasetti. Sovyet revizyonistlerinin siyaseti kapitalist ve onların tuzaklarına düşmüş ve düşen tüm diğer haklar için de köleleştirici bir siyasetti.

Stalin, emperyalistler, Tito, Kruşçevciler ve tüm diğer düşmanları tarafından, II. Dünya Savaşının ertesinde eski anti-faşist müttefiki Birleşik Devletler ve Büyük Britanya ile anlaşarak etki alanlarını paylaşmakla suçlanıyordu. Zaman diğerleri gibi, bu suçlamayı da çöp tenekesine attı. II. Dünya Savaşından sonra, Stalin, örnek adalet anlayışıyla, halkları, onların ulusal kurtuluş mücadelelerini ve eski anti-faşist savaş müttefiklerinin açgözlülüklerine karşı onların toplumsal ve ulusal haklarını savundu.

Uluslararası burjuva gericiliğinden, Kruşçevcilere ve diğer tüm revizyonistlere kadar tüm Komünizm düşmanları, bu büyük Marksist-Leninistin tüm erdemlerini, parlak düşüncelerini, doğru eylemlerini karalamak, iftira atmak, Lenin ve Stalin tarafından yaratılan ilk sosyalist devleti gözden düşürmek için her türlü yola başvurdular.

İslam Konferansı ve emperyalistlerin halkları uyutmasının bir aracı olarak din afyonu

Emperyalizmin baskı ve sömürüsünden kurtuluş için mücadele eden halkların sahte alternatiflerle uyutulması, bölünmesi ve onların mücadelelerinin saptırılması yönünde emperyalistler eskiden beri çok çeşit hileye başvuragelmişlerdir. Bu hilelerin en eskilerinden biri gerici-dinci ideolojinin halklar üzerindeki etkilerinden yararlanmaktır. Özellikle emperyalizm çağında, büyük bir bölümü Müslüman olan, Doğu'nun ezilen halklarının uyanışı ve emperyalizme başkaldırmasıyla birlikte, emperyalistler "İslamcılık" akımı ve İslam ideolojisiyle yoğun bir spekülasyon yapmaya başladılar.

I. Dünya Savaşı öncesinde İngiliz-Fransız emperyalistleri bölgedeki egemenliklerini koruyabilmek amacıyla aynı zamanda Osmanlı Padişahı olan Halife ile nüfuzlu şeyhler ve mollalarla, dinsel örgütler ve çeşitli mezheplerin liderleriyle sıkı bir işbirliği içine girdiler.

Daha sonra Alman emperyalizmi bu bölgelere el attığı zaman aynı yöntemleri yoğun bir şekilde kullandı. Özellikle İttihat ve Terakki yönetimini kendine bağladıktan sonra bu yöntem ve halifenin Müslümanlar üzerindeki etkisini kullanarak, Doğu'da "İngiliz emperyalizmine karşı cihat" açılması yolunda büyük çabalar harcadı ve ezilen Doğu halklarının İngiliz-Fransız emperyalizmine karşı duyduğu tepkiyi emperyalist amaçları doğrultusunda kullanmaya çalıştı. Hatta Alman İmparatoru Wilhelm Mekke'yi ziyaret etti ve "hacı" oldu.

1917'deki Büyük Ekim Devrimi, Rusya'nın ezilen sömürgeleştirilmiş halkları üzerindeki her türlü dini ve milli baskıyı kaldırdı; din ve devlet işlerini birbirinden ayırarak gerçek bir Laizmi gerçekleştirdi, inanç özgürlüğünü güvence altına aldı ve böylece halkların dinsel önyargıların etkisinden kurtulmasına, sömürü ve baskının gerçek kaynağını görmelerine yardımcı oldu. Ekim Devrimi Doğu'nun ezilen halkları için gerçek bir çekim merkezi haline geldi ve onlara kurtuluşun gerçek yolunu gösterdi.

Bununla birlikte Bolşevik Partisi gerici-dinsel ideolojiye, din afyonuna karşı mücadele görevini bir an bile aksatmadı. Emekçi halkın kültürel düzeyinin yükselmesine katlanma lektik-materyalist dünya görüşünün kültür alanına egemen olmasına özel bir önem verdi.

Ancak emperyalistler, "din ticareti" yapmaya hiç bir zaman ara vermediler ve doğası itibariyla gerici olan bu ideolojiyi devrime ve sosyalizme karşı kullanmaya devam ettiler.

Modern revizyonizmin ihaneti ve Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti dışındaki tüm eski sosyalist ve halk demokrasisi ülkelerinde kapitalizmin yeniden canlanması, dinsel önyargıların beslenmesi ve din afyonunun kullanılması olgusunu yaygınlaştırdı. Revizyonist burjuvazi, halklar ve işçi sınıfı üzerindeki sömürüsüne emekçilerin tevekkülle katlanması, sosyal-emperyalist amaçlarına hizmet etmesi amacıyla, dinsel gericiliği besledi, örgütledi ve kullandı.

Bunun bir kaç somut örneğini verelim: Bugün Sovyetler Birliği'nde yirmibinden fazla Hristiyan-Ortodoks Roma-Katolik ve Lutheryan kiliseleri Yahudi havraları, Budist tapınakları, İncil okuma evleri ve Cami [illegible] çeşitli dinsel topluluklar [illegible] bünyesinde örgütlenerek dev bir ekonomik ve siyasi güç ellerinde tutmakta, dinsel ideolojinin propagandası konusunda devletin kendilerine sağladığı olanaklardan sonuna kadar yararlanmaktadırlar. Kilisenin ihtiyaçlarını karşılamak için faaliyet gösteren 30 kuruluş, papaz ve hoca yetiştiren 19 enstitü mevcuttur.

Sovyet revizyonistleri dinsel kuruluşları uluslararası planda hegemonyacı amaçları için de kullanmakta, eski Çarların yolundan giderek Rus Ortodoks kilisesini eski konumuna kavuşturmaya çalışmaktadırlar. Bugün Vatikan'ın başındaki Papa'da revizyonist bir ülke olan Polonya kilisesindendir. Polonya'da halen ellibinden fazla papaz bulunmaktadır ve bu sayı II. Dünya Savaşı öncesinden iki kat daha fazladır. Papaz okulları her yıl beşyüz ile bin arasında yeni papaz mezun etmektedir. Avrupa'nın en büyük din eğitimi kurumlarından biri olan Lublin Katolik Üniversitesi de Polonya'da bulunmaktadır. Üstelik bir çok Batı Avrupa ülkesinde bulunmayan din işleri Bakanlığı da Polonya hükümetinin en önemli bakanlıklarından biridir. Son zamanlarda Çin'de bu yola bütün hızıyla girmiştir. Çin'de bütün dinsel topluluklar hızla örgütlenmekte, Çin çapında kongreler düzenlemekte, bizzat Çin Parti organları Çin'deki Müslümanlara cihad çağrıları yapmaktadır.

Bu durumda Doğu'nun ezilen halklarını aldatmak amacıyla "Bloksuzluk" "Üç dünya" vb. teori ve akımların yanısıra, bu akımların belli tezlerini de içeren "İslamcılık" akımı da hızla yeniden güçlenmekte, ne idüğü belirsiz bir "İslam Ülkeleri Topluluğu" uluslararası planda boy göstermektedir. Bu ülkeler, tıpkı sözde "Bloksuz", "Üç dünya" ülkeleri gibi çeşitli toplumsal rejimlere sahip ve çeşitli emperyalist devletlere bağımlı ülkelerden oluşuyor ve dünyadaki devrimci, sosyalist, ilerici ülkelerle gerici emperyalist uşağı devletler arasındaki ayrımı gözden kaybetmeye hizmet ediyor. Özellikle süper devletler bu topluluğu kendi amaçları doğrultusunda kullanmak için yoğun çabalar harcıyorlar. Ancak bugün bu ülkelerin çoğunluğu üzerinde etkili olan güç Amerikan emperyalizmidir.

Nitekim son günlerde Afganistan'ın Rus sosyal emperyalistleri tarafından işgali üzerine Pakistan'ın başkenti İslamabad'da toplanan "İslam Ülkeleri Konferansı"nda alınan kararlara damgasını vuran da bu emperyalist güç oldu. Bugün Amerikan emperyalizmi "İslam Ülkeleri Topluluğu" üzerindeki nüfuzundan yararlanarak Asya'daki revizyonist saflaşmaya ve Sovyet nüfuz alanlarındaki İslam ülkelerinde karışıklıklar yaratarak, buraları kendi nüfuz alanları haline getirmeye çaba harcıyor.

Nitekim Konferansın desteklemek yolunda karar aldığı "Müslüman Gerillalar" eskiden beri İngiliz-Amerikan emperyalizminin menfaatlerini savunan gerici-feodal güçler tarafından yönetiliyor. Bugün de Afgan halkının bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin önünde bir engel ve Afgan halkının düşmanıdır.

Bu arada Çin'de tümüyle iflas etmiş bulunan "Üç dünya teorisini" bir kenara attı ve "tüm dünyanın Rusya'ya karşı birliği" sloganına uygun bir şekilde, Amerikan emperyalizminin kanatları altında "İslamcılığa" soyundu. Teng Siao-Ping'in ABD'yi ziyaret ederek kovboy şapkasını giymesinden sonra, Hua Guo-Feng'de Pakistan'ı ziyaret ederek hacı takkesini giydi. Böylece bu ikili birbirlerini ne kadar tamamladıklarını bir kez daha gösterdiler.

Rus sosyal emperyalistleri de Afganistan'ın işgali üzerine "İslam Ülkeleri" üzerinde kaybettiği prestijini yeniden kazanmak amacıyla din propagandasına, özellikle İslamlığın propagandasına daha da ağırlık vermeye başladılar. Afganistan'da birbiri ardına gelen kukla yönetimler bu eğilimi açıkça yansıtıyor. Artık "bilimsel sosyalist" Kabil radyosunda her gece Kuran okunuyor ve yeni Afgan bayrağına İslamın sembolü olan yeşil renk eklendi. Böyle giderse Karmal'ın ardından gelecek uşak "Afgan devriminin yeni bir atılımı olarak" şeriat düzenini ilan edecek. Diğer yandan Moskova radyosu "İslam Ülkelerine" yönelik yayınlarında sürekli Rus hacılarıyla yaptığı röportajları yayınlıyor. İran'da Sovyet uşağı TUDEH Humeyni yönetiminin tüm şeriatçı karşı-devrimci girişimlerine alkış tutuyor.

Türkiye'nin komprador-feodal egemen sınıfları da Amerikan emperyalizminin safında bu oyunda yerlerini aldılar. Dışişleri Bakanı Erkmen, İslam Konferansına katıldı ve efendilerinin çıkarlarını savundu. Öte yandan "İslamcı" akımın ülkemizdeki en güçlü temsilcisi MSP dinsel demagojiye hız verdi. Ülkemizde eskiden beri faaliyet gösteren faşist milislerin yanı sıra, "İslamcı" akım da "İslam Kurtuluş Ordusu" adlı gerici bir silahlı sivil güç oluşturdu ve devrimcilere ve halka saldırılarını yoğunlaştırdı. Çin revizyonizminin uşağı TİKP 'de, efendileri gibi, "Üç dünya teorisini" bir kenara attı, İslamcılığı savunmaya ve MSP ile işbirliğine ağırlık vermeye başladı.

Bütün bu gelişmeler, Marksist-Leninistlere, emperyalistlerin halkı uyutmasının araçları olan tüm gerici ideolojilerin yanı sıra, dinsel ideolojiye, özellikle "İslamcı" akıma karşı mücadeleyi yoğunlaştırma ve halkı dinsel önyargılardan kurtarma [illegible] görevini yüklüyor. Marksist-Leninistler bu [illegible] [illegible] [illegible] bulunduğunu [illegible].

Rusya'da islamcılık

Rus "Novosty Press" ajansı tarafından yayınlanmış, "Sovyetler Birliği'nde İslam" başlıklı bir dinsel propaganda broşüründe şu gerçekleri itiraf edenler, bizzat Sovyet revizyonistleridir:

"Devlet organları dinsel kuruluşlara yeni lokallerin inşası, mülk sahibi veya kiracı olarak yararlandıkları binaların onarımı, kült nesnelerinin yapımı için gerekli malzemeyi ve dinsel yayınların basımı için kağıt ve matbaayı sağlar... Son zamanlarda bakir toprakların değerlendirilmesi [illegible] [illegible] bir çok bölgede, Bozgazalma, [illegible] [illegible] [illegible] gibi yeni müslüman dinsel topluluklar ortaya çıktı... Dinsel topluluklar ve [illegible] [illegible] inşa [illegible] [illegible] [illegible] kült [illegible] kuruluşlara [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] mutlak [illegible] [illegible] [illegible] dinsel [illegible] [illegible] [illegible] olmuştur. Camilerin gelirleri artmıştır. Bu gelirler, hem kendi masraflarını karşılamaya, hem de her camide önemli birikimler yaratmaya yetmektedir... Yalnız 1967 yılı boyunca Orta Asya ve Kazakistan Müslümanları Diyanet İşleri Yönetimi, Barış Fonuna bir kaç yüzbin ruble yatırmıştır. Son beş yıl boyunca Tatarıstan Özerk Cumhuriyeti Müslümanlarının dinsel kuruluşları ile [illegible] dinsel kuruluşlar Tataristan Cumhuriyeti Barış Fonuna bir buçuk milyon ruble bağışta bulunmuşlardır... Dinsel kuruluşların gelirleri, her türlü vergiden muaftır... Diyanet İşleri Yönetimi, İslam'ın [illegible] bir [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] fetvalar [illegible].

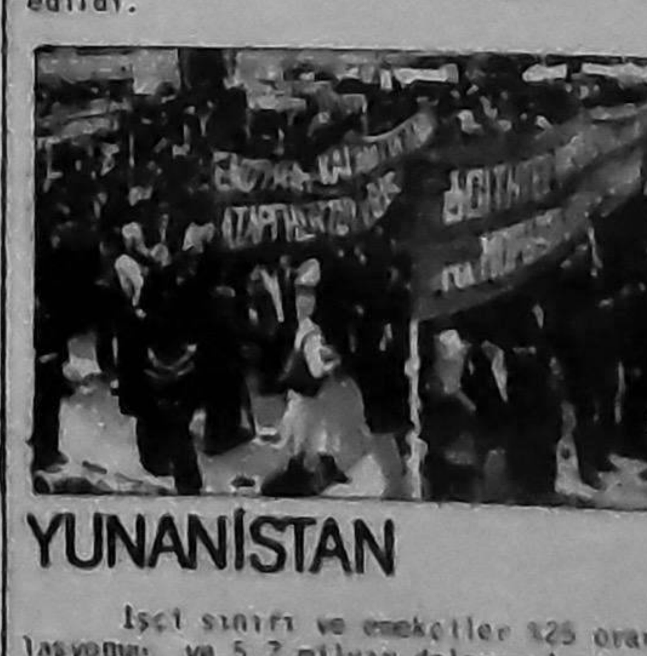
"Diyanet İşleri Yönetimi, yabancı ülkelerdeki Müslüman örgütlerle geniş ilişkiler [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Müslüman örgütleri [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]." (Abdullah Vakhabov, [illegible])

5 kıtadan

EL SALVADOR

El Salvador'da emekçiler bunalımın sonuçlarını kendi omuzlarına yüklemek isteyen Cuntayı protesto için gösterileri sürdürüyor. Geçen hafta sürekli artan fiyatları protesto için yapılan bir gösteriye 100 bin kişi katıldı. Sivil polislerin göstericilerin üstüne ateş açması sonucunda 13 kişi öldü, 100 kişi yaralandı.

Öte yandan, köylüler ücretlerine zam yapılması yolundaki talepleri karşılanmayınca 25 çiftlik ve plantasyonu işgal ettiler. Çeşitli kentlerde, fiyat artışlarını protesto amacıyla 300 kilise işgal edildi.

YUNANİSTAN

İşçi sınıfı ve emekçiler %25 oranındaki enflasyonun ve 5,7 milyar dolara ulaşan ticaret açığının yükünü kendilerine ödetmek isteyen egemen sınıfların hükümet aracılığıyla aldıkları son ekonomik kararları direniş ve grevlerle protesto ediyorlar.

Grev dalgası, 500 bin dolayında küçük esnafın bir günlük greviyle başladı. Bunu doktorların grevi izledi. Ücret artışı talep eden 32 bin banka çalışanı 17 Ocak'tan beri direnişte. Yunanistan Barosu 3 günlük greve gitti. Elektrik ve su işçileri bir günlük, 27 bin telefon ve posta işçisi ücret artışı talebiyle 48 saatlik bir uyarı grevi yaptı.

Emperyalistlerin proletarya ve halkları aldatma yöntemleri

• Emperyalist savaşlarda şimdiye kadar milyonlarca emekçi kırıldı. Gerçekte kendileri çok küçük bir azınlık teşkil eden emperyalistler, kendi çıkarları için bunca insanı cephelerde kırılmaya itebildilerse, bunun en büyük nedenlerinden biri de bu insanların, emperyalistlerin dünyayı yağmalamak ve kasalarını doldurmaktan ibaret olan aşağılık amaçlarını kavrayamamış ve şu ya da bu "yüce amaç" uğruna savaştıklarını düşünecek şekilde aldatılmış olmalarıdır.

Emperyalistlerin emekçileri aldatmak için kullandıkları yöntemler çok çeşitlidir. Fakat bunların hepsi işçi sınıfı ve emekçi halkın sınıfsal çıkarlarının karartılmasına, emekçilerin milliyet, din, mezhep ayrılıkları körüklenerek bölünüp, parçalanmasına ve sahte değer yargılarıyla aldatılmasına dayanır.

Bunlardan en önde gelenlerinden biri milliyetçiliktir.

Milliyetçilik, kapitalizmin gelişme çağında, burjuvazi henüz devrimci bir nitelik taşırken, feodal parçalanmışlığa ve gericiliğe karşı belli bir ilerici rol oynadı. Burjuvazi ulusal birliğin sağlanması ve bağımsız ulusal devletlerin kurulması sürecinde bu ideolojiyi bir araç olarak kullandı. Ama milliyetçilik başından beri, aynı zamanda burjuvazinin proletaryaya ve emekçilere karşı mücadelesinin de bir aracı durumundaydı. Zamanla burjuvazi gericileştikçe, bu ideolojinin ikinci yönü ağırlık kazandı. Kaldı ki, gelişme dönemini tamamlayan burjuvazi, vatan, millet gibi kavramlarla ilişkisini tamamen kesti. Ulusal devletlerin kurulması burjuvazinin gelişmesinde zorunlu bir aşama teşkil etmişti; ama burjuvazi gelişip, özellikle emperyalizm aşamasına girdiğinde, ulusal devlet artık onun gelişmesinin ayak bağı haline geldi. Burjuvazi kozmopolitleşti. Ve milliyetçilik işçi sınıfının, sınıf bilincini karartmanın, halkları emperyalizmin arabasına koşmanın bir aracı haline geldi. Yine bu dönemde milliyetçilik bir çok durumda aşırı bir biçimde yozlaşarak ırkçılığa dönüştü. Ve militarizmle bütünleşti.

Örneğin I. Emperyalist Savaş döneminde, tüm savaşan taraflar emekçi kitleleri aldatabilmek amacıyla "vatan savunması" şiarına sarıldılar, bağımsızlık ve demokrasi havarisi kesildiler.

Yine Çarlık Rusyası, Balkanlardaki emperyalist emellerini gerçekleştirmede Slav milliyetçiliğini (ırkçılığını) bir silah olarak kullandı. Lenin, bu duruma değinerek "bir yanda Avusturyalıların, öbür yanda Rus kara-yüzlerin 'Slav kardeşleri' için duydukları endişe kadar dün yada gerici bir şey yoktur. Bu 'endişe' bunca zamandır Rusya'ya Balkanlarda kötü bir ün kazandırmış olan asağılık entrikalar için perde olarak kullanılmaktadır." diyordu.

II. Dünya Savaşı sırasında, Naziler ırkçılığı son haddine kadar geliştirdiler ve "diğer ülkelerdeki Alman kardeşleriyle birleşmek" ve "üstün" Alman milletine "gerekli yaşam alanı"nı sağlamak için tüm dünyayı ateşe verdiler. Son Vietnam saldırısı Çin sosyal emperyalistlerinin de bu yolda yürüdüğünü gösterdi.

Emperyalistlerin bu taktiklerini yarı-sömürge, yarı-feodal uşaklarıda uygulamaktadır. Ancak tekelci kapitalizmin, çürümüşlüğünü tam olarak yansıtan komprador kapitalizm ile henüz gelişme sürecini tamamlayamamış ve belirli bir ilerici rol oynayabilen ulusal kapitalizmin yan yana ve içiçe bulunduğu bu ülkelerde durum daha karmaşıktır. Burada bir yandan emperyalizme ve feodalizme karşı mücadelede belirli bir potansiyel taşıyan ulusal-radikal burjuvazinin milliyetçiliği; diğer yandan kozmopolit komprador-tekelci burjuvazinin ırkçı-milliyetçiliği söz konusudur ve bunlardan birincisi belirli bir demokratik muhtevaya sahip iken, diğeri bütünüyle gericiliğe hizmet eder. Bu ülkelerde proletarya, milliyetçiliğin her türlüsüne karşı proletaryayı enternasyonalizm ruhuyla eğitirken, aynı zamanda bu iki eğilim arasında ayırım gözetir. Nitekim bugün Amerikan emperyalistlerinin ve komprador-tekelci kapitalistlerin en azgın uşağı faşist Türkeş ve onun MHP'sinin aşırı gerici ırkçı-milliyetçiliğiyle, aynı zamanda küçük-burjuva milliyetçileri olmak özelliğini taşıyan Kürt ve Türk devrimci demokrat akımlarının milliyetçiliği arasında keskin bir çelişme vardır. Emperyalizm birincisini kışkırtır, ikincisini genel olarak ezmeye çalışır. Ancak proletarya özellikle bağımsız sınıf mücadelesinin geliştiği ya da emperyalistler arası çelişmelerin iyice keskinleştiği koşullarda küçük-burjuva milliyetçilerinin de emperyalizmin kuyruğuna katılabileceklerini ve gericiliğin bir aleti durumuna gelebileceklerini unutmaz. Ayrıca ulusal burjuvazinin iktidarı ele geçirerek zamanla palazlanıp, emperyalizmle bütünleşmesi koşullarında onun ideolojisi de dönüşür.

Emperyalistlerin halkları aldatmak ve onları sınıf kardeşlerine düşman etmek için kullandığı yöntemler milliyetçilik-ırkçılıkla sınırlı değildir. Dini önyargılar da bu alanda önemli bir rol oynamaktadır. Emperyalistler özellikle sömürge fetihleri döneminde yağmacılıklarını, "geri ilkel toplulukları kutsal Hıristiyan dinine kazanmak" motifini yoğun bir biçimde kullandılar. Kilise, her zaman emperyalist gericiliğin sadık bir müttefiki oldu ve din afyonu, emekçi yığınları uyutmakta önemli bir rol oynadı. Aynı şey İslamcılık akımı için de geçerlidir. I. Dünya Savaşı sırasında Alman emperyalistleri, tüm İngiliz Sömürgelerinde "İslam İhtilalleri" tezgahlamaya çalıştı. Aslında, Alman emperyalistlerinin tek amacı dini önyargıların ve feodal beylerin etkisi altındaki emekçi kitlelerin İngiliz emperyalizmine duyduğu tepkiyi kullanarak, buraları kendi nüfuz alanlarına katmaktı.

Sosyal emperyalizm olgusunun ortaya çıkışıyla birlikte, emperyalistlerin halkları aldatmak için başvurdukları yöntemler daha da gelişti ve inceldi. Sosyal emperyalistler bugün artık emperyalist amaçlarını, "dünya sosyalist devrim sürecine aktif katkı", "proleter enternasyonalizmi", "ulusal kurtuluş mücadelelerine destek" gibi sloganlarla gizlemeye çalışıyorlar. Onların bu parlak sloganlarının gerçek yüzü Çekoslovakya'da, Angola'da, Etiyopya'da, Afganistan'da, açığa çıktı ve çıkıyor.

M M M

Bugün ülkemizde, halkı aldatmaya yönelik, emperyalizmin hizmetindeki çeşitli ideolojiler kol gezmektedir. Irkçı-faşist, İslamcı, "üç dünyacı", revizyonist ve reformist akımlar emperyalistlerin bu amaçla kullandığı aletler durumundadırlar. Devrimci proletarya halkı devrim yolunda seferber edebilmek ve onun emperyalistler ve komprador-feodal gericiliğin, iğrenç emelleri doğrultusunda felakete sürüklenmesini önlemek için bu ideoloji ve akımların tümüne karşı savaşmak ve onların etkenliğini kırmak zorundadır. O, bu doğrultudaki mücadelesini daha da geliştirecek ve güçlendirecektir.

Rus sosyal emperyalistlerinin ülkemizdeki Kürt ulusal hareketini saptırma ve kullanma çabaları ve Kürt Devrimci Demokratlarına düşen görev

Rus sosyal emperyalistlerinin (tabi yalnız onların değil) emperyalist ve yayılmacı emellerini gerçekleştirebilmek amacıyla, son zamanlarda sık sık başvurdukları yöntemlerden biri de, Amerikan emperyalizminin nüfuz alanlarında gelişen ulusal kurtuluş mücadelelerine destek olma görünümü altında, bu hareketlerin uzlaşmacı önderlerini şu ya da bu şekilde satın alarak, onları amacından saptırmak ve kendi kuyruğuna takarak yeni nüfuz alanları yaratmaktır. Bu durum en açık bir biçimde Angola'da görüldü ve yaşandı.

Bu yöntem emperyalistlerin eskiden beri kullandığı bir yöntemdir. Lenin buna ilişkin olarak şunları yazıyordu:

"Alman şovenleri...mesela İngiltere'nin baskısı altında ezilen halkların bağımsızlığı üzerine ateşli nutuklar çekip duruyorlar. Sömürgelerini utanılacak zalim ve gerici bir tarzda yönettiği için İngiltere'ye ateş püskürenler sadece Alman sosyal-şovenleri, yani lafta sosyalist, fiilde şoven olanlar değil; Almanya'nın tüm burjuva basını da aynı davranış içerisinde. Alman gazeteleri Hindistan'daki kurtuluş hareketinden büyük bir iştiyakla... adeta kendilerinden geçercesine, söz ediyorlar. Alman burjuvazisinin niçin böyle kindar bir sevinç içerisinde olduğunu anlamak kolay: Hindistan'da hoşnutsuzluğu ve İngiltere'ye karşı hareketi körükleyerek askeri durumunu güçlendirmeyi umuyor." (Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri, s.156)

Bugün Türkiye'nin Amerikan emperyalizminin nüfuz alanında bulunması ve Sovyet sosyal emperyalistlerinin, suratlarındaki sosyalizm maskesi bir kısım Kürt devrimci-demokratlarını, bu emperyalizmle ve onun Özgürlük Yolu, Şivancılar, TKP vb.

Devamı sayfa 6'da

Devrimci Yol ve reformculukla uzlaşma üzerine

Devrimci Yol Dergisinin 34. sayısında "Faşizme Karşı Birlik Konusu ve Halkın Kurtuluşu'nun 'Devrimci' Şarlatanlığı Üzerine" başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazı Halkın Kurtuluşu'nun, son AP hükümetinin kuruluşu üzerine Devrimci Yol'un önerdiği reformcu anti-MC platforma yönelttiği eleştirileri ele alıyor ve sorumsuz, mahalle kabadayılarına yaraşan bir dille bu platformu savunmaya çalışıyor.

Halkın Kurtuluşu'nun yaptığı "devrimci şarlatanlık" mıdır, yoksa Devrimci Yol'u revizyonistlerin ve reformistlerin ekmeğine katık olmaktan kurtarıp, onunla devrimci demokrasinin temelleri üzerinde birleşmeye çalışmak mı? Bu konu üzerinde kısaca duralım.

Yeni AP hükümetinin kurulmasıyla, faşist diktatörlüğün siyasi ve ekonomik saldırılarının yoğunlaşacağı kehaneti gerektirmeyen açık bir gerçekti. Bu saldırılar karşısında devrimcilerin takınması gereken tavır ne olmalıydı, Yükselen halk hareketine kitlelerin yaygınlaşan ve yoğunlaşan direnişine önderlik etme durumunda olan devrimci akımlar, ne yapacaklardı? Bu direnişi kitlelerin acil taleplerinden hareket ederek devrim hedefine mi yönelteceklerdi, yoksa kendilerini ve hareketi bu acil taleplerle sınırlayarak, düzenin sınırları içinde devrimcilik oynayarak, reformizmin ekmeğine yağ mı süreceklerdi? Tartışılan konu buydu.

Aynı zamanda devrimci demokrasinin de en tutarlı savunucusu olan proleter devrimci hareket bu durumda tavrını açık olarak belirledi. O, kitlelerin somut, acil taleplerine sahip çıkmayı ve bu taleplerden hareket ederek daha geniş kitleleri devrimci mücadele içine çekmeyi bir an bile ihmal etmeden, kitlelere buhrandan ve faşist diktatörlüğün saldırılarından kurtuluşun tek gerçek yolunu, devrimi gösterdi. Daha kötüsü gelecek kaygısıyla mevcut düzenle uzlaşmayı ve "statiko"yu korumayı reddetti. Bütün gücüyle kitlelerin mücadelesini yaygınlaştırmaya ve devrim hedefine yöneltmeye çalışırken, bir yandan da tüm devrimci demokrat akımları bu temelde birliğe çağırdı.

Devrimci Yol'un yaptığı ise, "yeni MC'nin saldırılarına" karşı, mücadelenin merkezine "statüko"yu'sa vurmayı koyan reformcu bir platform temeli üzerinde herkesi birliğe çağırmak oldu. Gerçi birliğe çağrılanlar arasında TKP, TİP, TİKP gibi ihanet akımları yoktu. Ama önerilen platform, özellikle TKP gibi *parlamenter faşist diktatörlüğün muhafazasından,* ancak yeni MC'nin, *CHP türü bir hükümetle değiştirilmesinden* yana olan revizyonistlerin, CHP her hükümetten düştüğünde "Kahrolsun MC" sloganıyla birlikte ileri sürdüklerinden farksızdı. Nitekim TKP'nin bir süreden beri reklamını yaptığı "Üçlü Çağrı" ile, Devrimci Yol'un 33. sayısında yayınlanan başmakalede savunulan görüşler ve (Halkın Kurtuluşu'nun katılmayı reddettiği) Birikim, Bağımsız Türkiye, Devrimci Sol, Kurtuluş ve Devrimci Yol tarafından imzalanan "ortak çağrı"yı karşılaştıranlar bu çarpıcı benzerliği açık bir biçimde göreceklerdir. Bu benzerlik yalnızca gazete sayfalarında kalmamış, İstanbul Üniversitesinde İGD ile yapılan "güç birliği" gibi "resmi" ve bir çok yerde fiilen TKP ile birleşmede somut ifadesini bulmuştur. Bu bir rastlantı mıdır?

DEVRİMCİ YOL'U REFORMİZMLE UZLAŞMAYA GÖTÜREN BİR YAKLAŞIM ✱

Devrimci Yol ile başta TKP olmak üzere revizyonist cephe arasındaki ilişkilerin gelişmesi sürecine bakarsak, CHP her hükümetten düştüğünde, bu iki akımın hızla birbirine yaklaştığını: CHP'nin her hükümet koltuğunda ise, TKP'nin her türlü muhalefetten el çekmesiyle birlikte, Devrimci Yol'un TKP'yi ve benzerlerini ihanetle suçladığını ve şu ya da bu şekilde proleter devrimci harekete yaklaştığını görürüz. Aslında TKP ne istediğini çok iyi bilmekte ve belli bir amaca yönelmiş bulunmaktadır. Bu, *reformizmin sağladığı olanaklardan yararlanarak ve onu kullanarak* güç toplamak, devlet mekanizmasına daha fazla sızmak, egemen sınıflarla ve militarist generallerle daha iyi kaynaşmak ve günü gelince Afganistan türü bir "devrim" için orduya ve Sovyet sosyal emperyalistlerine davetiye çıkarmaktır.

TKP bu amaçla, Amerikan uşağı faşist MC türü hükümetlere, reformcu karşı çıkışları desteklemekte, böylece hem "anti-faşist" bir görüntüyle güç toplamakta, hem de devrim mücadelesini elinden geldiğince bölmekte, saptırmakta ve yozlaştırmaktadır.

Bunun yanı sıra Devrimci Yol'un eskiden beri savunduğu bir görüş vardır. Buna göre faşist saldırılar yoğunlaştığında "statiko"yu korumak öne çıkar. Bu durum doğal olarak Devrimci Yol'u TKP'nin başını çektiği revizyonist cephe ve reformistlerle uzlaşmaya ve onlarla birleşmeye götürmektedir. Geçmiş mücadelenin deneyleri, TKP güdümündeki "demokratik platform"un savunulması, 1977 seçimlerindeki CHP'yi üstü kapalı destekleme tavrı gibi, Devrimci Yol'un bu tavrının sayısız örnekleriyle doludur.

Halkın Kurtuluşu, 1978 Ocağında yayınladığı bir broşürde Devrimci Yol'un bu tavrını şöyle teşhir ediyordu:

"Örneğin Devrimci Gençlik (Devrimci Gençlik, Devrimci Yol'un o zamanki yayın organı-Halkın Kurtuluşu) bir yandan şöyle sözler de söylemektedir: 'Anti faşist mücadele bir başka yanıyla açık faşist diktatörlük eğilimlerine karşı *mevcut nisbi demokratik ortamın* korunması uğruna mücadeleyi de (tali de olsa) içerir. *Böyle bir eğilimin artması halinde bu yan öne çıkar ve önem kazanır.*" (D.Gençlik, Seçmeler, s.67). Bu söylenenlerin ne anlama geleceği açıktır. Devrimle karşı-devrim arasındaki mücadele şiddetlendiğinde, egemen sınıfların, faşist diktatörlüğün daha azgın biçimlerine geçme eğilimi kuvvetleneceğine göre, Devrimci Gençlik, devrim sorununun en çok gündeme geldiği böyle zamanlarda faşist diktatörlük altında 'mevcut nisbi demokratik ortamın korunması' sorununu ön plana çıkaracak, bunun sonucunda da bugün yaptığı gibi TKP, TSİP, TİP vb. ile "demokrasi cepheleri" kuracaktır. Bunun tek bir anlamı vardır; 'Devrimci Yol'un' reformist yola feda edilmesi:" (Halkın Birliği'nin Baş Çelişme, Faşizm ve İttifaklar Anlayışının Eleştirisi"

Hayat, Marksist-Leninist hareketin bu tespitlerini sürekli doğruladı ve doğruluyor.

Bunun en açık bir örneği olarak, Devrimci Yol'un 33. sayısında yayınlanan "Ortak Çağrı"yı ele alalım. Çağrı, tümüyle "yeni" faşist saldırılar karşısında mevcut durumu savunmak perspektifiyle kaleme alınmış ve hedefi "yeni MC hükümeti"yle sınırlanmıştır. Devrimci Yol, yeni hükümetin kurulmasıyla birlikte "yeni bir dönem"in başladığı tespitini yapmakta, kendini "yeni kurulan AP hükümeti döneminde" "yeni hükümetin, sıkıyönetimin sınırlı demokratik haklarımızı boğazlamak, faşist terörü yoğunlaştırmak amacı taşıyan girişimlerine karşı" direnmekle sınırlamaktadır. Ne Çağrı'da, ne de "yeni dönem"in tahlillerinin yapıldığı baş makalede, kitlelere mevcut düzenin dışında bir çıkış yolu; faşist diktatörlüğün yıkılması çağrısı yapılmamaktadır. Bu tavır, Devrimci Yol'un uzun bir zamandan beri savunduğu ve reformist-revizyonist cepheyle bağlarını koparmasını engelleyen, faşizmin saldırılarının arttığı koşullarda "*mevcut nisbi demokratik ortamın korunması* uğruna mücadelenin *öne çıkarılması*" reformcu siyasetinin bir somutlanmasından başka bir şey değildir.

REVİZYONİST TAHLİLLERE SARILMAK NEREYE GÖTÜRÜR ? ✱

Devrimci Yol'un reformcu tahlillerinin devrim davasının gelişmesi açısından taşıdığı tehlikeler gerçekten çok büyüktür. Bu tahliller Devrimci Yol'un TKP, TSİP, TİP, TİKP gibi revizyonistlerden önemli ölçüde etkilendiğini bir kere daha doğrulamaktadır ve mantıki sonuçlarına götürülerek hayata geçirilmesi durumunda parlamenter faşist rejimi savunan herkesle birleşmenin yollarını açmaktadır. Biz Devrimci Yol'un böyle bir niyeti olduğunu düşünmüyoruz. Ancak bir akımın siyasi niteliğini, onun siyasi çizgisi belirler ve biz Devrimci Yol'un siyasi tahlillerinin taşıdığı tehlikeleri göstererek, onu bir kez daha uyaracağız.

Daha önce de üzerinde durduğumuz gibi Devrimci Yol "açık faşizm" tehlikesi karşısında "nisbi demokratik ortam" adını verdiği faşist diktatörlüğün, reformizmi de kullanan parlamenter ve daha "yumuşak" biçimlerinin savunulabileceği ve sorunu salt kısmi demokratik hak ve özgürlükler açısından ele alırsak bile, bunların "korunmasının" öne çıkarılabileceği görüşündedir. *Bugün,* hangi amaçla olursa olsun, "*mevcut nisbi demokratik ortamın korunması"nı esas alan* TKP, TİP, TSİP gibi revizyonistler, bu noktadan hareket ederek, anti-faşist mücadeleyi açık faşist diktatörlüğü savunan tek siyasi parti olarak nitelendirdikleri MHP'ye karşı "mücadele" ile sınırlıyor, AP içinde "MHP'ye destek olanlar ve olmayanlar" şeklinde ayırım yapıyor, MHP'ye karşı olan yurtsever AP'li "saylavlara" birleşme çağrısı yapıyorlar. Yine onlar MSP gibi dinci, faşist-feodal bir partiyi "faşizme ve ABD emperyalizmine karşı" bir güç olarak gösteriyorlar. TİKP revizyonistleri de bir takım özgül farklılıklarla aynı yolu izliyor.

Devrimci Yol'da yayınlanan sözkonusu makaleyi okuduğumuzda aynı tahlillerin satır aralarında adeta sırıttığını görüyoruz. Yazıda şunlar yazılıyor:

"Birinci olarak MSP'nin hükümeti dışardan (ve "kerhen") (yani zoraki-Halkın Kurtuluşu) desteklemekte olması sonucu, hükümet IMF ve ABD ile olan ilişkilerinde eskiye oranla daha serbest (yani IMF'ye ve ABD'ye daha çok bağımlı!) davranabilecektir. Ortadoğudaki kriz şiddetlendikçe ve gelişmeler Türkiye'yi daha açık tavır alışlara zorladıkça MSP'nin 'kerhenliğinin' de şiddetlenmesi beklenebilir.

"İkincisi, MHP'nin AP ile ve yeni hükümet politikaları ile olan ilişkisi açısından da yeni durumlar söz konusudur. Bilindiği gibi AP ile MHP, egemen sınıfların içinde bulunduğu krizin çözümü konusunda farklı iki siyaseti temsil etmektedirler. MHP bir *açık faşist diktatörlük (aç. DY)* tercihini *AP ise gizli faşizm dediğimiz parlamentonun bütünüyle ortadan kaldırılmadığı çözümleri esas almaktadır.*" (Devrimci Yol, S.33, Yeni Bir Dönem, Yeni Mücadele Günleri)

Devrimci Yol, "gizli faşizm"i, açık faşizmden ayıran kıstaslar olarak parlamentonun ve nisbi demokratik "ortamın" varlığını gördüğünü bir çok kez belirtmiştir. Eğer günümüzde açık faşizm tehlikesi varsa (ki vardır) ve AP gizli faşizmi, yani objektif olarak "*mevcut* nisbi demokratik ortamı" savunuyorsa, *mevcut* durumun *korunmasını* "öne çıkaran" bir eylemi yürütenlerin AP içinde "olumlu" bir şeyler bulmaları, MSP'yi anti- emperyalist, "anti açık faşist" (ki Devrimci Yol bu konuda açık konuşuyor) görmeleri kaçınılmazdır. Bu tahlillerin kaynağı TKP ve TİKP'dir. Onlar AP ile birleşmeyi gündemlerine koydukları için AP ile MHP arasında büyük farklılıklar keşfediyor, bu yönde propaganda yapıyorlar. Devrimci Yol ise tam bir siyasi gafletle bunları tekrarlayıp duruyor ve hatta daha ileri giderek AP ile MHP'nin "buhranın çözümü konusunda farklı iki siyaseti temsil ettiği"ni ileri sürüyor. MHP, buhranın açık faşist diktatörlük ve ekonomik, siyasi saldırıların yoğunlaştırılması yoluyla çözümünü temsil ettiğine göre AP, hangi çözümü temsil ediyor? Bu çözüm Devrimci Yol'a göre MHP'nin önderliğinden "farklı"dır, birbiriyle "çelişmektedir" ve hatta "Demirel'in ilerde erken seçim hedefleyen uygulamalara yönelmesi halinde bu çelişki giderek keskinleşebilecektir" (aynı yerde) !

REFORMİZMLE UZLAŞMA İLE DEVRİMCİLER ARASINDA DÜŞMANLIK YAYMA ELELE GİDER ✱

Devrimci Yol, revizyonistlerin kuyruğuna takılarak AP, MSP gibi faşist-feodal partileri nasıl temize çıkardığını görmüyor. Devrimci Yol, "yeni MC" hakkında hayal yaymayalım, diye yazıp çiziyor; ama revizyonistlerin çeşmesinden su içtikçe, o bu hayalleri yaymakta kimseden geri kalmıyor. Bugün Devrimci Yol'un yazdıklarına inanan bir emekçi, eline büyüteç alıp incelese buhranın çözümü konusunda AP ile MHP arasında nasıl bir "farklılık" bulabilir? Bulamaz, çünkü yoktur. Çünkü ikisi de faşist yöntemlere ağırlık vererek buhranın yükünün emekçi sınıfların sırtına yıkılmasından yanadırlar ve onların önerdikleri "çözüm" tek ve aynıdır. İşçi sınıfı ve emekçi halk bunu görüyor ve yaşıyor.

Halkın Kurtuluşu, revizyonizm ve reformizmin böylesi çamurlarını üstüne bulaştırmayı reddetti ve reddedecektir. Biz, Devrimci Yol'un da böylesi bir tavır içinde olmasını istiyor, onu bu açıdan dostça eleştiriyoruz. Ama Devrimci Yol yazarı, bizim bu tavrımızı mahalle kabadayısı ağızlarıyla karalamaya çalışıyor ve "devrimci şartlatanlık" olarak nitelendiriyor. O, durumu kurtarmak için şunları yazıyor:

"...herhangi bir somut konuda takınılacak tavrın ve bu tavrı ifade eden bir bildirinin (devrim şartı ileri sürülmemiş olduğu gerekçesi ile) 'reformist olduğunu ileri sürmek, tam da Halkın Kurtuluşu ve benzerlerine yakışan bir ilkellik ve şartlatanlıktan başka birşey değildir."

Peki, söz konusu "somut konu" bir çok siyasi akımın ve grubun *mevcut hükümete* karşı *tavrını* ve *mücadele yöntemlerini* içeren bir siyasi açıklama, *bir mücadele çağrısıysa,* kitlelere devrim yolunun, devrimci çıkış yolunun gösterilmemesi de reformizm değil midir? Devrimci Yol yazarı uzun hezeyanlarla, Halkın Kurtuluşu'nun tavrını karikatürize edip adam kandırmaya çalışacağına biraz sağına soluna baksa ve içinde düştüğü durumdan kurtulmaya yönelse daha iyi yapmaz mı?

REFORMİST ETKİLERİN PRATİĞE YANSIMASI ✱

Devrimci Yol'un bu siyasi çizgisi pratikte, bir çok yerde kitlelerin mücadelesinin önüne şu ya da bu şekilde engeller dikme şeklinde kendini göstermektedir. Devrimci Yol yazarı ne kadar kızıp köpürse bu böyledir. Birkaç örnek verelim: Devrimci Yol'un bazı önderleri Tütengil'in cenaze töreninde İGD'lilerle, Kurtuluşçularla birlikte "provokasyon" yaygaralarıyla kitle eylemini engellemeye çalışmadılar mı? Aynı olay üzerine Ege Üniversitesinde öğrencilerin yapmaya çalıştığı protesto gösterilerini rektörlükle anlaşarak pasif forumlara dönüştürmeye çalışmadılar mı? Devrimci Yol'un önde gelenleri 19 Aralık'ta Adana Sümerbank'da işten atmalara karşı Adana çapında dayanışma grevleri örgütleme çabalarına aktif biçimde karşı çıkmadılar mı? 24 Aralık'ta İGD, Dev Sol, Kurtuluş'la birlikte, öğrencilerin Üniversitede toplanmalarını ve aktif kitle gösterilerini engelleyerek koca İstanbul Üniversitesi'ni pasifize etmediler mi, Ankara'da bir çok lisede 24 Aralık eylemlerinden sonra işten el çektirilen öğretmenlerle dayanışma boykotlarına karşı çıkıp, bir çok yerde eylemi kırmadılar mı?

Halkın Kurtuluşu, Türkiye'nin bir çok yerinde Devrimci Yol taraftarlarının, Halkın Kurtuluşu taraftarlarıyla omuz omuza faşizme karşı mücadele ettiğini hiçbir zaman inkar etmedi. Devrimci Yol'u hiçbir zaman TKP, TİP, hatta Dev-Sol, KSD gibi akımlarla özdeşleştirmedi. Onun devrimci mücadeleye katkısını görmezden gelmedi; ama onun revizyonizm ve reformizmle her uzlaştığı durumda onu eleştirmekten, kitle mücadelesine karşı çıktığı yerde teşhir etmekten geri durmadı ve durmayacaktır. Bu bizim devrime ve devrimcilere olan borcumuzdur.

BİR SAPTIRMA ÜZERİNE ✱

Bu arada bir noktaya daha değinmek gerekiyor:

Devrimci Yol yazarı, MC'ye karşı tavır konusunun tartışıldığı görüşmelerde "Maraş katliamına karşı direniş" konusunun da tartışıldığı ve Halkın Kurtuluşu'nun buna karşı çıktığı izlenimini vermek için özel bir çaba harcıyor. Halkın Kurtuluşu'nun bu konudaki tavrını herkes biliyor. O, eylemde birlik, propaganda-ajitasyonda serbestlik ilkesi temelleri üzerinde *kitlesel* tüm aktif eylemlere katılmış ve böyle direnişleri örgütlemiştir ve örgütlemeye devam edecektir. Nitekim Maraş katliamını protesto eylemlerine Halkın Kurtuluşu tüm gücüyle, en aktif biçimde katıldı ve onlara kitlesel bir karakter kazandırmakta önemli bir rol oynadı. Böylesi eylemlerde Devrimci Yol'un reformcu fikirleri bizi ikinci derecede ilgilendirir. Ama Devrimci Yol bu fikirleri ortak bir metinde bizi de bağlayacak şekilde ifade etmeye kalkışırsa, cevabımız böyle bir girişime "hayır" demek olur.

Devrimci Yol yazarı, Devrimci Yol'un örgütlediği 29-30 Kasım'daki başarısız boykot girişimiyle ilgili tavrını da çarpıtmaya çalışıyor. Halkın Kurtuluşu, bu girişime, maceracı, kitleden kopuk ve hiç bir hazırlığa dayanmayan bir girişim olduğu için karşı çıktı ve nitekim Devrimci Yol bu eyleme kendi taraftarlarının bile ancak bir kısmını sürükleyebildi. Halkın Kurtuluşu, kitle eylemi karşısındaki tavrını 24 Aralık'da en açık bir biçimde ortaya koydu.

SON BİR SÖZ ✱

Devrimci Yol yazarının bir de ilginç "vehmi" var.

Yazar, kendinde nasıl bir hikmet görüyorsa, Halkın Kurtuluşu ile devrim taleplerini içeren ortak bir metin altına imza atmamasını şu şekilde izah ediyor:

"Halkın Kurtuluşu bu şekilde kendi boyuna 'devrimci' olduklarına dair bir yafta asmamızı istemektedir. Herhalde Devrimci Yol'un onayıyla böyle bir 'devrimci' yaftası astıklarında kendi içlerindeki çözülmelere karşı(!) ve Devrimci Halkın Yolu, Devrimci Halkın Birliği gibi gruplarla arasındaki çekişme ve rekabet açısından güçlü bir güvence oluşturabileceklerini sanıyorlar."

Devrimci Yol yazarının içi rahat olsun. Bizim sorunumuz, onun elinden yafta kapmak ve bir takım anti-parti kliklerle kısır bir şekilde çekişmek değil. Biz yukarda yönelttiğimiz eleştirilerle Devrimci Yol'un elini ayağını reformizmin bağlarından kurtarmasına yardımcı olmak istiyor, bunu da devrim davasının yararına yapıyoruz. Devrimci Yol yazarı bu dediğimizi yaparsa, o zaman kendiliğinden bir takım hayali yaftaların üstüne oturup "vermem de vermem" diye bağıracağına ve devrimciler arasında düşmanlık yayacağına zaten başka türlü davranır.

Böyle davranmasa da zararı yok. Devrimci Yol yazarı revizyonizm ve reformizmden elini çekmedikçe de yaftaları yine onun olsun! Bizim istediğimiz yalnızca budur.

ZİNCİRLERİMİZDEN BAŞKA KAYBEDECEK HİÇ BİR ŞEYİMİZ YOKTUR

Tariş ihanetinden Antbirliğe

Tariş Genel Müdürlüğü bütün işletmelerde "üretime ara" verdi. Genel Müdürlüğün yaptığı açıklamaya göre "üretime ara vermenin" nedeni; "yasa dışı eyleme katılanların tespit edilmesi". Açıklamada ayrıca "direnişe katılanların iş akitlerinin feshedildiği, ama direnişe zorla katıldığını kanıtlayanların tekrar işe alınacağı" bildirilmekte. Genel Müdürlük kısaca şunu söylüyor: "Direnişe katılanlar işten çıkarılmıştır. Ancak direnişe zor altında katıldığını kanıtlayanlar tekrar işe alınacaktır!"

Bilindiği gibi, işyerinde baskıyı, zulmü, faşistlerin işyerine yerleştirilmesini ve ileri işçilerin işten çıkarılmasını protesto eden 11 bin Tariş işçisi işletmeleri işgal ederek direnişe geçmişlerdi. Direniş kısa zamanda ilerici-demokrat kamuoyunda büyük destek bulmuş, bir çok yerde gençlik ve işçiler Tariş'de direnen işçileri desteklemek için gösteriler, grevler yapmışlardı. İşgal başarıyla sürerken DİSK ağaları ve TKP revizyonistleri tarafından kırılmıştı. DİSK ağaları ve TKP revizyonistlerinin iddiası Genel Müdür'ün hiç bir işçiyi atmayacağı konusunda kendilerine söz verdiği biçimindeydi.

Bütün bu ihanetin üstünden daha birkaç gün geçmeden DİSK ağaları ve TKP revizyonistlerinin yalanları açığa çıktı. Direnişin kırılmasından yararlanan faşistler şimdi binlerce işçiyi toptan işten atmak için "üretime ara verdiklerini" açıkladılar.

DİSK ağaları ve TKP'li revizyonistler daha baştan direnişe karşı çıkmış, işyerlerinde işçilerin çıkarılması ve faşist katillerin işe yerleştirilmesine ses çıkarmamayı yeğlemişlerdi. Ne varki proleter devrimcilerin ve devrimci demokratların çağrısıyla direnişin hızla yaygınlaşarak bütün işletmeye yayılmasıyla revizyonistler ve DİSK ağaları parsa toplamayı daha ticari bulmuşlar, direnişi içten hançerlemeyi çıkar yol görmüşlerdi. Nitekim bu niyetlerini gerçekleştirmek icin önce İzmir'de 2 saatlik iş bırakma çağrısı yapmışlar, daha sonra bir "Demokrasi Mitingi" tezgahlamışlar, Tariş işçilerinin yiğitliği üstüne nutuklar atmışlar, "direnişi sonuna kadar desteklediklerini" ilan etmişlerdi. Ama onlar sınıf içinde burjuvazinin uzantısı olarak bulunma görevini unutmadılar. Destek nutuklarının yankıları henüz bitmeden gidip Tariş direnişini kırdılar.

Şimdi onlar Ant Birlik'de de aynı tezgahı işletmeye hazırlanıyorlar. Öyle ki aynen Tariş'de olduğu gibi önce Antalya'da 2 saatlik direnişi destekleme çağrısı yaptılar. Arkasından da bu hafta bir miting düzenleyeceklerini söylüyorlar. Daha sonra ise; gidip Antbirlik direnişini kaldırdıklarını söyleyeceklerdir. Tabii arkasından sahneye Antbirlik yöneticileri çıkacak ve binlerce işçiyi sokağa atacaklardır.

Ama bütün bu yaptıklarına karşın DİSK ağaları ve TKP revizyonistleri yine işçilerin karşısında utanmazca; mücadele, genel grev, grev, miting, direniş, işçi haklarından dem vuracaklardır. Ancak, işçi sınıfımız bu işçi düşmanlarını kendi öz deneyiyle tanımaya başladı. İşçi sınıfımızın hızla yükselen mücadelesi DİSK ağaları ve TKP revizyonistlerinin yüzlerindeki işçi dostu maskesini sıyırmaktadır. Tekel, Tariş, Antbirlik derken bütün çalışanların genel grevine doğru yükselen mücadele bu işçi düşmanlarınında gerçek yüzlerini açığa çıkaracak, reformcu ve revizyonist ağaları sınıf hareketinin dışına atacaktır. Daha bugünden bunun sayısız belirtisi vardır.

BÜTÜN ÇALIŞANLARIN GENEL GREVİ İÇİN İLERİ

TKP ve DİSK ağaları genel grev mücadelesini saptıramayacaktır

Başta işçi sınıfımız olmak üzere emekçi halkımızın faşist diktatörlüğe karşı yükselen mücadelesi 1979 ortalarından itibaren daha da hızlı bir yükseliş dönemine girdi. İşçi sınıfı ve emekçi halkımız, direnişler, grevler, boykotlar, kitlesel sokak çatışmaları gibi eylemler ile faşist diktatörlüğün saldırılarını püskürttü. Kazanılmış haklarını korumak ve yenilerini kazanmak için reformcuların ve revizyonistlerin mücadelenin önüne diktikleri barikatları bir bir aşan emekçi sınıflar geçmişte hiç olmadığı kadar büyük boyutlarda mücadeleye atıldılar.

İşçi sınıfımız özellikle son 6-7 aydır, faşist, reformcu, revizyonist her soydan burjuva sendikacısının mücadeleyi saptırma ve pasifize etme çabalarını altetmiş, onları sınıf hareketinin dışına itmiş, kendi çıkarları etrafında birleşerek her geçen gün daha geniş kitleler halinde mücadeleye atılmıştır. Önceleri birer birer fabrikalarda gözlenen mevzi direnişler, giderek daha da yaygınlık kazanarak gelişmiştir.

Sınıf hareketinin gelişimini çok önceleden gözleyen proleter devrimci hareketimiz, gelişen mücadelenin genel grev boyutlarına ulaşacağını tespit etmiş, faşist diktatörlüğün saldırılarının püskürtülmesi ve mücadelenin önünün açılmasının bütün çalışanların genel grevinden geçtiğini göstermiştir.

İşçi sınıfı ve emekçi halka güvenecek yerde, reformcular ve revizyonistlerin düzen içindeki manevralarına bel bağlayan orta yolcu akımlar, özellikle "örtülü MC" dedikleri AP'nin hükümet olmasıyla telaşa kapılıp faşist diktatörlüğün saldırıları karşısında "AP hükümetine karşı olan herkesle birleşmeye" yönelmişlerdir. Onlar proleter devrimci hareketin bütün çalışanların genel grevi tespitini "ayakları yere basmayan, maceracı bir tespit" olarak nitelemişlerdir. Özellikle Devrimci Yol"Halkın Kurtuluşu böyle tespitleri sık sık yapar" diyerek, proleter devrimci hareketi "genel grev çığırtkanlığı"ile suçlamıştır. Seçimlerde halkın sağa kaydığı tespitini yapan KSD ise, umudunu "CHP'nin sol kanat milletvekillerine" bağlamıştır. HB ise, kendi geriliği ve mücadele dışında kalmasını haklı çıkarmak için "reklamlara" kitle mücadelesinin geriliğini"kanıtlamaya yeltenmiş, genel grev şiarını "sol" culuk hastalığı olarak nitelemiştir.

İşçi sınıfının bugün genel grev talebini açıkça ortaya koyması, bunu reformcu ve revizyonist sendika ağalarının bile kabul etmek zorunda kalması orta yolculuğun açmazını bir kez daha sergilemiştir. Onların dar pratikçi burnunun ucunu görmeyen devrini geliştirme diye bir perspektifi olmayan siyasi çizgileri bir kez daha iflas etmiştir.

TKP, TİP, TSİP gibi azılı işçi ve halk düşmanlarına gelince; şimdiye kadar proleter devrimci hareketin ve DSM'nin mücadele çağrılarını provokasyon olarak niteleyen bu revizyonist güruh birden bire mücadeleci, genel grevci kesildi.

Kendilerini uzunca bir zamandan beri sözde bir sosyalist parti kurarak, "işçi sınıfının politik birliğini gerçekleştirme" sevdasına kaptıran DİSK ağaları ise, sınıf hareketinin dayatması ile birden bire genel grev şiarı ile ortaya çıktılar.

TKP VE DİSK AĞALARININ MÜCADELECİLİĞİ SAHTEDİR

TKP ve DİSK ağaları bugüne kadar proleter devrimci hareketin mücadele çağrılarını ve günlük mücadele içindeki uzlaşmaz tavırlarını, işçileri maceraya sürükleyen provokasyonlar olarak nitelemişlerdir. Dahası onlar, mücadelenin yükseldiği her yerde patronlar ve sıkıyönetimle işbirliği içinde sınıf hareketini bastırmaya buna güçlerinin yetmediği yerde ise hareketin içinde yer alıyor görünerek onu yozlaştırmaya çalışmışlardır. Ama bugün yükselen sınıf hareketi her yerde bu revizyonist ve reformcu takımın barikatlarını parçalamış, onları dıştalayarak ilerlemiştir. Artık onlar görmektedir ki, mücadeleye ve genel greve dışardan saldırarak onu engelleyememektedirler.

Tariş, Tekel, Ant Birlik, Mensucat Santral vb. bir çok işyerinde onbinlerce işçi, birer birer direnişlerle sorunlarının çözülemeyeceği bilinciyle hareket etmekte, genel grev talebini dayatmaktadır.

Milyonlarca köylü düzenden hoşnutsuzluğunu dile getirmekte, sorunlarının çözülmesi için mücadeleye atılmaktadır. Esnaflar gericiliğin etkisinden kurtulmakta, kepenklerini kapatarak düzene başkaldırmaktadır.

Öğretmenler, memurlar, mühendisler reformcuların ve revizyonistlerin engelleme çabalarına, faşist diktatörlüğün tehditlerine aldırmadan her geçen gün daha büyük kitleler halinde zama, zulme, sürgün ve işten atmalara karşı mücadeleye atılmaktadır.

Kısacası başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi sınıflar düzene karşı baş kaldırmakta, hergün daha da bilinçli bir biçimde mücadeleye atılarak faşist diktatörlüğün ekonomik ve siyasi saldırıları karşısında birleşmektedirler.

İşte DİSK ağaları ve TKP revizyonistlerini bugün mücadeleci görünmeye, genel grev şiarını benimsemeye iten bu gelişmelerdir. Yoksa onlar ne genel olarak emekçi sınıfların mücadelesinden, ne de özel olarak bütün çalışanların genel grevinden yanadırlar.

TKP ve DİSK ağalarının alel acele Ören'de toplanarak aldıkları kararlar işçi sınıfı mücadelesinin kendilerini dıştalayarak ileri boyutlara varmasının telaşının bir ifadesidir. Ama onlar bu tavırlarıyla ve aldıkları kararlarla mücadeleyi ilerletmek değil ama onu içinden hançerlemek amacıyla genel grev şiarına sahip çıktıklarını, şimdiden gösteriyorlar.

DİSK ağaları ve TKP'li revizyonistler bir yandan genel grev sözleri geveleken, bir yandan da süren mücadeleleri kırmak için ter döküyorlar.

11 bin TARİŞ işçisinin faşist diktatörlüğün saldırıları karşısında yiğitçe direnişi hükümet- DİSK işbirliği ile kırıldı. Bütün baskı ve tehditlere karşı süren TEKEL grevi, Tek Gıda-İş ve DİSK'e bağlı Gıda-İş ağalarının grevi bitirmek için aldıkları sayısız kararlara karşın sürmektedir. Mensucat Santral işçilerinin her soydan revizyonist ve reformcunun engelleme çabalarına karşın gerçekleşmiş ve sürmektedir.

Son yapılan DİSK'in "Demokrasi" mitingi bunların amaçlarını daha açık bir biçimde sergilemektedir. Onlar bir yandan kitlelerin aktif olarak mücadeleye katılmasını önlemeye çalışır, grevleri direnişleri kırarken bir yandan da birikən potansiyeli çarçur etmeye, sınıf hareketini düzen sınırları içindeki resmi geçitlere indirgemeye çalışmaktadırlar. Nitekim "Demokrasi Mitingi" derek

Devamı sayfa 6'da

Sosyal-faşist ağalar yine işbaşında

Profilo'da Maden-İş ağaları ve Jak Kamhi ortaklığı

Jak Kamhi büyük patronların işçi atmakta en usta olanlarından biridir. Maden-İş ise; devrimci, demokrat işçileri işyerlerinde barındırmamakla ünlüdür. Öyle ki, hiç bir sendika ağası işçi kıyımında, işçi düşmanlığında Maden-İş ağalarının eline su dökemez.

Jak Kamhi ve Maden-İş ağaları son günlerde yine sıkı bir işbirliği içindeler. Amaçları ise İstanbul'un en mücadeleci işçileri olan PROFİLO işçilerinin mücadelesini bastırmak. Çünkü PROFİLO işçileri artık kendi deneyleriyle öğrenmişlerdir ki, ne zaman patrona karşı mücadele etseler Maden-İş ağalarını, ne zaman Maden-İş ağalarına karşı bir mücadele yükseltseler, karşılarında muhalefetin başını çeken işçilerin çıkış kağıtları elinde Jak Kamhi'yi görmüşlerdir.

Bu işçi düşmanı ortaklık son günlerde PROFİLO'da yeniden ortaya çıktı. İlk toplu işten çıkarmaları gerçekleştirdi.

Maden-İş ağaları ve Profilo patronunun bir süreden beri işçi çıkarmak için çeşitli tezgahlar hazırladığı bütün işçiler tarafından bilinmekteydi. Bu tezgahın bir parçası olarak patron, "yakıt ve hammadde yokluğunu bahane ederek işçileri ücretsiz izne çıkarmaya kalkışmış, ancak işçilerin direnmesi karşısında ücretli izni kabul etmek zorunda kalmıştı. Bu direnişte Maden-İş temsilcilerinin büyük çoğunluğu ve sendika ağaları patronun yanında yer almış, işçiler tarafından yuhalanmıştı.

İşçi atmak için çeşitli bahanelerin para etmediğini gören patron ve Madenİş ağaları işçilere karşı doğrudan saldırıya geçtiler. Maden-İş ağaları kendi işçi düşmanı politikalarına alet olmayan iki temsilcinin temsilciliğini kaldırdılar. Arkasından patron bu iki temsilci ile 33 işçiyi işten çıkardı. İşçi çıkarma Profilo'da tepkiyle karşılandı. Telra işçileri proleter devrimciler önderliğinde yarım saat süreyle iş bıraktılar ve fabrikanın çeşitli ünitelerinde, 3 saate kadar varan direnişler yapıldı.

Hiç kuşkusuz bu direnişler 35 işçinin tekrardan işe alınmasını sağlamadı. Ancak, DGM direnişinden bu yana ilk büyük direniş olarak, Profilo işçilerinin mücadelesinin ileri atılımı için bir ön adım oldu. İşçilerin işyerlerinde örgütlü DSM'ye karşı güvenini artırırken, revizyonistlerin ve reformcuların etkinliklerinin kırılmasında küçük ama önemli bir adım oldu.

Ankara Tekel Bira işçileri baskılara karşı direniyor

DSM saflarında örgütlenen Bira Fabrikası işçileri 14 Ocak'ta faşist müdürün atılması, baskılara son verilmesi ve diğer taleplerı için direnişe geçtiler.

Yıllardır faşist saldırıların hedefi olan Bira Fabrikası işçileri bir adım gerilemeden ve her geçen gün örgütlenmelerini, geliştirerek mücadelelerini sürdürüyorlar. Bu mücadelede işçilerin karşısına sadece devlet ve hitlerci, MHP'li faşistler değil, aynı zamanda reformcu, revizyonist, faşist sendikalar da çıkıyor. MHP'li faşistlerin saldırılarını ve polis ve jandarmanın terörünü her zaman püskürtmüş olan Bira işçileri son haftalarda yoğun bir faaliyet yürüterek kendi sınıf sendikası örgütlerini de yarattılar. DSM'nin örgütlenmesiyle daha güçlü bir silah kazanan işçiler, aynı zamanda bütün işçilerin anti faşist eylem birliğini de sağlayarak son günlerde daha da artan baskı ve saldırıların bertaraf edilmesi ve çeşitli ekonomik taleplerinin yerine getirilmesi için harekete geçtiler.

14 Ocak günü bütün işçiler fabrika yemekhanesinde toplantı düzenlediler. "Faşist müdür defol". "yaşasın işçilerin birliği" gibi sloganların haykırıldığı forumda, yeni atanmış ve azılı bir faşist olan Fabrika Müdürü'nün, geri alınması, servis araçlarının yeniden verilmesi, ücretlerin artırılması, çalışma ve sağlık koşullarının düzeltilmesi talepleri için iş bırakılmasına ve fabrika meydanında toplanılmasına karar verdiler. Meydanda proleter devrimci bir işçinin yaptığı konuşmadan sonra bütün işçiler "Faşist müdür defol" sloganını haykırdılar. Fabrika müdürü ve avanesi bir yandan işçilerin taleplerini dinliyor gibi gözükerek zaman kazanmaya çalışırken öte taraftan da polis ve jandarmayı fabrikaya çağırdı. Polis ve jandarmanın saldırısına yiğitçe göğüs geren işçiler sistemli bir şekilde fabrikanın Malt kısmına çekilerek savunmalarını burada sürdürmeye çalıştılar. Ancak bir süre sonra jandarma ve polisin üstün kuvvetleri karşısında direniş kırıldı ve işçiler hunharca dövülüp dipçiklenerek gözaltına alındılar. Emniyet Müdürlüğü ve karakollarda da aralıksız sürdürülen işkencelerden sonra 23 işçi tutuklanarak Mamak Askeri Cezaevine gönderildi.

14 Ocak eyleminde ileri sürdükleri taleplerine tutuklu arkadaşlarının serbest bırakılması, fabrikayı doldurmuş olan polis ve jandarmanın atılması taleplerini de ekleyerek Bira Fabrikası işçileri şimdi yeni mücadelelere hazırlanıyorlar.

Elazığ Enerji-İş şube genel kurulu yapıldı

Enerji-İş 5 yıldır bölgede faaliyet göstermesine karşın, ilk defa bu kadar büyük katılımla bir kongre yapıldı. Bölgeye bağlı çeşitli il ve ilçelerden çok sayıda işçinin katıldığı genel kurul, polislerin baskı ve provokasyon girişimlerine karşın başarıyla bitirildi. DSM yanlısı işçilerin ve demokratların oluşturduğu liste 132 oyla seçimleri kazandı.

Daha önce yönetim TİKP yanlısı sosyal faşistlerin elindeydi. Kongrede işçiler TİKP yönetimini hem sendikacılık hem de siyasal açıdan eleştirdiler TİKP'lilerin yönetiminde bulundukları süre içinde işçi haklarını savunmadıklarını tersine her zaman patronla işbirliği içinde faaliyet gösterdiği sergilendi. İşçiler, TİKP ve Aydınlık'ın devrimcileri ihbar eden, egemen sınıfların hizmetinde, sosyal faşist bir akım olduğunu ortaya koydular.

TİKP yanlısı sosyal faşistler yıllardır yaptıkları ihanetin, patron uşaklığının hesabını veremediler. Kongreyi almak için her soydan gericilikle birleştiler, kafa-kol yöntemlerine başvurdular. Ama işçiler onların ne mal olduklarını kavradıkları için sahte devrimci sözlerine yüz vermediler. Sonuçta iki liste çıktı: Birinci liste, demokratlarla DSM yanlısı işçilerin listesi, ikinci liste ise; TİKP'lilerin başını çektiği ve her soydan gericinin içinde yer aldığı liste. Demokratlarla DSM yanlısı işçilerin listesi 132 oy alırken, TİKP ve diğer gericilerin listesi 84 oy aldı.

Erzincan Urartu işçilerinin grevi başarıyla sürüyor

Patronun, emniyetin ve sendika ağalarının bütün kırma çabalarına karşın Erzincan Urartu Oteli işçilerinin grevi iki ayı aşkın bir süredir başarıyla sürüyor.

Grev daha başlar başlamaz emniyetle işbirliği yapan patron, grevci işçileri yıldırmak için tezgahlara başladı. Emniyet, grevcileri ziyarete giden devrimcileri, hatta işçilerin yakınlarını gözaltına alarak grevi tecrit etmeye çalıştı. Grev için bağış toplayan sağlık emekçileri ve devrimciler karakola çekilerek baskı yapıldı. Faşist Belediye Başkanı grev çadırının elektiriklerini keserek, işçileri yıldırmak istedi

Grevi kırmak için saldırılar sadece patron, Belediye başkanı, polisden gelmedi. Oleyis sendikasının ağaları her zaman olduğu gibi grevi kırmak için her yola başvurdular. Daha grevin ilk başladığı gün Oleyis Güney Doğu Anadolu Bölgesi Başkanı Ahmet Taş, patronun ağzıyla konuşarak şöyle diyordu:

"Sendikaya siyaset sokulmamalıdır. Sözleşme işverenle sendika arasında yapılacaktır. İşçi temsilcilerinin sözleşme görüşmelerine katılması söz konusu olamaz."

DSM yanlısı işçiler bu burjuva görüşlere karşı çıkarak: "Grevlerin işçi sınıfının savaş okulları olduğunu, işçilerin grev mücadelesi içinde daha üst mücadele biçimlerine hazırlandıklarını, bunun içinde işçilerin siyasi tartışmalara girmeleri, işçi sınıfının siyasetini, sosyalizmi öğrenmeleri gerektiğini" savundular. Ve grev çadırlarında eğitim çalışmalarını başlattılar. Bunun üzerine sendika ağaları, DSM yanlısı işçileri "aşırı solcu" olarak göstererek sendikadan ihraç etmeye kalktılar, ancak; işçilerin baskısı karşısında bunu başaramadılar. Tersine işçiler, çadırlarda eğitim istediler. Bu öneri oylandı, bütün işçiler eğitimin yapılması doğrultusunda oy kullandı. İşçilerin birliğini bu tür yollarla bozamayacağını anlayan Oleyis ağaları bu sefer yöntem değiştirerek işçilerin yarısını "izin"e çıkardılar.

Urartu işçileri gazetemize gönderdikleri mektupta: "Grev çadırlarında siyaseti yasaklıyorlar ama tavla, içki, kumarı teşvik ediyorlar. Sendika ağaalarının bu yollarla mücadelemizi bölmesine izin vermeyeceğiz. Tüm baskıları aşarak haklarımızı alıncaya kadar direneceğiz. Sınıf sendikacılığı çizgisinde, DSM saflarında mücadelemizi sürdüreceğiz." diyorlar.

TİP'li sosyal-faşistler Çesmeli işçilerine ateş açtı

Geçmişteki faşist Hür Mensucat-İş sendikasına üye olan Çeşmeli Yumak Fabrikası işçileri, bir buçuk yıl önce faşist sendikanın haklarını korumadığını görerek, devrimci bir sendika olarak bildikleri DİSK'e bağlı Tekstil Sendikasına geçmişlerdi. Ne var ki, işçiler geçen süre içinde Tekstil ağalarının da Hür Mensucat'ın ağalarından bir farkları olmadığı gördüler.

Toplusözleşme döneminin gelmesiyle birlikte, Tekstil ağaları el altından patronla anlaştılar. İşçilere ise şöyle dediler: "Patronla protokolu bir hafta içinde imzalayacağız. Grup sözleşmesi dışında, protokolle iş güvenliği ve ayrıca 1000 lira zam alacağız." Aradan epeyce bir süre geçince patron: "Ben iş güvenliği için sendikaya hiçbir söz vermedim" diye işçilerin karşısına dikildi.

Çeşmeli yumak işçileri gazetemize gönderdikleri mektupta olayın bundan sonraki gelişimini şöyle anlatıyorlar:

"Protokolun iş güvenliğine ilişkin bir madde olmayışı hepimizi ayağa kaldırdı. Bir değerlendirme toplantısı yaptık. Grup sözleşmesini kabul etmekle hata ettiğimizi, grup sözleşmesinin bir eklentisinden başka birşey olmayan bu protokolu tanımamayı, 1.5 yıldır patronla kapalı kapılar arkasında gizli görüşme yapan Tekstil ağalarına bir ders vermeyi kararlaştırdık. 22 Ocak günü fabrikaya bir noter getirerek topluca Tekstil Sendikası'ndan istifa ettik. 26 Ocak günü 125 işçi toptan Tekstil Eyüp Şubesine giderek aidatlarımızı geri istemeye karar verdik. İşçi topluluğunun sendikaya geldiğini gören, Tekstil Eyüp Şubesine üslenen sosyal faşist TİP'liler üstümüze tabancayla ateş açtılar. Bir arkadaşımız kolundan ve omuzundan yaralandı. Ama sendikaya girişimizi engelleyemediler. Sendikadan aidatlarımızı geri istedik. Daha sonra hep beraber "Kahrolsun sendika ağaları", "Yaşasın DSM" sloganlarını atarak oradan ayrıldık."

Şimdi Çeşmeli Yumak işçileri, DSM saflarındaki birliklerini pekiştirerek grup sözleşmesi ve protokolu yırtma mücadelesini sürdürüyorlar.

Karaman Cicidem Bisküvi işçileri direnerek haklarını aldılar

Cicidem - Bisküvi Fabrikasında 60 işçi çalışmaktadır. 7-8 işçi dışında hiçbirisi sigortalı değildi. İşyerinde sendika yoktur. Ücretler 70-80 lira idi. Patron, en ilkel haklardan bile yoksun olarak çalıştırdığı işçiler üstünde azgın bir sömürü gerçekleştirmekte, çocuk işçileri gece çalıştırmaktan, kız işçilere sarkıntılık etmeye kadar varan yöntemlerle işçileri baskı altında tutmaktaydı. Şimdiye kadar birçok işçi iş kazası sonucu sakat kaldığı halde birtek işçi bile tazminat alamamıştı.

Bu sömürü ve zulme karşı Cicidem işçileri ilk defa DSM saflarında örgütlenerek karşı durdular. 17 Aralık günü direnişi başlattılar. Patron işyerinde sigortalı ve yüksek ücretle çalıştırdığı MHP-ÜGD yanlısı 7-8 kişiye dayanarak direnişi kırmaya çalıştı. Patronla işbirliği yapan bu 7-8 kişi işçilerin evlerini dolaşarak işçilere rüşvet vaadederek, tehdit ederek direnişten caydırmaya çalıştı. Bu da olmayınca direniş içinde en kararlı unsurlar olarak gösterilen 10 işçiyi tutuklattı. Fakat bütün bu baskılar işçileri yıldırmadı. Tersine sımsıkı birleşen işçiler direnişi sürdürdüler. Genç kızlar günlerce evlerine gitmeyerek fabrikada nöbette kaldılar.

Karaman halkı ve YDGD'li gençlik direnişe büyük bir destek verdiler. Belediye işçileri, tekstil işçileri ve Bifa Bisküvi işçileri kalabalık gruplar halinde direnişi ziyaret ettiler. Nöbet tuttular, direnen işçiler için bağış topladılar. Direnişin dördüncü günü, direnişin kendi fabrikasına sıçramasından korkuya kapılan, 300 işçinin çalıştığı Bifa Bisküvi Fabrikası patronu işçilere 1000 lira zam yaptığını açıkladı. Bu işçiler arasında dayanışmayı daha da güçlendirdi.

İşçilerin birliği ve mücadele azmini kıramayacağını anlayan patron, direnişin 11. günü dize geldi ve işçiler tarafından ileri sürülen tüm talepleri kabul ederek bir protokol imzaladı. Protokola göre; 6.500 lira net ücret, 3.500 lira yakacak, 2.500 lira giyecek, 5.000 lira Bayram harçlığı, 5000 lira doğum, 5000 lira evlenme, 3.500 lira askerlik ve işyerindeki komitenin işverence işçi temsilcisi olarak tanınması gerçekleşti.

Direniş boyunca fabrika tam bir okul gibi çalıştı. Eğitim çalışmaları sürdürüldü. 21 Aralık'ta Stalin Anması, 24 Aralık'ta Maraş olayları ve sıkı yönetimi protesto gösterisi yapıldı. Sınıf sendikacılığının ve sosyalizmin çeşitli konuları tartışıldı.

"Karaman'ın Sesi" adlı bir gazete çıkaran TİKP'liler ise; gazetelerinde faşist patrona methiyeler dizerek, proleter devrimcileri ve DSM'ni karalamaya çalışan yazılar yayınlayarak ne mal olduklarını, ne denli devrimci olduklarını bir kez daha sergilediler.

Saldırılara karşı görev tüm halkın birliğini sağlamaktır

24 Aralık kitle protestoları, gericiliğin yükselen mücadele karşısındaki korku ve aczini ortaya koydu. Diktatörlük militarist güçlerini tam teçhizat halk kitlelerinin üzerine sürdü. Sıkıyönetim birlikleri ilkokul öğrencilerine, 7-8 yaşındaki çocuklara karşı azgınca saldırıya geçtiler. Binlerce ortaöğrenim öğrencisi öğretmenlerinin görevden alınmasını protesto ettiler diye gözaltına alındı. Binlerce öğretmen görevden alındı. Okullar çeşitli bahanelerle tatile sokuldu.

Öğretmenlerin görevden alınmaları birçok yerde düzenlenen gösterilerle boykot ve forumlarla protesto edildi. Diktatörlüğün militarist güçleri protesto gösterisi yapan, forum düzenleyen öğrencilere azgınca saldırdılar. Dersim'de ortaokul öğrencilerinin üzerine bombalar atıldı. İstanbul'da ilkokul öğrencilerine saldırıya geçildi. Ankara ve İstanbul'da binlerce öğrenci gözaltına alındı.

Ancak öğrenciler ve veliler tüm saldırılara karşın öğretmenlere sahip çıktılar ve protesto seslerini yükselttiler. Ankara Tuzluçayır'da ve İstanbul Alibeyköy'de veliler öğrenci ve öğretmenlere sahip çıkarak yürüyüşler düzenlediler. Ülkenin diğer birçok yerinde protesto sesleri yükseldi.

Egemen sınıflar, yükselen ve saldırılarla engellenemeyen kitle mücadelesini ne pahasına olursa olsun ezmek istemektedirler. Saldırı ve baskılarını bunun için artırmaktadırlar. Sokaklarda, caddelerde, mahallelerde terör bunun için estirilmektedir. Kürt köylerinde gövde gösterileri bunun için düzenlenmektedir. Faşist hükümet eliyle ve tüm gerici faşist ve reformistlerin desteğinde zulüm tedbirleri bunun için peş peşe uygulamaya sokulmaktadır. Gericilik telaş ve korku içindedir ve bunun için saldırmaktadır. Devrimci mücadelenin yükselmesi gericiliğin yüreğine korku salmaktadır.

Bugün yapılması gereken gericiliğin korktuğunu ona yaşatmak için, tüm halkın birleşik gücünü diktatörlüğün karşısına dikmektir. Kitlelerin birleşik anti-faşist mücadelesi karşısında tüm saldırılar boşa çıkmaya mahkumdur. Saldırılar tüm halka yöneliktir. Öğretmenlere yönelik saldırılar, işçi ve diğer emekçilere yönelik saldırıların bir parçasıdır. Bu saldırılar, baskı ve terörün etkisiz kılınması, mücadelenin daha da yükseltilmesi ile mümkündür. İşçiler, köylüler, memurlar, öğretmen ve öğrenciler, tüm halk kitleleri hep birlikte, güçlerini birleştirip devrimci önderlik altında gericiliğin karşısına dikilmeden saldırılar durmayacaktır. Tüm halkın birleşik ve aktif mücadelesi ise gericiliğe diz çöktürecektir. Tüm halkın birliğini sağlayalım, mücadeleyi yükseltelim. Saldırıları boşa çıkaralım.

ÇEŞİTLİ GÖSTERİLERLE ÖĞRETMEN KIYIMLARI PROTESTO EDİLDİ

24 Aralık protestoları bahane edilerek, diktatörlüğün öğretmenlere yönelik saldırılarını artırması ve binlerce öğretmenin görevden alınması üzerine birçok yerde forum, yürüyüş ve gösteriler düzenlenerek öğretmen kıyımı protesto edildi. Diktatörlüğün militarist güçleri gözü kararmış bir biçimde protestoculara saldırdı ve binlerce göstericı gözaltına alındı. Protesto gösterilerinin bir kısmını yayınlıyoruz.

ANKARA:

Battal Gazi Ortaokulu öğrencileri, proleter devrimciler önderliğinde ANOD'lu öğrencilerin yürüttükleri propaganda faaliyeti sonucu 16 Ocak günü bir yürüyüş yaparak öğretmenlerin görevden alınmasını protesto ettiler. Yürüyüşe 500'ün üzerinde öğrenci katıldı. Yürüyüşçüler "Öğretmen Kıyımına Hayır, Yaşasın Öğrenci, Öğretmen Veli Dayanışması", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" sloganlarını attılar.

Mustafa Kemal Lisesi'nde 16 Ocak günü bir forum düzenlendi. Okul çıkışında bir yürüyüş düzenlenerek kıyımlar protesto edildi. Kurtuluş Lisesi öğrencileri sınıf konuşmaları yaptılar. Anıttepe Lisesi öğrencileri proleter devrimciler önderliğinde ANOD üyesi öğrencilerin çalışmaları sonucu bir forum gerçekleştirdiler. Forumda yapılan konuşmalarla diktatörlüğün baskı ve saldırıları lanetlendi. Foruma 250 kişi katıldı.

Anafartalar Metin Kılıç Lisesi öğrencileri 16 Ocak günü kıyımlar ve saldırıları protesto amacıyla boykot ilan ettiler. İncirli Lisesi'nde sınıf konuşmaları yapıldı ve öğrenciler boykota çağrıldı. D.Yol ve Kurtuluş taraftarı öğrenciler, boykotu kırmak ve protesto eylemini engellemek için Halkın Kurtuluşu taraftarı öğrencilere saldırdılar. Gazi Akşam Lisesi öğrencileri sınıf konuşmaları yaparak baskıları protesto ettiler. Kimya Meslek Lisesi öğrencileri 17 Ocak günü kıyımları protesto etmek için bir günlük boykot ilan ettiler.

Yapı Meslek Lisesi öğrencileri bir forum yaparak saldırıları teşhir ettiler. Mamak Lisesi'nde 16 Ocak günü Halkın Kurtuluşu taraftarı ANOD üyesi öğrenciler sınıflarda konuşmalar yaparak saldırı ve kıyımları protesto ettiler. Okulun D.Yol taraftarı Müdür Muavini öğrencilere saldırarak teşhir konuşmalarını engellemeye çalıştı. Gülveren Lisesi öğrencileri sınıf konuşmaları yaptılar ve okul çıkışında bir yürüyüş düzenlediler. Abidinpaşa Lisesi'nde bir forum düzenlenerek kıyımlar protesto edildi.

Esenevler Lisesi'nde 10 Ocak günü 2000 kişinin katıldığı bir forum yapıldı. Daha sonra 200 civarında veli bir yürüyüş düzenleyerek öğrenci ve öğretmenlere yönelik saldırıları ve öğretmen kıyımlarını protesto etti. Sıkıyönetim birlikleri yürüyüşçülere saldırmaya cesaret edemedi. İnönü Lisesi'nde 11 Ocak günü 2000 kişinin katıldığı bir forum yapıldı. Polis ve jandarma forum yapan öğrencilere saldırıya geçti. Bunun üzerine 400 kadar veli okul etrafında toplanarak öğrencilere sahip çıktı. Sıkıyönetim birlikleri takviye alarak saldırılarını sürdürdüler. Eylemin bitiminden sonra 13 öğrenci ve bir veli gözaltına alındı. Yıldırım Beyazıt Lisesi'nde 10 Ocak günü 400 kişinin katıldığı bir forum yapıldı. Yıldırım Beyazıt Ortaokulu ve Atıfbey Ortaokulu'nda forum yapıldı. Tuzluçayır Açıkalın Orta ve İlkokulunda toplanan 300 civarında veli bir yürüyüş düzenleyerek saldırıları protesto ettiler.

İSTANBUL

Alibeyköy Lisesi öğrencileri velileri ile birlikte bir toplantı yaptılar ve öğretmenleri göreve geri dönünceye kadar direnme kararı aldılar. Velilerden oluşan 10 kişilik bir komite yetkililerle temasa geçmek üzere görevlendirildi. Veliler, öğretmenler geri dönene kadar öğrencileri okula göndermeme kararı aldılar.

Kâğıthane Ortaokulu öğrencileri bir gösteri düzenleyerek saldırı ve kıyımları protesto ettiler. İzzet Ünver Lisesi öğrencileri sloganlar atarak direnişe geçtiler. 80 civarında veli bir toplantı düzenleyerek öğrenci ve öğretmenlerle dayanışma içinde olduklarını belirttiler.

Topselvi Orta ve İlkokulu öğrencileri bir protesto yürüyüşü düzenlediler. Polis ve jandarma öğrencilere saldırıya geçti. Bunun üzerine öğrenciler Ortaokulu işgal ettiler. Öğrencilerin direnmesi uzun bir süre devam etti. Sıkıyönetim birlikleri camları kırarak içeri girdiler ve öğrencilere azgınca saldırdılar. Birçok öğrenci yaralandı. Öğrenciler bir günlük boykot ilan ettiler.

Kaynarca'da Çamçeşme ve Kavakpınar İlkokulu öğrencileri öğretmenlerinin görevden alınmasını protesto ederek yeni atanan öğretmene ders yaptırmadılar ve sloganlar atarak okulu boşalttılar. 1 Mayıs Düztepe İlkokulu öğrencileri 10 Ocak günü okul bahçesinde toplandılar ve sloganlar atarak okulu boşalttılar. Daha sonra veliler kahvede bir toplantı yaptılar.

Feriköy Lisesi'nde 500'ün üzerinde kişinin katıldığı bir forum yapıldı.

Esenler Lisesi öğrencileri, öğretmen kıyımını ve sıkıyönetim terörünü protesto amacıyla 15 Ocak günü okulu işgal ettiler. Polis ve jandarma öğrencilere saldırıya geçti. İşgal dört saat devam etti ve işgal süresince sıkıyönetim birlikleri ile öğrenciler arasında çatışmalar devam etti. Silahlı saldırıya silahla karşı koyan öğrencilere azgınca saldıran polis ve jandarma velilerin büyük tepkisi ile karşılaştı. Okul etrafında toplanan 500 civarında öğrenci velisi öğrencilere sahip çıktı. 4 saat sonra sıkıyönetim birlikleri okula girdiler. Tüm öğrencileri gözaltına almayı göze alamayan polis 17 kişiyi gözaltına aldı. Ayrıca 3 veli de "kışkırtıcı" denilerek gözaltına alındı.

Apocu faşistler cinayetlerini sürdürüyor

Kürt komprador ve toprak ağalarının MİT denetimli hareketi Apocu feodal faşistler 11 Ocak günü Gaziantep'te bir genç komünisti, Ekrem Kurt'u kahpe bir tuzakta katlettiler.

Yine DHB taraftarı Hayri Aslan 9 Ocak'ta, DHB taraftarı Mahmut isimli genç 10 Ocak'ta ve işçi Mustafa Özcan 11 Ocak'ta Apocu faşistler tarafından katledildiler.

Proleter devrimciler, Apocu faşist provokasyon çetesinin katliamlarını ve sıkıyönetim terörünü protesto etmek için 12 Ocak günü Düztepe'de yasa dışı bir gösteri düzenlediler. Yasa dışı gösteriye Partizan ve DHB taraftarları da katıldı. Polis ve jandarma birlikleri göstericileri çembere aldılar. Çemberin giderek daraltılması üzerine paniğe kapılan DHB'liler kitlenin dağılmasını istediler. Ancak proleter devrimciler sloganlar atarak yürüdüler. Yürüyüşün bitiminden sonra 5 kişi "şüpheli şahıs" denilerek gözaltına alındı.

KÜRT VE TÜRK HALKININ AZGIN BİR DÜŞMANI: APOCULAR

Apocu faşist cinayet çetesi birbiri ardı sıra cinayetlerini sürdürmekte, işçi, emekçi ve devrimcileri katletmekte, MİT ve kontr-gerillanın desteğinde, Türkiye Kürdistanı'nda yükselen halk hareketine saldırmakta ve proleter devrimcileri ve devrimci anti-faşistleri alçak pusularda kurşunlayarak katletmektedir. Apocu faşist çete küfür dolu bildirilerle Kürt emekçilerine saldırılarını haklı çıkarma çabasından da vazgeçmiyor. Eşkiya çeteleri vur-kaç yöntemi ile cinayetlerini sürdürüyorlar.

Apocu cinayet şebekesi, "sömürgeci" dediği faşist diktatörlüğün resmi ve sivil cinayet örgütlerinin, faşist militarist güçlerin saldırılarının yoğunlaşmasına paralel olarak cinayetlerini artırmaktadırlar. Antep'de son günlerde diktatörlüğün militarist güçleri terör estirmekte, onlarca devrimci ve emekçiyi işkencelere çekmekte, mahallelere baskınlar düzenleyerek terör estirmektedir. İşte Apocu çetenin Antep'te cinayetlerini hızlandırması tam da bu azgın terör ortamına raslamaktadır. Bunun böyle olması kaçınılmazdır. Çünkü Apocu faşist çete de diğer militarist güçler gibi egemen sınıfların çıkarlarının bekçisidir. Bunu, Kürt toprak ağaları Paydaşlara Kırvarlara, İzollara silahlı mangalar oluşturup hizmet ederek, yoksul Kürt köylülerini kurşuna dizerek ispatladılar. Bunun proleter devrimcileri ve anti-faşistleri kurşunlayarak, kitle mücadelesini kana bulamaya çalışarak ispatladılar. Apocu çete faşist diktatörlüğün "ulusalcı" maske takıp ortaya saldığı halk düşmanı bir çetedir. Amacı emperyalizme ve egemen sınıflar diktatörlüğüne, emperyalist-sömürgeciliğe karşı yükselen demokrasi mücadelesini kana boğmaktır. Bunun için diktatörlüğün diğer faşist örgütleri ile içiçe halka ve devrimcilere saldırmaktadır.

APOCULARA DESTEK OLMAK DEVRİM DÜŞMANLIĞIDIR

Apocu faşist çetenin durumu açık bir biçimde ortada olmasına ve proleter devrimciler, Kürt komünistleri, Apocu çetenin sınıf konumunu net bir biçimde ortaya koymalarına karşın, hala bazıları devrimcilik adına bu çeteyi "halk içinde görüyoruz" diyerek kol kanat germektedir. Onların bu tavrı çetelerin devrimci kanı dökmesine evet demelerinden başka hiç bir anlam taşımamaktadır. Apocular, Kürt ve Türk proletaryasının, emekçi halkın ve devrimcilerin en azgın düşmanlarından biridir. Tıpkı MHP'li faşistler gibi egemen sınıfların, sömürü ve zulüm düzeninin savunucularıdır. Bu faşist çeteye karşı takınılacak tavır, devrime, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı alınacak tavırdan ayrı olamaz. Apocu faşist çetenin en ufak bir biçimde desteklenmesi, "halk içinde görüyoruz" denilerek Apoculara güç verilmesi açık bir biçimde işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin karşısında yer almak demektir.

Kendisine devrimci diyen hiçbir kimsenin bunu yapmaya hakkı yoktur ve olmamalıdır. Devrimciler, halk düşmanlığına evet diyemezler, dememelidirler. Apoculara destek olanlar bundan vaz geçmelidirler. Aksi durumda, Apocuların, Dersim'de, Diyarbakır'da, Kars'ta, Antep'te ve diğer yerlerde döktüğü devrimci kanında Apoculara destek olanların da eli olacaktır. Apocu faşist çeteye karşı mücadele demokrasi mücadelesinden, anti-faşist mücadeleden ayrı değildir. Kendisine anti-faşist diyen herkes Apocu faşistlere karşı mücadele etmelidir. Şurası unutulmamalıdır ki, devrimci kaldıkça ve devrimci saflarda yer aldıkça, faşist diktatörlüğe, sömürü ve zulme karşı çıktıkça her grup ve kişi Apocu cinayet çetesinin saldırı hedefi olacaktır. Çünkü Apocular bunun için vardırlar. Egemen sınıflar Apocu faşist çeteyi bunun için örgütlediler. Tüm devrimci gruplar ve kişiler, her türden faşist cinayet örgütüne karşı mücadeleyi yükseltmeli, MHP'li, Apocu vb. cinayet çeteleri her kesimden söküp atılmalıdır.

MHP'li katiller protesto edildi

İstanbul Cerrahpaşa ve Davutpaşa bölgesinde tutunabilmek için terör estiren MHP'li katiller YDGD üyesi Sadi Canan'ı kahpe bir pusuda katlettiler. Devrimcilerin oturduğu bir kahveyi de bombalayan faşist çeteler, çevre halkını sindirmeye çalışıyorlar.

Ancak Cerrahpaşa ve Davutpaşa bölgesi emekçi halkı bu faşist cinayet çetelerini muntıkalarına sokmamaya ve buralardan söküp atmaya kararlıdır. Devrimciler ve emekçiler faşist cinayetlere ve saldırılara karşı mücadelenin bir parçası olarak 140 kişinin katıldığı yasa dışı bir gösteri düzenlediler. Dağıtılan bildirilerle resmi ve sivil faşist cinayet örgütleri teşhir edildi.

AVUSTRALYA'DA MARAŞ KATLİAMI PROTESTO EDİLDİ

Resmi ve faşist cinayet çetelerinin Maraş'ta düzenledikleri katliam birinci yıldönümünde Avustralya'da düzenlenen bir gösteri ile protesto edildi. Avustralya'daki Halkın Kurtuluşu taraftarlarının düzenlendiği gösteriye 100 emekçi katıldı. T.C Konsolosluğu önünde düzenlenen gösteride Maraş katliamını düzenleyen faşist cinayet çeteleri teşhir edildi. Konuşmalardan sonra devrim andıyla gösteri sona erdi. Avustralya'da ilk kez Halkın Kurtuluşu taraftarlarının düzenledikleri gösteri emekçilerin ilgisi ile karşılandı.

MARAŞ KATLİAMINI PROTESTO GÖSTERİLERİ

KARS

Kars Çimento Fabrikası işçileri 24 Aralık günü topluca işi bıraktılar. İşçiler işyerinden ayrılmadılar. İşyerinde çeşitli toplantılar ve konuşmalarla katliam ve sıkıyönetim protesto edildi.

Kars merkezinde ve bir çok ilçesinde esnaf dükkanlarını kapadı. Öğretmenlerin %90'ı boykota katıldılar.

Susuz ilçesinde proleter devrimcilerin önderliğinde ve Devrimci Yol ile D. Halkın Birliği'nin de katıldığı 1000 kişilik yasadışı bir gösteri yapıldı.

MUĞLA

Milas Lisesi'nde 24 Aralık günü yapılan forumdan sonra lise boşaltılarak, yürüyüşe geçildi. Lise dışından kitlenin de katılmasıyla 1 km. yüründü. Diktatörlüğün güçleri yasadışı gösteriye müdahale edemediler. Eylemden sonra çarşıda 3 kişi gözaltına alındı. İkinci gün okulda ders yapılmadı, sınıf toplantıları yapıldı. Sıkıyönetim ilanının yıldönümü olan 26 Aralık günü ise boykot yapıldı. Aynı gün 6 öğretmen açığa alındı, 11 öğrenci tutuklandı. Tutuklamalar ve açığa almalar TİKP'li hainlerin ihbarları üzerine yapıldı. Ertesi gün okulda süresiz boykot kararı alındı ve velilerle yapılan toplantıda; veliler öğrencilerin ve öğretmenlerin yanında yer aldıklarını belirttiler.

DİYARBAKIR

27 Aralık günü proleter devrimcilerin önderliğinde Mardinkapı'da yasa dışı bir gösteri yapıldı. Devrimciler trafiği kesip eylemi başlattıklarında, sokaklardan ve kahvelerden gelen halk saflara katıldı. "Yaşasın TKP", "Sıkıyönetime Hayır", "Maraş Katliamının Hesabını Soracağız", "Genel Grev İçin İleri", "Kahrolsun Milli Zulüm" sloganlarının atıldığı gösteri sırasında yapılan konuşma ile katliam çeteleri teşhir edildi.

100'e yakın Yurtsever Devrimci Öğretmen, öğretmen boykotuna katıldı. DİK D'li sosyal-faşistlerin yönetiminde bulunduğu TÖB-DER şubesi, öğretmen boykotunun karşısında yer aldı. Devrimcilerin bütün ortaöğretim kesiminde öğretmen ve öğrenci dayanışmasıyla başlattıkları eylemleri, Kürt modern revizyonistleri "maocuların eylemleri" diyerek karalamaya çalıştılar. Ala Rizgari ve Dev.Yol proleter devrimcilerle başında eylem birliği yapmak üzere görüşmelere katıldılar. Fakat daha sonra olaylarda tarafsız kaldılar. Ancak Devrimci Öğretmen grubundan öğretmenler de boykota katıldılar.

TEKİRDAĞ

Çorlu MTA işyerinin birçok atölyesinde 24 Aralık günü greve gidildi. Aynı günün akşamı sendikada yapılan toplantıyla, katliam ve sıkıyönetim protesto edildi. Çorlu'daki bazı berberler ve kitapçılar da protesto eylemine katılarak dükkanlarını kapattılar. Kahvelerde ve Lise'de çeşitli toplantılar yapıldı.

ADANA

Ceyhan'a bağlı Kızıldere Köyünde 50'yi aşkın emekçinin katıldığı yasadışı bir gösteri yapıldı. Emekçi kadın ve kızların da yer aldığı gösteri büyük bir ilgiyle karşılandı. Ayrıca köydeki Kız Dikiş Yurdu öğrencileri de bir forumla Maraş katliamı ve sıkıyönetimi protesto ettiler.

ERZURUM

Erzurum'un Karskapı Cezaevi'nde 24 Aralık günü bütün devrimci mahkumlar, bir günlük açlık grevine gittiler. Cezaevine "Maraş Katliamını ve Sıkıyönetimi Protesto Ediyor, Bir Günlük Açlık Grevine gidiyoruz" pankartı asıldı. Bunun üzerine cezaevi yöneticileri üç devrimciyi hücreye attılar. Ertesi gün de sürdürülen açlık grevi sonucunda üç devrimcinin hücreden çıkartılması sağlandı.

ERGANİ

Ergani Lisesinde, proleter devrimci hareket taraftarları anti-faşist okul kitlesi ile birlikte, bir forum düzenleyerek katliamı protesto ettiler. Sosyal-faşistlerin eylemi engelleme çabaları, okul kitlesinin eyleme sahip çıkması üzerine boşa çıktı.

SİVAS

Divriği'de maden işçileri, Maraş katliamını protesto amacıyla 2 saat iş bıraktılar. Ayrıca CİFTÇİ işçi pansiyonunda ve DİV-PALİT tesislerinde 400'e yakın işçinin katıldığı toplantılar yapıldı. Toplantılarda Halkın Kurtuluşu ve Yeraltı Maden-İş Sendikası adına yapılan konuşmalarla Maraş katliamı ve sıkıyönetim terörü protesto edildi.

Divriği Lisesi öğrenci ve öğretmenleri de boykot ilan ettiler. Sanat Okulu öğrencileri de dersleri boykot ettiler.

MANİSA

Turgutlu Lisesi öğrencileri Maraş katliamını ve sıkıyönetimi protesto etmek amacıyla konferans salonunda bir toplantı yaparak okulu terk ettiler. Daha sonra Turgutlu pazarında da yasa dışı bir gösteri yapıldı.

YOZGAT

Sivil ve resmi faşistlerin terör estirdiği Yozgat'ta Halkın Kurtuluşu taraftarları dört merkezi köyde Maraş katliamını protesto toplantıları düzenlediler. Toplantılara toplam 1000'e yakın emekçi katıldı. Sıkıyönetim terörü, faşist diktatörlüğün emekçilere ve devrimcilere karşı sürdürdüğü saldırı ve katliamlar anlatılarak, faşist cinayet çetelerine karşı mücadelenin önemi vurgulandı.

Uşak'ta yasa dışı gösteri

15 Ocak günü Ali Sağcan adlı yurtseverin polis tarafından işkence edilerek katledilmesi üzerine Uşaklı proleter devrimciler önderliğinde yasa dışı bir gösteri düzenlenerek, işkence ve katliamlar protesto edildi. "Kahrolsun faşist diktatörlük", "MİT, MHP, Kontrgerilla dağıtılsın", "Faşizme ölüm halka hürriyet" sloganları ile yürüyüşe geçen kitleye polisin saldırması üzerine çıkan çatışmada bir polis otosu tahrip edildi. Göstericiler polis saldırısına kararlılıkla direndiler. Polisin silahlı saldırısına taş ve sopa ile karşı kondu. Gösteri sırasında kimseyi yakalayamayan polis daha sonra kahve ve sokaklardan 15 devrimci ve emekçiyi gözaltına aldı.

Adana'da sosyal-faşist saldırılar protesto edildi

TCP'li sosyal faşistlerin Paktaş fabrikası'nda, Sarıçam ve Yavuzlar Mahallelerinde devrimcilere ve emekçilere yönelik saldırılarını protesto etmek için 19 Ocak günü Yavuzlar'da yasa dışı bir gösteri düzenlendi. 150 kişinin katıldığı gösteri bitiminde yollara pusu kuran TCP'liler yeni den saldırdılar. Ancak devrimciler, TCP'li sosyal-faşistlerin saldırısını püskürttüler. Gösteri sırasında yapılan konuşmalarla faşist diktatörlüğe karşı mücadelenin önemi vurgulandı ve sosyal faşistlerin kitle mücadelesi önünde kurmaya çalıştıkları engellerin her ne [illegible] [illegible] dan kaynaklandığı belirtildi.

GENEL GREVE DOĞRU

Baş ta.sa.1'de

Krizin yüklerini emekçi halkın sırtına yıkmaya uğraşan komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları sömürülerini artırıp kârlarına kâr katmak amacıyla faşist AP hükümeti eliyle yeni ekonomik tedbirler aldırdılar. Emperyalist efendilerinin yol göstericiliğinde onlar, zamlarla, devalüasyonlarla, işçi ücretleri ve taban fiyatlarının yükselmesini önlemeye çalışarak saldırıyorlar. Emekçi kitlelerin yaşam koşulları hergün biraz daha kötüleşiyor; ekmek somunu küçülüyor, tüm zaruri tüketim maddeleri bir kaç kat pahalılaşmış durumda.

Egemen sınıflar ve onların faşist AP hükümeti ülkemizi tam anlamıyla emperyalistlerin talan sofrası haline soktular. Bir yanda kıtlık ve yokluk gelişirken, soğukta evler oturulamaz hale gelirken, emperyalist sömürü yoğunlaşıyor. Emekçi halkın alın teri emperyalist tekellerin kasalarının dolmasına, spekülatörlerin, vurguncuların ceplerinin şişmesine, Koçların, Sabancıların, kompradorların ve toprak ağalarının iyice semirmelerine yarıyor. Bu zaten böyleydi, şimdi sömürü ve soygun alabildiğine yoğunlaşmaktadır.

İşçiler, öğretmenler çeşitli bahanelerle işten atılmaya çalışılıyor. Topraksız köylülük açlığa mahkum durumda, küçük üreticiler hemen hemen üretemez hale geliyor. Mazot, gübre, tohum vb. ateş pahası, taban fiyatları ise maliyeti bile karşılamıyor. Esnaflar kredi bulamıyor, enflasyona onlar da dayanamıyorlar.

Öte yandan bu durum emekçi kitlelerin hoşnutsuzluğunun artmasına ve artan ölçülerde mücadeleye atılmalarına yol açıyor. Egemen sınıflar komprador-feodal düzenin devamını sağlayabilmek, krizin yüklerini emekçilerin sırtına yıkabilmek için onların muhalefetini bastırabilmek, siyasi istikrarı sağlamak zorundadırlar. Bunun için yeni faşist baskı yasaları ve tedbirlerle, faşist saldırıları azgınlaştırarak, emekçileri sorgusuz sualsiz kurşunlayarak, tutuklamaları, işkence ve zulmü yoğunlaştırarak, halka karşı saldırılarını geliştiriyorlar.

Tüm saldırılara karşın, gericilik, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halkın mücadelesini bastıramıyor. Kitlelerin içten içe kaynayan öfkesi her geçen gün daha fazla güçlenerek dışa vuruyor; şurada burada patlayan grev, boykot ve direnişler giderek yaygınlaşıyor. Tekel ve Tariş işçilerinin mücadelesi gericiliğin yüreğine korku salıyor. Tariş'deki direniş DİSK ağalarınca zar-zor kırılabildi, Tekel direnişi hala devam ediyor. Antbirlik işçileri mücadele bayraklarını kaldırıyorlar, Mensucat Santral işçileri direnişe geçiyor... Öğrenciler işçilere, öğretmenlere destek veriyor, faşist baskılara karşı mücadeleye atılıyorlar. Zamları, hayat pahalılığını, kendileri ve işçiler ve öğretmenler üzerindeki faşist baskıları protesto eden esnaflar kepenk kapama eylemlerini sürdürüyorlar. Öğrenci-öğretmen-veli dayanışması çeşitli boykot, işgal ve gösterilerde somutlanıyor. Tüm bu mücadeleler faşist teröre hedef oluyor ancak mücadele geriletilemiyor. Örneğin Tariş işçileri faşist teröre tüm işletmeleri işgal ederek karşılık verdiler.

Komprador-feodal düzenin çöküntüsünün belirtileri önemli boyutlardadır. Gerici, faşist elebaşılar reformistler zamlardan, emekçiler için hayatı çekilmez hale getirmekten başka düzeni kurtarmanın yolu olmadığını itiraf ediyorlar. Evet, kötülüklerin kaynağı tekelci kapitalizmdir, toprak ağalığı ekonomiğidir. Ama hiç bir tedbir bu düzeni kurtaramayacaktır. Emekçilerin direniş ve gösterilerinin yayılması bunun kanıtıdır.

Direnişler, grevler tek bir mücadele seli için de birleşme eğilimindedir. Emekçi kitleler genel grevi gittikçe daha fazla tartışıyorlar. Çok sayıda fabrika ve işletmeyi kapsayan grev ve direnişler des tek direnişleri, genel grevin habercisi ve ilk adımlarıdır. Bunlar gelişmektedir, geliştirilmelidir.

Tüm çalışanların birleşik gücünü ortaya koyacak genel grev emekçilerin kurtuluşunu sağlamakta yetersiz kalır. O, devrim amacının ancak aracıdır. Ama genel grevle zamları geri aldırabilir, ücretlerin ve taban fiyatlarının yükseltilmesini sağlayabilir, sıkıyönetimi kaldırtabilir, faşizmi geriletebiliriz.

Genel greve doğru ilerleyelim, Zorlu günlere hazırlanalım.

Genel grev komitelerinde örgütlenelim. Faşist saldırılara, revizyonist, reformist aldatmacalara karşı kararlılıkla davranalım. Tüm çalışanların birleşik gücü yenilmez, gerçek kurtuluşu yakınlaştırır.

Mensucat

Baş ta.sa.1'de

yanlısı 90 işçinin çıkışı verildi. Bu bardağı taşıran son damla oldu ve 29 Ocak günü işçiler bir postada direnişi başlattılar. İşçilerin direnişi patron-sendika ağası-sıkıyönetim üçlüsünün saldırısı ile karşılaştı. Direniş patron uşakları tarafından kırıldı. Bizzat baştemsilci "polis ve jandarmayı çağıracağız" diye işçiler arasında yılgınlık yaydı. Ancak işçiler yılmadılar, ertesi gün iplikhane binasında sabah saat 5'de direniş yeniden başladı. Gece vardiyasında saat 4'de başlayan direniş ise "işten atılan işçiler geri alınana kadar süresiz direnme" kararına dönüştü. İplikhane direnişi sürerken Merkez binada işçiler toplandılar ve direnişi tartıştılar. Bütün gerici patron uşaklarının ve bizzat baştemsilcinin korkutma ve engelleme çabalarına karşın işçiler "Yaşasın Direnişimiz", "Yaşasın İşçilerin Birliği" sloganlarıyla direniş kararı aldılar. Şimdi Mensucat Santral'in işçileri 6 gündür direnişlerini kararlılıkla sürdürmektedirler.

Mensucat Santral Devrimci Sendika Muhalefeti, dağıttığı bildiride şöyle demektedir:

"Kardeşler! Gün mücadele günüdür. Kararsızlığa, korkaklığa yer yok! Saflarımızı sıkılaştıralım. Dayanışmamızı pekiştirelim. Direniş ruhunu geliştirelim. Mücadelemiz Türkiye Devrimci Komünist Partimizin, sıkıyönetimin kaldırılması, zamların geri alınması, faşist cinayet örgütleri MHP, ÜGD, MİT ve Kontrgerilla'nın kapatılması için GENEL GREV mücadelesine doğru atılmış bir adımdır. Bu adım günden güne diğer işyerlerine de sıçrayarak devam edecek. Daha bu günden deri işçileri mücadelemizi desteklemek için direnişe geçtiler. (...) Direnişimizin daha kararlı bir şekilde sürmesi şu taleplerimizin savunulmasına bağlıdır: İşten atılan arkadaşlarımız geri alınsın, işçi atılması yasaklansın. 13, 17 ve 24. Maddeler iptal edilsin, bu durum imzalanan bir protokolle belirtilsin. Zamlar geri alınsın, hayat pahalılığını karşılayacak ek bir protokol yapılsın, sıkıyönetim kaldırılsın. Faşist örgütler kapatılsın."

İşyerinde Partizan taraftarları ise işçilerin aktif birliğini engelleyici, mücadele ruhunu karartıcı tavırlarını sürdürüyorlar. Bunlar direniş komitelerinin işçiler tarafından seçilmesine karşı çıkıyorlar. "Komiteyi seçimle yaparsak arkadaşlarımız açığa çıkar, seçilenler sıkıyönetimde işkence görür" şeklinde yılgınlık yayıcı bir propaganda sürdürüyorlar. Sıkıyönetimin direnişe müdahalesi durumunda tam bir teslimiyeti savunuyorlar ve "herkes makina başında dursun, toplanmasın, karşı koymasın" şeklinde önerilerde bulunuyorlar. Her zaman ve her yerde olduğu gibi Mensucat Santral'da da onlar mücadelelerini egemen sınıflara değil doğrudan DSM'ne karşı yöneltiyorlar. DSM'li işçi önderleri aleyhine dedikodular yapıyorlar.

Ancak bütün karşı çabalara karşın, işçilerin birliği ve örgütlülüğü gelişiyor. Direniş komiteleri kuruluyor. DSM'nin etkinliği hızla yayılıyor ve pekişiyor.

Mensucat Santral işçilerinin direnişi, bölgedeki işçiler ve emekçi halk tarafından destekleniyor.

Bölgede çeşitli fabrikalardan işçiler, esnaflar ve bölgede örgütlü olan YDGD, Mensucat işçilerinin direnişini ve taleplerini desteklediklerini açıkladılar. Kazlıçeşme'deki deri fabrikalarının 4500 işçisi proleter devrimcilerin önerisi ve yönlendirmesiyle 5 Şubat günü 0'8-12'00 arası işbaşı yapmadılar. Belgradkapı'da kurulu İnciler Boya Fabrikasında çalışan 100 işçi DSM'nin çağrısıyla destek direnişine çıktılar. Şabanağa'da bir fırın Mensucat işçilerini desteklemek üzere 5 Şubat günü ekmek dağıtmadı.

Direniş yaygınlaşıyor.

H.Kurtuluşu

Baş ta.sa.1'de

İlk kez 2 Şubat 1976 tarihinde yayına başlayan gazetemiz önüne çıkarılan engelleri çiğneyerek 5. yayın yılına giriyor.

Geçen dört yıl içinde faşist diktatörlüğün her türlü saldırısını, engelini göğüsleyerek halkımıza ulaşmaya çalıştık. Dört yıl boyunca çıkan bütün sayılarımız mahkeme kararıyla toplatıldı. Bir yıl önce ilan edilen sıkıyönetim gazetemizin 19 ilde dağıtımını yasakladı. Devlet kağıt tekeli SEKA gazetemizin tüm kağıt tahsisini kesti. Normal fiyatların çok üzerinde bir ödeme yaptığımız halde yayınımızı sürdürmek için kağıt bulamaz hale geldik. Ancak hiçbir şey HALKIN KURTULUŞU'nu engelleyemedi.

HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ. İşte yayına başladığımız günden itibaren ağızdan ağıza yayılan bu şiar-gazetemizin basımı, dağıtımı için önüne çıkarılan engelleri aşmada gerçek bir maddi güç haline geldi. Binlerce devrimci gazetemizin dağıtımının aksamaması için büyük fedakarlık örnekleri verdiler. Onbinlerce işçi, köylü, öğrenci yüzbinlerce liraya varan bağışlarıyla ekonomik güçlükleri aşmamıza yardımcı oldular.

Matbaadan çıkmadan hakkında toplatma kararı verilen, Türkiye'nin nüfusunun yarısına yakın sıkıyönetim altındaki illerde yaşamasına ve gazetemizin buralarda dağıtımı yasaklanmasına karşın HALKIN KURTULUŞU'nun tirajı her geçen gün yükseldi. Gazetemiz, devrimci yayın organları içinde enyüksek tiraja sahip yayın organı olma niteliğini korudu. Bütün bunlar binlerce proleter devrimcinin, onbinlerce emekçinin yılmaz mücadelesi sonucu sağlandı.

Önümüzdeki dönemde HALKIN KURTULUŞU üzerine yönelik baskıların daha da artacağı bellidir. Gericilik baskı ve zulme karşı çıkan her sesi susturmaya kararlıdır. Ama Türkiye Devrimci Proletarya Hareketi de aynı şekilde susmamaya, her koşul altında Türkiye işçi sınıfına ve emekçi halka seslenmeye kararlıdır. Proletarya hareketini susturmaya kimsenin gücü yetmeyecektir. Dört yıl öncenin şiarını yeniden bütün gücümüzle haykırıyoruz: HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ.

TİKP

Baş ta.sa.1'de

lerinin ucuna almayan TİKP sosyal-faşistleri "Rusya'nın baş düşman olduğunu, Amerika'nın ise ara güç haline geldiğini, Amerika'nın dünya barış cephesinin bir gücü olduğunu" savundular ve "ABD ile birleşmenin önemi" üzerinde durdular. Baş Papaz Perinçek "geçmişte iki süper devlet, özellikle Rusya derken eğilimimiz belliydi" diyerek ve "durumun değiştiğini, siyasetlerin de değişmesi gerektiği"ni belirterek Amerikan emperyalizminin "dünya barış cephesi içindeki önemi"ni bu karara itiraz eden delegelere "kavratmaya" çalıştı. (Kongrede bazı delegeler bu karara karşı çıktılar ve ABD'nin de baş düşman olduğunu savundular.)

TİKP'li sosyal-faşistleri Amerikan emperyalizminin dünya halklarının baş düşmanı olmaktan çıktığını, hegemonya mücadelesi yürütmediğini, faşist diktatörlüklere yardım etmediğini, barış ve demokrasiyi savunduğunu ve Rus tehdidine karşı dünya halklarının Amerikan emperyalistleri ile birleşmeleri gerektiğini savundular. Onlara göre "bir yanda Rusya, diğer yanda ABD ve dünya halkları vardı."

Çin sosyal emperyalistleri Rusya'ya karşı ABD ve diğer Batılı emperyalistlerle tam bir birlik içine girdiler. Çinli revizyonistler ve ABD'li emperyalist elebaşılar karşılıklı olarak ekonomik ve askeri işbirliği yapacaklarını açıkladılar. Çinliler ABD'nin koltuğu altında emperyalist hegemonyacı çıkarları için Afgan gericiliğine ve gericiliğin silahlı gücü "İslam Gerillaları"na desteklerini açıkça ortaya koydular. İslam ülkelerinin birliği propagandası Carter'den, Hua-Deng'e, Türkeş'ten Doğu Perinçek'e kadar tüm faşist ve sosyal faşistlerin son zamanlarda dillerinden düşürmedikleri bir konu oldu. Faşist Türkeş ile TİKP şefi Perinçek aynı ağızdan konuşuyor. Türkeş'te Çin ve Yugoslavya'nın içinde yer alacağı bir cephenin gerekliliğinden söz ediyor. Çin sosyal emperyalistleri, Carter'in dünya halklarını tehdit eden sözlerini alkışlamaktadırlar. Onlar ABD ile birlikte Pakistan diktatörü Ziya Ül Hak aracılığı ile Pakistan'ı Sovyetler'e karşı bir üs olarak kullanmaya çalışmakta ve Pakistan'a silah yığmaktadırlar.

Sosyal emperyalist Çin elebaşıları ABD ile tam bir birlik oluşturunca, onların TİKP'li uşakları da "ABD'nin ara güç haline geldiğini ve barışın gücü olduğunu" propaganda etmeye başladılar. Uşağın efendisini izlememesi mümkün değildi.

TİKP Kongresi, bu sosyal faşist güruhun faşist diktatörlüğe ve emperyalistlere uşaklıkta kat ettiği yolu açıkça gösterdi. TİKP'nin iki süper devleti tek süper devlete inmiş bulunuyor. TİKP'ne göre ABD emperyalist niteliğini yitirmiştir; TİKP daha bugünden basını ABD ve Sovyet sosyal emperyalistlerinin çektiği emperyalist bloklar arasında çıkacak olan bir dünya savaşında ABD'nin "yurt savunması yaptığı" ve "haklı bir savaş yürüttüğü" yolunda yapacağı propagandaya zemin oluşturmaya çabalamaktadır. "ABD barış cephesinin bir gücüdür" demesinin bundan başka bir nedeni yoktur. O tıpkı II. Enternasyonal oportünistleri gibi emperyalist burjuvaziye uşaklığın propagandasını yapmaktadır ve proletarya ve emekçi halk kitlelerini devrimden vazgeçmeye çağırmaktadır.

TİKP Kongresinde üzerinde durulan diğer bir konu da "milli birlik ve beraberliğin sağlanması" konusuydu. TİKP'li sosyal faşistler kendileri gibi ABD uşağı olan faşistlerin Rus sosyal emperyalistlerine karşı çıkmalarından(!) övgü ile sözettiler. Onlar Kongrelerinde faşist diktatörlükten, diktatörlüğün saldırılarından sözeden, saldırı, katliam ve baskılara karşı mücadele yürüten devrimcilere ağız dolusu küfürler savurdular ve devrimcilerin "milli birlik ve beraberliği bozduklarını" belirterek, gericiliği bunun üstesinden gelmeye çağırdılar.

İSLAMCI AKIMLAR VE TİKP

TİKP Kongresinde Rusya'nın Afganistan'ı işgali konusu da ele alındı ve TİKP'liler "İslam gerillalarını selamladılar". TİKP değişik ülkelerdeki İslamcı akımları kullanmaya, dünya hegemonyası mücadelesinde bu akımlardan yararlanmaya çalışan ABD emperyalistlerinin politikasını aynen benimsemektedir. Bunu her fırsatta dile getiren TİKP'liler iki gerici güç arasındaki savaşta bir gericinin yanında yer aldıklarını da gizlememektedirler. Onlar "İslam gerillaları"nı desteklerken de ABD'nin yanında yer alıyorlar. Bilindiği gibi geçmişte Rus sosyal emperyalistleri dinci gerici akımları kullanarak birçok yerde sömürü olanağı elde ettiler. Sosyal emperyalistler Mısır'da, Suriye'de, Libya'da gerici kesimleri desteklerken buralarda "İslam Sosyalizminin" kurulduğunun propagandasını yapıyorlardı. Şimdi de ABD emperyalistleri, sosyal emperyalistlerle aralarındaki hegemonya mücadelesinde Afganistan'da olduğu gibi "İslam Gerillaları" vb. isimler altında emperyalistlerin çıkarları için savaşan güçleri kullanmaya ve bunlara dayanarak bu ülkelerde egemenlik kurmaya çalışmaktadır. TİKP'nin selamladığı "İslam gerillaları" Afganistan'da Amerikan ve Çin sosyal emperyalistlerinin desteklediği, Afgan gericiliği ve bu emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda savaşan gerici güçlerdir. TİKP bunları selamlarken esasında ABD emperyalistlerini selamlamaktadır. TİKP, Rus işgalcilerine karşı Afgan halkının mücadelesini değil tersine Afgan gericiliğini ve ABD emperyalistlerinin çıkarları için dövüşen "İslam gerillaları"nı desteklemekte ve selamlamaktadır. ABD'nin Pakistan ve Afgan gericiliğinin yanı sıra Türkiye gericiliğini kendi çıkarları doğrultusunda "Müslüman ülkelere yapılan saldırılara karşı çıkma" adı altında birleştirme ve sosyal emperyalistlere karşı kullanma politikası TİKP'den daha iyi bir destekçi bulamazdı doğrusu. TİKP dinci gericilerin elebaşılarından Erbakan'ı överken de ne mal olduğunu ortaya koymuş oluyor. TİKP Kongresi, onun emperyalistlerin ve gericilerin hizmetinde olan gerici ve azgın halk düşmanı bir akım olduğunu bir kez daha belgelemiş oldu.

Doğançayır

Baş ta.sa.1'de

[illegible] yerleşim ve [illegible] militarlık. 200 [illegible] [illegible] yerinin [illegible] bir arsayı karakol haline getirmeye çalışıyordu.

Jandarmanın köyü basarak "Toplum Odası"nı neyse [illegible] karşı proleter devrimciler harekete geçtiler. Karakol kurulacağı [illegible] önceden öğrenen proleter devrimciler köy kahvelerinde ve tek tek evlerde propaganda yürüterek emekçileri karakol kurulmasına karşı mücadeleye çağırdılar. Propaganda ekiplerine kısa sürede çok sayıda emekçi katıldı ve 100 kişilik propaganda grubu bütün köyü dolaşarak mücadele çağrısında bulundu.

21 Ocak günü köyde karakol kurulması ve faşist baskıları protesto amacıyla bir gösteri düzenlendi. "Karakol ve jandarmaya Hayır" diye haykıran köylü emekçiler ve devrimciler "İşkencecilerden Hesap Sorulsun", "Kahrolsun Faşist diktatörlük" sloganları ile gösterilerini sürdürdüler. Gösteri bir saat devam etti.

Daha sonra tüm köy halkından karakol istenmediğine dair imza toplanması ve jandarmanın köye yerleşmesine karşı direnme kararı alındı. Kısa sürede 498 kişiden imza toplandı.

22 Ocak günü jandarma "Toplum Odası"nı boşaltmak amacıyla köye geldi. Köylüler jandarmaya karşı direndiler. 200 civarında devrimci ve emekçi slogan atarak jandarmanın köyden çıkmasını istedi. Kitle giderek artıyordu. Kısa sürede 400 civarında emekçi bir araya geldi ve jandarma binadan çıkarılarak dışarı atıldı.

TİKP'Lİ KAYMAKAM KÖYÜ BASIYOR

Jandarmanın binadan dışarı atılması üzerine TİKP sosyal faşistlerinden olan Seyitgazi Kaymakamı 40 kişilik bir jandarma birliği ile köyü bastı. Köylüler aralarında topladıkları imzaları kaymakama verdiler ve köyde karakol kurulmasını istemediklerini bildirdiler. Kaymakam karakolun Milli Savunma Bakanlığı'nın emri üzerine kurulacağını, muhtarın da karakol istediğini belirterek kurtulmaya çalıştı. Kitle "Jandarma Defol", "Karakol İstemiyoruz", "Kahrolsun faşist diktatörlük" sloganlarını atarak protestosunu sürdürdü. G-3'leri halka çeviren işgal birliği, emekçileri ve devrimcileri silah tehditleri ile sindireceklerini zannediyorlardı. Halk "silahları indirin ve defolun gidin" sloganını atınca jandarma silahlarını emekçilere doğrultmaktan vaz geçmek zorunda kaldı. Korkuya kapılan kaymakam ve [illegible] bir araba ile kaçıp gittiler. Jandarmanın okula girmesi üzerine halk da okula doğru yürüyüşe geçti. Emekçiler okulu kırk yıl önce kendileri yaptıklarını ve faşist diktatörlüğün militarist güçlerine terk etmemeye kararlıydılar. Jandarmaya karşı emekçilerin devrimciler önderliğinde kararlılıkla direnmesi üzerine jandarma da köyü bırakıp kaçtı.

Emekçiler birliklerinin gücünü gördüler ve sevinç içinde bunu kutladılar. Sloganlar atıldı. Bir proleter devrimci yaptığı konuşmada emekçilerin saldırılar karşısındaki birliğinin önemini vurguladı ve gelecek yeni saldırılara karşı hazırlıklı olunması gerektiğini belirtti. Devrimciler sabaha kadar köyün giriş noktalarında nöbet tuttular.

23 Ocak günü 170 kişilik bir askeri birlikle köy yeniden basıldı. Azgınca köylülere saldırıya geçildi. Kütahya-Bilecik'ten getirilen işgal birliklerine karşı Doğançayırlı devrimciler ve emekçiler yiğitçe direndiler. Tehditlere boyun eğmediler. "Ferman padişah kalıntısının, okul bizimdir" diyen emekçilerin birliği ve karşı koyuşu karşısında kudurmuşçasına saldırıya geçtiler. Evler basıldı. 58 köylü karakola götürüldü ve onlarca köylü işkence gördü. Eskişehir Jandarma Komutanı "Biz buraya bu köyü yok edecek kadar silah ve cephane getirdik" diyerek emekçilere duyduğu düşmanlığı açıkça dile getiriyordu.

DİKTATÖRLÜK, DOĞANÇAYIRLI EMEKÇİLERDEN NE İSTİYOR?

Doğançayır köyü anti faşist mücadelenin proleter devrimciler önderliğinde yükseltildiği ve anti faşist potansiyelin yüksek olduğu bir köydür. Doğançayırlı emekçiler hiç bir dönemde faşist baskı ve saldırılara boyun eğmediler.

1975 yılında Doğançayırlı emekçiler, proleter devrimcilerin birleştirici çalışmaları sonucunda bir araya gelerek köyün tüm ürününü yarı fiyatına biçtiler. 1977 yılında proleter devrimcilerin önderliğinde emekçiler 50 civarında traktörle 4 gün pancar kantarını işgal ederek pancar taban fiyatlarının yükseltilmesini istediler. Anti faşist mücadele günlerinde anma ve kutlama törenleri düzenlendi. Doğançayır YDGD köylü emekçilerle bir kaynaşma içindeydi. Köy halkı her faşist saldırı ve katliamı protesto ediyordu.

İşte faşist diktatörlük bütün bu devrimci faaliyetleri ve Doğançayırlı emekçilerin faşizme karşı yükselttiği mücadeleyi ezmenin bir aracı olarak köyde karakol kurmak istiyordu. Köydeki birkaç muhbir ve toprak ağası da karakol kurulmasını kendi çıkarlarına uygun görüyorlardı ve bunun için çabalıyorlardı. Militarist güçler köylülerden faşist saldırılara boyun eğmelerini, sömürü ve zulme karşı çıkmamalarını istiyorlardı.

23 Ocak baskını bunun için yapıldı ve emekçilere bunun için zulmedildi. İşgal birliği bunun için köyde terör estirdi.

Ancak Doğançayırlı emekçiler ve devrimciler hiç bir baskı ve saldırıya boyun eğmemeye ve saldırılara karşı kitlesel olarak direnmeye kararlıdırlar. Baskınlar ve saldırılar Doğançayırlı emekçileri yıldıramaz.

TKP ve

Baş ta.sa.4'de

rası mücadelesin ilerleten değil ona darbe vuran bir miting olmuştur. Miting bir bütün olarak demokrasi düşmanı sosyal faşistlerin Rusya'ya övgü dizdükleri, taraftarlarının sayısı bir kaç otobüsü doldurmayacak naylon kitle örgütlerinin reklamından ibaret kalmış, gerçek demokrasi yanlılarının gücü mitinge yansımamıştır.

TKP'liler ve DİSK ağalarının sahte mücadeleciler olduklarının yakın ve uzak geçmişte sayısız örnekleri vardır. Bossa, Mensucat Santral, Kula Mensucat, Coca-Cola vb. onlarca direnişi maceracılık ve provokasyon olarak suçlayan, bunları sıkıyönetim-hükümet-patron üçlüsü ile işbirliği içinde kırmaya çalışan onlardır. 15-16 Haziran, DGM, 20 Eylül direnişlerinde iş sıkıya gelince kapağı hükümetin ve patronların safına atan onlardır.

Yakın ve uzak geçmişin bütün bu kanıtları açıkça göstermektedir ki, TKP ve DİSK ağalarının genel grev çağrıları, mücadeleci görünme çabaları sahtedir. Her geçen gün bilinçlenen işçi sınıfı ve emekçi halkımız bu sahte mücadelecilere güvenmemektedir. Bilmektedir ki, onlar (TKP ve DİSK ağaları) genel grevi, kendilerine kaybettikleri prestiji kazandıracak, gelişen sınıf hareketini faşist diktatörlüğün temellerine yöneltmesini engelleyip, reformcu ve revizyonist politikanın yedeğine takmanın bir aracı olarak görmektedir. Ama bugün durum dünkünden çok daha farklıdır ve DİSK ağaları ve TKP emellerine ulaşamayacaktır. Çünkü işçi sınıfı ve emekçi halkımız son yıllarda yaşadığı yoğun bir mücadele döneminde dostlarını ve sahte dostlarını az çok öğrenmiş, daha da önemlisi, proleter devrimci bir önderliğe kendi öz partisine ve henüz genç de olsa kendi sınıf sendikalarına DEM'lere sahip olmuştur.

PROLETER DEVRİMCİLERE DÜŞEN GÖREV

Proleter devrimci hareketimiz mücadelenin bugünkü boyutlara varacağını aylarca önce tespit etmiş, mücadelenin önünün açılması ve faşist diktatörlüğün saldırılarının püskürtülmesi, onun temellerinin sarsılması yolunun bütün çalışanların genel grevinden geçtiğini göstermişti. Genel grevin hayata geçirilmesi için bir yandan bu konuda ajitasyon yürütürken bir yandan da genel grevin gerçekleştirme araçları olarak, köylerde, devlet dairelerinde, okullarda, fabrikalarda, işletmelerde genel grev komiteleri kurulması çağrısını yapmıştı. Açıktır ki, genel grev eyleminin sendikaların ve her soydan sendika ağasının denetiminden kurtaracak, sendika ağalarını dışlayacak araçlar olarak genel grev komiteleri koşulların olverdiği en demokratik bir biçimde oluşturulmalı, sınıf hareketine ihanet eden işyerlerinde sendika ağalarına uşaklığı meslek edinenler bu komitelerde yer almamalıdır. Genel grev komitelerine sızmaya çalışacak revizyonist ve reformcu elebaşılar teşhir edilmelidir.

Mücadele kitlelerin ekonomik siyasi taleplerini içermeli:

MİT, MHP, ÜGD, Kontr Gerilla'nın dağıtılması, sıkıyönetimin kaldırılması, varolan ve çıkarılmak istenen faşist yasaların iptal edilmesi, sınırsız grev ve örgütlenme özgürlüğü, tüm çalışanlara grevli toplusözleşmeli sendika hakkı, zamların geri alınması, zorunlu tüketim mallarının fiyatlarının düşürülmesi, ücretlerin artırılması, tekelci işletme ve bankalarda işçi ve emekçilerin denetiminin kurulması, tekel kârlarının sınırlandırılması, toprak ağaları elindeki toprakların köylülere dağıtılması, Kürt ulusu ve diğer milliyetler üzerindeki baskıların kaldırılması talepleri genel grevin şiarları olmalıdır.

Her yerde genel grev komitelerinin kurulması ve kitlelerin devrimci talepler etrafında birleştirilmesi için ileri!

İşçi ve halk

Baş ta.sa.1'de

maya zorlayan budur. Ancak DİSK'in sendika ağaları sözde bu talebe sahip çıkan, ancak onu yozlaştırarak ve burjuvazi için kabul edilebilir bir hale getiren bir tavır içerisine girmişken, Türk-İş'in sendika ağaları böylesi manevralara bile gerek görmeden işçi sınıfını açıkça karşılarına alıyorlar. Bu durum bu sendika patronlarının işçi sınıfıyla hiçbir bağlarının kalmadığını ve onların burjuvazinin menfaatlerinin açık savunucuları olduğunu bir kere daha doğruluyor. Ayrıca derinleşen kriz mevcut hükümeti destekleyen komprador tekelci burjuvazinin ve onların basit aletleri olan faşist sendikacıların manevra alanını iyice daraltıyor. Bu durum faşist sendikacılığın işçi düşmanı gerçek yüzünün işçiler tarafından daha kolay kavranmasına yol açmaktadır.

İşçi sınıfı; faşist, reformist ve revizyonist sendikacılar tarafından, yoluna dikilen açık ya da örtülü tüm engelleri aşacak, genel grevi devrimcilerin önderliğinde, çokyönlü mücadeleyi içeren aktif bir kitle eylemi olarak gerçekleştirecektir. Bugün Türk-İş ağalarının çırpınmalarına, DİSK ağalarının çeşitli manevralarına karşın, her iki konfederasyona bağlı işçilerin proleter devrimcilerin önderliğindeki DEM ve devrimci demokratik sendikal akımların saflarında mücadeleye atılmaları, bu gerçeği göstermektedir.

Militarizmin

Baş ta.sa.1'de

bir "milli güvenlik" dersi verecek, nasıl bir yurt sevgisi" aşılayacaklar? Bu girişim yeni yetişen neslin militarizm ve şovenizmle beyninin yıkanmasını amaçladığı açıktır. Egemen sınıflar bu yolla yeni nesli sınıf mücadelesinin gerçeklerinden uzaklaştırmayı ve onları, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda bölgede girişecekleri maceralara daha kolay alet etmeyi hesaplıyorlar.

Bu canice girişime karşı çıkılmalı, egemen sınıfların bu oyunu bozulmalıdır.

Rus sosyal

Baş ta.sa.3'de

uşaklarıyla şu ya da bu ölçüde uzlaşmaya, onu ulusal kurtuluş mücadelesine destek olacak bir güç olarak değerlendirmeye götürüyor. Bu yalnızca Kürt değil, aynı zamanda Türkiye genelindeki devrimci-demokrat akımlar için de geçerlidir. Ama Rus sosyal emperyalizminin Kürdistan üzerindeki emelleri, bu bölgeye ayrı bir özellik kazandırıyor.

Rus sosyal emperyalistlerinin Kürt ulusunun ne kadar dostu olduğunu Irak olayları gösterdi. Kürt devrimci-demokratları ulusal kurtuluşun yolunu şu ya da bu emperyalist süper gücün desteğinde değil, Kürt ve Türk halklarının anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal birliği ve ortak mücadelesinde aramalıdırlar. Bu, aynı zamanda devrimci ve demokrat olmanın da ölçüsüdür.

Türkeş

Baş ta.sa.1'de

birleşmesi gerektiğini ve zetmektedirler. Doğu Perinçek'in "ABD barışın bir gücüdür ve onunla birleşmek gerekir" yollu açıklamaları, Amerikan uşağı Türkeş'i bir hayli etkilemişe benziyor ve Türkeş zaman geçirmeden Çin uşaklarına kendisinin de böyle bir birlikten yana olduğunu söylemeyi gerekli görüyor.

Çin'in emperyalist ve hegemonyacılığı artık Türkeş gibi azılı bir faşistin nezdinde de açıklık kazanmıştır. Türkeş daha önce Çin'e "Kızıl, komünist" diyerek saldırıyordu. Ancak Çin sosyal emperyalizminin bütün çıplaklığıyla dünya hegemonya mücadelesinde ortaya çıkması, emperyalizmin sadık uşağı Türkeş'in Çin'de faşist bir diktatörlük olduğunu ve Çinli revizyonistlerin faşist diktatörlüklerin en büyük destekçilerinden olduğunu kavramasını sağladı. İşte Türkeş bunun için Çin'le işbirliğini savunuyor. "Faşistler komünizmin en büyük düşmanıdır ve sosyalist bir ülkeyle işbirliğinin de düşmanıdırlar." Faşist Türkeş Çin'in sosyalist olmadığını, tersine Çin'de faşist bir diktatörlüğün hüküm sürdüğünü biliyor ve onun için Çin'le işbirliğini sakıncalı bulmuyor.

Türkeş yakında Perinçek papazına da işbirliği çağrısı yaparsa hiç şaşmamak gerekir. Faşist diktatörlüğü, sömürü ve zulüm düzenini savunma söz konusu olduğunda faşist ve sosyal faşistlerin birleşmeleri kaçınılmaz olan bir şeydir. TİKP sosyal faşistleri şimdi daha rahat bir biçimde MHP ile yaptıkları toplantıları artırabilirler.

Gündemdeki sorun

Baş ta.sa.1'de

Bu revizyonist, reformcu işçi ve halk düşmanlarının tutum değiştirmiş gözükmelerine, işçi sınıfının taleplerine sahip çıkıyor görünmek zorunda kalmalarına yol açan emekçi kitlelerin düzene karşı hoşnutsuzluğunun büyümesi ve genel grev fikri ve hazırlıklarının geniş kitlelere mal olmasıdır. Cepheden saldırıyla işçilerin ve tüm emekçilerin mücadelesini engelleyemeyecekleri anlayan, onların mücadele isteği ve azmini gören TKP'li revizyonistler, DİSK ağaları kaleyi içten fethetmek amacıyla görünüşte genel grev yanlısı kesildiler. Şimdi genel grev isteğini istismar etmenin karlı olduğunu düşünüyorlar. Yoksa emekçi kitlelerden tümüyle tecrit olacaklardır. Bu revizyonist ve reformistlerin ilkesi şudur; Bastırıp engelleyemiyorsan; eylem çığırtkanlığı yap, böl, parçala, uyutarak kitleleri pasifize et, mücadeleyi yozlaştır.

Emekçiler, tüm çalışanlar,

TKP revizyonizmi yandaşları ve DİSK ağaları; tüm çalışanları, genel grevi arkadan hançerlemeye hazırlanıyorlar. Onlar işçileri, emekçileri, genel grevi satacaklardır. Tariş'te faşist hükümetle işbirliği yaparak direnişteki işçileri sattıkları gibi, şimdiye kadar binlerce defa yaptıkları gibi...

İşçi aidatlarıyla milyonlar vuran, yüzbinlere varan maaşlar alan han-hamam sahibi sendika bürokratları, halk ve işçi düşmanı revizyonistler faşizme omuz veren reformistler, egemen sınıflara ve faşizme darbe vurup devrimi geliştirecek gerçek bir genel grev yanlısı değillerdir, olamazlar. Onların derdi ne zamların geri alınması ve ücretlerin ve taban fiyatlarının yükseltilmesi ne işsizliğin ve faşist terörün engellenmesi, ne de sıkıyönetimin kaldırılması değildir. Onlar egemen sınıfların ve faşizmin kabulleneceği sınırlar içine hapsetmeye uğraşarak emekçileri pasifize etmeye, mücadele isteklerini boşa harcamaya çalışıyorlar. Her zaman yaptıkları gibi düzene ve faşist diktatörlüğe doğrudan yönelen talepler temelindebir mücadelenin yükselmesi esas korkularıdır ve ne yapıp yapıp böyle bir mücadeleyi yozlaştırmayı görev edineceklerdir. Yasak savma niteliği taşıyan, düzen sınırları içinde kalan göstermelik eylemlere, "yaş yürüyüşü" vb. gösterilere başvurup, resmi geçitlerle işi geçiştirmeye yelteneceklerdir. Bunlar ucuz kahramanlık taslamaya da bayılırlar. 1979 1 Mayısı'nda İstanbul'da yapılanları tekrar etmek, önce göstermelik çıkışlar ve ardından teslim olup 2-3 gün gözaltına alınma yoluyla, sıkıyönetimle işbirliği halinde emekçileri faşizmin saldırıları karşısında terk etmek revizyonistlerin, sendika ağalarının karakterindendir. Revizyonistlere, sendika ağalarına, onların sahte genel grevciliklerine kanmayalım. Bunların peşlerinden gitmeyelim. Taleplerimize sahip çıkalım, komünistlerle, devrimcilerle birleşelim.

DİSK sendika ağaları ve TKP'li revizyonistler bir başka yönüyle genel grevi protesto eylemine benzetmeye yeltenerek yozlaştırmaya çalışıyorlar. 5 dakikalık, 1 saatlık, 1 ya da iki günlük protesto eylemlerini genel grevin yerine geçirmeye, böylelikle genel grevi gözden düşürmeye, hiç bir şeyi elde edemeyecek bir genel grev imajı yaratarak onu değersizleştirmeye çabalıyorlar. Hayır. Zamların geri alınması, ücretlerin ve taban fiyatlarının yükseltilmesi, baskı yasalarının iptali, sıkıyönetimin kaldırılması, faşist terör odaklarının dağıtılması gibi taleplerle çıkılacak genel grev, bu taleplerin elde edilmesini amaçlayan bir eylem olmalıdır, yalnızca bir protesto gösterisi değil. Bu taleplerin elde edilmesi kuşkusuz ki kolay olmayacaktır. Ama sömürü ve zulümden kurtuluş yolunda ilerlemek de zordur. Tüm çalışanların birleşik gücünün ortaya konması egemen sınıfları ve tüm uşaklarını kudurtacak, tehditlere, şantajlara, saldırılara yöneltecektir. Gericilik ve sendika ağaları gibi uşakları özellikle zor zamanlarda, eylemin kaderinin belirleneceği anlarda korku ve yılgınlık yayacak, grevcileri bir tecrit havası içine sokmaya, genel olarak psikolojik baskı altına almaya çalışacaktır. Bunların yetmediği yerlerde süngü ve kurşunun işe karışması pek muhtemeldir. Bu açıdan tüm saldırılara karşı koymaya hazır olmalıyız. Ama bu saldırıların üstesinden en başta devrimci talepler etrafında sıkıca birleşecek, revizyonist-reformist aldatmacalara karşı uyanık durarak gelebiliriz.

Revizyonistlerin grev kırıcılığına karşı uyanık olalım. Onlar görünüşte eylemin ilerletilmesi gibi en halisane duygularla işçileri ve emekçileri bölüp dağıtmaya, genel grevi ve onu oluşturacak özellikle önemli yerlerdeki tek tek grevleri kırmaya uğraşacaklardır. Grev anında işçiler toplu halde bulunmalı, dağılmamalı, emekçiler dağınık olmamalıdırlar. Grevlerle birleşecek toplu gösteriler yapılmalı, gösteri yapma gerekçesiyle güçler bölünüp dağıtılmamalıdır. Grev içinde eğitim, emekçilerin kendi tecrübeleriyle pişmeleri, gidilmesi gereken hedefi açıkça kavramaları ancak böylelikle mümkün olabilir.

Genel grev içinde işçilerin ve tüm çalışanların eğitimi temel önem sahiptir. Çünkü tek başına genel grev amaç olamaz ve çalışanlar kesin kurtuluşu sağlayamaz. Genel grev ancak kitleleri mücadelenin daha üst biçimlerine hazırlayacak bir araç olabilir ve daha üst mücadele biçimlerine geçiş kesinlikle emekçi kitlelerin bizzat elde edecekleri tecrübeleri gerektirir. Komünistler bu perspektifle hareket etmelidirler.

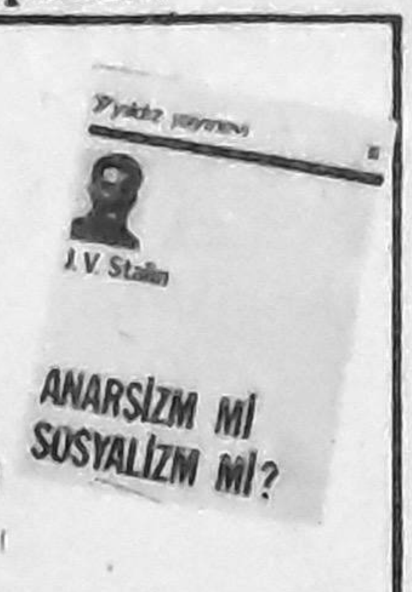
Emekçi halkımızı faşist, revizyonist, reformist gericiliğin her türlü saldırısına karşı hazırlıklarımızı tamamlayalım. Aldatmacaya karşı uyanık olalım. Sahtekarların grev kırıcıların peşine düşmeyelim. Genel grev komitelerinde birleşelim.

Proleter devrimciler; Tüm fabrika ve işletmelerde, okullarda, köylerde aktif bir şekilde çalışalım, genel grev ajitasyonunu yaygınlaştıralım. Bunun için propaganda-ajitasyon ve örgütlenme komiteleri kuralım. Tüm yurtsever devrimciler bu amaçla seferber olmalıdırlar.

Kitaplar...Kitaplar...Kitaplar...

STALİN

Anarşizm mi, Sosyalizm mi?

Yıldız Yayınevi geçtiğimiz günlerde Stalin'in "Anarşizm mi, Sosyalizm mi?" adlı yapıtını yayınladı.

Stalin bu yapıtında, Marksizmin ancak diyalektik materyalizm ile açıklanabileceğini ortaya koymaktadır. Stalin'in bu broşürü, "Euro-komünist" Titocu, Kruşçevci ve Maocu revizyonizmin ve her türden anarşist-maceracı akımın Marksizm-Leninizme ve diyalektik materyalizme karşı yürüttüğü azgın kampanyaya karşı, devrimci komünistlerin elinde güçlü bir silahtır.

Stalin bu yapıtında diyalektik materyalizmin güçlü bir savunmasını yapmakta ve anarşistlerin felsefi görüşlerini çürütmektedir.

Üç bölümden oluşan kitabın ilk iki bölümü, diyalektik yönteme ve materyalist teoriye, son bölümü ise proletarya sosyalizmine ayrılmıştır.

Stalin önce diyalektik yöntem üzerinde durarak, yaşamın sürekli bir hareket süreci olduğunu, gelişen ve yok olanı temsil ettiğini söyler. Bunu proletarya'yı kurtarma görevinin" yoksulluk içinde olan ve nüfusun çoğunluğunu oluşturan kır ve kent küçük burjuvazisine değil, bizzat proletaryaya düştüğünü söyler. Bu sav, Çinli revizyonistlerin Stalin'in kişiliğinde Marksizm-Leninizme saldırmalarının bir nedenidir. Stalin daha sonra hareketin biçimleri üzerinde durarak, niteliğin niceliğe, niceliğin niteliğe dönüşmesini inceliyor.

Materyalist teorinin açıklamasında, idealist ve düalist görüşleri eleştirerek, bunların karşısına marksist materyalist görüşü çıkarıyor. Stalin, biçimle öz, bilinçle varlık, düşünsel yönle maddi yön arasındaki ilişki sorununu materyalist açıdan ele almaktadır.

Broşürün son bölümünde, proletaryanın tarihsel rölü, üretim ilişkileri içindeki yeri, devrimin ve proletaryanın tek bir partisinin zorunluluğu üzerinde duruluyor.

Stalin bu broşürde, emperyalizmin leninist tahlilinin yapılmadığı bir dönemde, sosyalist devrimin zaferi için, proletaryanın nüfus içinde çoğunluğu oluşturması gerektiği yolunda Marksistler arasında geçerli olan tezi savunmuştur. Ancak Leninist emperyalizm tahlilinin formüle edilmesinden sonra, sosyalizmin zaferinin, kapitalist cephenin proletarya tarafından yarılacak güçte zayıf olduğu tek tek ülkelerde, olanaklı olduğunu savunmuştur. Bu bilinen bir gerçektir ve Stalin'in birçok kitabında işlenmiştir.

Stalin, yazının devamında, proletaryanın sosyalist diktatörlüğü anlayışını açarak, anarşistlerin diktatörlük kavramına yaklaşışlarını eleştirmekte ve bunun karşısında Marksist anlayışı savunmaktadır.

Her türden revizyonizmin ve anarşizmin, metafizik, evrimci, lafta "devrimci" görüşlerini eleştirmek için, Stalin, bu yapıtıyla tüm devrimci komünistlerin eline güçlü bir silah vermektedir. Onun öğretilerinden öğrenelim, eserlerini proletaryanın elinde etkin bir silah haline getirelim.

Malatya'da TİKP'lilerin provokasyonu sonucu bir devrimci katledildi

TİKP'li hainlerin yarattığı provokasyon sonucu 28 Ocak günü Malatya'nın Arguvan ilçesinde Halkın Kurtuluşu yanlısı bir devrimci daha katledildi.

Bir süre önce Arguvan ilçesinde TİKP'lilerin parti bürosu açmaya çalıştıklarını haber alan proleter devrimciler, onların ihbarcılığını, cinayetlerini, karşı-devrimciliklerini anlatarak, halkı onlara karşı mücadeleye çağırdılar ve yoğun bir teşhir çalışması sürdürdüler.

28 Ocak günü iki TİKP'linin mahalleye geldiğini öğrenen mahalle halkı, onları mahalleden kovdu. Ancak aynı akşam, mahallede oturan fakat evine hiç uğramayan bir TİKP'linin evinde TİKP'lilerin toplandıkları öğrenildi. Bunun üzerine 500-600 kişilik bir kitle evin etrafını sararak "TİKP'li hainler defolun", "Faşistlerin uşaklarını burada yaşatmayacağız" sloganlarını atmaya başladı. Bu arada militarist güçler, hainlerin imdadına yetiştiler. TİKP'liler jandarmayı kışkırtarak halka saldırmasını sağladılar. Jandarmanın saldırısı sonucu Halkın Kurtuluşu yanlısı Aziz Sürücü katledildi. Bunun üzerine, mahalle halkı taş ve sopalarla jandarmaları ve TİKP'li sosyal faşistleri mahalleden kovdu.

Daha sonra takviye alarak mahalleyi saran militarist güçler Aziz Sürücü'nün cenazesini kaçırmaya, anti-faşist bir kitle gösterisini önlemeye çalıştılar. Ancak mahalle halkı cenazesine sahip çıktı. Aziz Sürücü'nün cenaze törenini, militarist güçlerin her türlü engelleme çabasına karşın, anti-faşist bir gösteriye dönüştürdü.

ÜSS sahtekarlığında bir örnek

Her yıl yapılan Üniversiteler Arası Seçme Sınavı'nın yüzbinlerce genci aldatmanın ve işsizler ordusuna katmanın bir aracından başka bir şey olmadığı binlerce insanın gözünde giderek açıklık kazanmaktadır. Seçmeci ve elemeci ÜSS sahtekarlığının bir yönü de, burjuvazinin türlü oyunlarla istediği kişileri üniversiteye almasıdır. Bunun en açık kanıtı ise geçtiğimiz öğrenim yılında, puanları tutmadığı halde, Kuleli Askeri Lisesi'nden sıkıyönetim paşalarının seçtiği 15 askeri faşist öğrencinin Cerrahpaşa Tıp Fakültesine alınmasıdır.

Özel olarak kontenjanı olmayan sözkonusu fakülteye en düşük 538 puanla girilirken, özel seçmeli 15 öğrenci kılıklı faşist 474-515 puanları ile fakülteye kaydedildiler. "Özerkliklerine" toz kondurmayan! fakülte yönetimi, "boynumuz kıldan incedir" diyerek sıkıyönetim yetkililerinin önünde diz çöktüler. Öğrenciler ÜSS sahtekarlığını bu olayla bir kez daha kavradılar.

Bu durumun öğrenciler tarafından öğrenilmesi üzerine, iki devrimci öğrenci Danıştay'a dava açarak 15 askeri faşist öğrencinin okuldan atılmasını istediler. Yapılan sahtekarlık o kadar açıktı ki egemen sınıfların çıkarlarını korumakla görevli Danıştay gibi bir kurum bu sahtekarlığı gizleyemedi ve 15 askeri öğrencinin okula kaydedildilmelerinin usulsüzlüğüne karar verilerek bu öğrenciler okuldan atıldılar.

Sıkıyönetim yetkilileri, yapılan sahtekarlığın ortaya çıkması ve itibarlarının beş paralık olması üzerine dava açan öğrencileri tehdit etmeye ve davalarından vazgeçirmeye çalıştılar. Yapılan baskı ve tehditler sökmeyince, Danıştay'a dava açan öğrencilerden biri "şüpheli şahıs" denilerek gözaltına alındı. Halen tutuklu bulunan devrimci öğrenci mahkemeye de çıkarılmamaktadır. İkinci öğrenci ise sürekli olarak, sıkıyönetim paşalarının tehditleri altındadır.

Her yıl açlar ve işsizler ordusuna dahil edilen yüzbinlerce genç, ÜSS sahtekarlığının ne olduğunu bu somut olayla bir kez daha kavrayacaktır.

Tarsus'ta bir devrimci daha katledildi

Tarsus halkının proleter devrimciler önderliğinde faşist diktatörlüğe karşı yükselttiği mücadelenin giderek yaygınlaşması üzerine sivil ve resmi faşist çeteler Tarsuslu emekçileri yıldırma hareketlerine başladılar. Maraş katliamının güçlü bir biçimde protesto edilmesi üzerine Tarsus'ta bir basın toplantısı düzenleyen Mersin Valisinin emekçilere tehditler savurmasından hemen sonra polisin koruyuculuğu altında MHP'li faşistler saldırılarını yoğunlaştırdılar.

3 Ocak günü MHP'li bir faşistin cenaze törenini fırsat sayan polis ve jandarma Fatih Mahallesine saldırıya geçti. Bir çok devrimci yakalanarak işkenceye çekildi.

7 Ocak günü MHP'li katiller polis ve jandarmanın koruyuculuğu altında daha önce söküldüğü atıldık ları ve giremedikleri Sanat Lisesi'ni işgal ettiler. Okula giden öğrenciler, MHP-polis işbirliğiyle okulun işgal edildiğini gördüler. Öğrenciler faşist çemberi kırmaya çalıştılar. Ancak pusuda hazır bekleyen polis, saldırıya geçerek öğrencileri dağıttı ve sivil faşistlerin gösterdiği devrimcileri gözaltına almaya başladı.

Polisin öğrencilere yönelik saldırısı MHP'li katil çetesi için uygun zaman yaratmıştı ve onlar pusu kurarak Halkın Kurtuluşu saflarında mücadele eden ve tarım işçiliği yapan Zafer Şahin adlı devrimciyi katlettiler.

ÖLÜM HABERİ ÜZERİNE KİTLE TOPLANARAK FAŞİST KATLİAMLAPA KİNİNİ HAYKIRDI

Zafer Şahin'in katledilmesinin duyulması üzerine devrimciler hastane önünde toplandılar. Polisin cenazeyi kaçırma teşebbüsü boşa çıkarıldı. "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganı ile ve Halkın Kurtuluşu flaması altında cenaze, yürüyüşe geçilerek Girne Mahallesine getirildi. Sabaha kadar arkadaşları Zafer'in cenazesi başında beklediler. Ateş yakıldı. 8 Ocak günü diktatörlüğün yıldırıcı güçlere ve estirilen teröre karşın 1500'ü aşkın kitle ile cenaze töreni düzenlendi ve Adana-Mersin yolu trafiğe kapatıldı. Jandarma ve polis birlikleri kitleye saldırıya geçerek cenazeyi almak istedi. Ancak devrimci ve emekçiler buna izin vermediler. Saat 12'00'de yürüyüşe geçen kitle askeri birliklerin çemberini yararak Bağlarbaşı Köyü'ne hareket etti. Mezarda yapılan konuşmalarla faşist saldırı ve katliamlara karşı emekçiler mücadeleye çağrıldı.

İst. Selimiye

Selimiye Cezaevindeki proleter devrimci mahkumlar, Stalin'in 100. doğum yıldönümü nedeniyle Stalin Haftası düzenlediler.

Stalin'in yaşamı, mücadelesi, eserleri ve öğretilerini konu eden seminerler ve tartışmalar, kadınlar koğuşundaki Halkın Kurtuluşu taraftarlarının da katılmasıyla, bir hafta boyunca sürdürüldü. Devrimci Yol ve Kurtuluş yanlıları Stalin'in birlikte anılması önerisine katılmadılar. THKP-C tekkesinin takipçileri ise, bir saygı duruşu yaparak yasak savdılar.

Erzincan

Erzincan Askeri Cezaevindeki devrimci mahkumlar, baskıları protesto etmek ve taleplerini gerçekleştirmek için 15-19 Aralık günleri arasında dört günlük açlık grevine gittiler.

Siyasi tutuklulara, siyasi savunma yapabilmeleri için gerekli kitapların verilmemesi, mahkumların görüşe gelen yakınlarıyla görüştürülmemesi üzerine, proleter devrimcilerin önderliğinde ve Devrimci Yol, DHB ve Partizan taraftarlarının da katılmasıyla açlık grevi başlatıldı. Grevin ilk günlerinde cezaevi yöneticileri "biz buraya kesinlikle kitap sokmayacağız" demelerine karşın, ikinci gün sıkıyönetim komutan yardımcısı, mahkumlarla görüşmek ve talepleri kabul etmek zorunda kaldı. Cezaevi yöneticileri ise, devrimcilerin kararlılığı karşısında boyun eğdiler.

Maceracı gruplara mensup bazı tutuklular ise eylemin karşısında yer aldılar. Eylem gününe kadar cezaevinin verdiği çorbaları yemeyen maceracılar, eylem günü cezaevi yöneticilerinden "greve katılmıyoruz, bize çorba getirin" diyecek kadar alçaldılar.

Adana

Ceyhan Kapalı Cezaevindeki devrimci mahkumlar, mahkumlara genel affın egemen sınıflar tarafından armağan edilmeyeceği, genel affın ancak mücadeleyle söke söke alınacağı konulu kampanya başlattılar. Kampanyanın bir parçası olarak başlatılan imza kampanyasına bütün mahkumlar katıldılar.

Bu kampanya afiş, yazılama, kartpostal çalışmaları yapılarak Stalin'in 100. doğum yıldönümü kutlamaları ile birleştirildi. Ayrıca kampanya, Maraş katliamının protestosu ve günümüzde izlenmesi gereken devrimci görevler konusunda da ileri bir adım oldu.

Adana Sıkıyönetim Cezaevindeki devrimci tutuklu ve hükümlüler, 2 Ocak günü yapılan direniş sonucunda yatak ve battaniye verilmesi, soba kurulması ve günlük gazetelerin getirtilmesi taleplerini elde ettiler.

Adana Sıkıyönetim Cezaevinde 109 tutuklu üç gün sinema salonuna kapatılarak, hiçbir ihtiyaçları karşılanmadan, soğukta ve sandalyelerin üstünde yatmak zorunda bırakıldılar. 2 Ocak günü proleter devrimcilerin önderliğinde tüm tutuklular direnişe geçti. Sloganlar ve marşlarla başlayan direnişi kuşatan jandarmaların bütün tehditlerine karşın, direniş sürdürüldü ve Cezaevi müdürü tutuklularla görüşmek zorunda kaldı. Yatak ve battaniye verilmesi, soba kurulması, günlük gazetelerin getirtilmesi taleplerinin gerçekleşmesinden sonra tutuklular direnişe son verdiler.

ZONGULDAK

Beşinci koğuş mahkum ve tutukluları, cezaevindeki tüm mahkumların da destek ve sempatisini alarak, iki devrimciyi yaralayan faşist mahkumların cezalandırılması ve olayda kullanılan silahların bulunması için ölüm orucuna başladılar.

Mahkumlar saldırıda kullanılan silahın bulunması, faşistlerin sürülmesi, faşistlere silah getiren gardiyan Mustafa Ay ve ambar memuru Yaşar Türkmen'in görevden alınması, cezaevi karakol komutanı Gürel Pekmezci'nin görevden alınması, Ayşam tüpü verilmesi, yakacak odun verilmesi, hastaların hastaneye götürülmesi, ilaç verilmesi, yemeklerin kaliteli çıkması, görüşçüler için bekleme yeri ve tuvalet yapılması, açık görüş sağlanması vb. talepleri doğrultusunda direnişe geçtiler.

Direnişin ikinci gününde, mahkumların istekleri kabul edildi ve yapılan aramada silah bulundu. Direniş süresince Halkın Kurtuluşu, Devrimci Yol, Devrimci Kurtuluş taraftarları arasında militan da yanışma gelişti.

KİTLE ÖRGÜTLERİNDEN

YDÖ Batı bölgesi 1. Kongresi yapıldı

Yurtsever Devrimci Öğretmen Batı Bölgesi (İzmir, Uşak, Denizli, Muğla illeri) I. Kongresi 20 Ocak günü İzmir'de yapıldı.

Saygı duruşu ve divan seçiminden sonra, eski Bölge Yürütme'nin faaliyet raporunun okunması ve eleştirilere geçildi. Daha sonra YDÖ'nün örgütlenmesi, Eylem Komiteleri, Sosyal Yardım Fonları vb. konular, tüm delegelerin aktif katılımıyla tartışıldı.

21 Delegenin katıldığı Kongrede, çeşitli kitle örgütlerinin başarı mesajları da okundu.

1). Rus sosyal emperyalistlerinin Afganistan'ı işgalinin protesto edilmesi,

2). MHP, MİT, ÜGD, Kontrgerillaların dağıtılması,

3). Sıkıyönetimin kaldırılması için aktif mücadele yürütülmesi,

4). TÖB-DER, TÜM SAĞLIK-DER ve YDGP'nin kapatılması ve yöneticilerinin tutuklanmasının protesto edilmesi; TÖB-DER'in açılması ve yöneticilerinin serbest bırakılması için aktif olarak mücadele yürütülmesi,

5). Kürdistan'da uygulanan milli zulmün ve Dersim halkı üzerindeki diktatörlüğün baskılarının protesto edilmesi

önergeleri oybirliği ile kabul edildi.

Halkın Kurtuluşu'nu yaşatacağız

İmranlı'dan devrimciler olarak, Gazetemiz Halkın Kurtuluşu için topladığımız 1000,-lirayı gönderiyoruz.

Gazetemiz Halkın Kurtuluşu'nu yaşatacağız

Sivas-İmranlı'dan Devrimciler

Sivas'ta askerlik yapan devrimcileriz. Aramızda topladığımız 500,- lirayı gazetemiz Halkın Kurtuluşu'na gönderiyoruz.

Halkın Kurtuluşu engellenemeyecektir.

Sivas'tan Devrimci Askerler

Adana İnşaat ve Makina Mühendisleri Odaları seçimlerini devrimciler kazandı

İnşaat Mühendisleri Odası seçimlerinde revizyonistler ve reformistler (CHP, TKP, TİP, TSİP vb.): 136 oy, Halkın Kurtuluşu, Devrimci Yol ve Demokratlar: 250 oy aldılar.

Makina Mühendisleri Odası Seçimlerinde ise CHP ile revizyonistlerin listesi 118 oy alırken Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol listesi 131 oy alarak yönetime gelmiştir.

FATSA

Ünye ve Fatsa devrimci potansiyelin yüksek olduğu ilçelerdir. Bu yüzden faşist diktatörlüğün, çeşitli saldırılarına hedef olmaktadır.

Bu saldırılardan sonuncusu geçtiğimiz günler de Abdi İpekçi'nin katili M. Ali Ağca'yı aramak bahanesiyle yapıldı. Samsun ve Ordu'dan getirilen jandarma ve polisler, ellerinde isim listeleriyle devrimcilerin evlerini basıp, bazı devrimcileri gözaltına aldılar.

Ama bütün baskı ve saldırılar bizleri yıldıramayacaktır.

Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet !

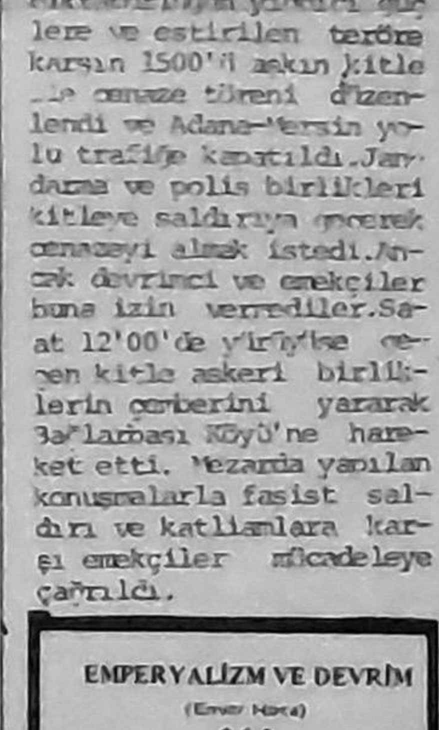
Halkın Kurtuluşu Yolunda
Fatsa'lı devrimciler

GAZİEMİR

Halka karşı azgınca saldırılarda bulunan, faşist diktatörlüğün temel dayanaklarından biri olan Silahlı Kuvvetler, aynı zamanda askerler üzerinde de baskı ve zulüm uyguluyor.

Dondurucu soğuklarda, zaten günde iki saat yanan sobaların yakılmasını yasakladılar. Bir çok askerin hasta olmasına neden oldular. Soğuklardan dolayı bir er ciğerlerini üşüttü ve sabah içtimasında ani bir kriz geçirerek öldü. Sonra da askerin annesine oğlunuz şehit oldu başınız sağ olsun dediler. Kendilerini haklı göstermeye çalışıyorlar. Fakat biz emekçiler, tüm ezilenler ve işçiler bunların hesabını soracağız.

Gaziemir'den bir grup Yurtsever Devrimci Asker

İSTANBUL-Sağlık emekçileri talepleri için mücadeleyi yükseltiyor

SSK OKMEYDANI HASTANESİ

SSK Okmeydanı Hastanesi emekçileri, suni ayrımlarla emekçilerin birbirine düşman edilmek istenmesini ve yan ödemelerinin ödenmemesini protesto için bir kampanya açtılar.

Hastane yönetimi emekçileri "müstahdem", "hasta bakıcı" olarak bölmekte ve bu farklılıktan doğan 500 ile 1500 lira tutarındaki yan ödemeleri ödememekteydi. Emekçileri birbirine düşman etmeyi ve onları açlığa, sefalete itmeyi amaçlayan bu uygulama, Tüm Sağlık-Der ve DSM'li emekçilerin aktif katılımıyla protesto edildi. Emekçiler, topladıkları 200 imza ile birlikte, başhekimle görüşerek bu haksız uygulamaya derhal son verilmesini istediler. Başhekim görüşmenin başında "Seninle bir ilgisi yok devlet var, sıkı önetim var" gibi sözlerle emekçileri oyalamaya ve tehdit etmeye çalıştı. Ancak görüşme sürecinde, emekçilerin kararlılığı karşısında bu uygulamayı düzelteceğini belirtmek zorunda kaldı.

ÇAPA TIP FAKÜLTESİ

Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi Temel Bilimler bölümünde çalışan sağlık emekçileri, baskıları protesto etmek, taleplerini gerçekleştirmek için 24 ve 25 Ocak günleri yemek boykotu yaptılar.

Faşist İdari Amirinin istifa etmesi, arasın-tarama komisyonlarının feshedilmesi, yemeklerin sağlığa uygun çıkarılması, servis arabalarının konması için başlatılan yemek boykotu, duvar gazeteleri ve bildirilerle desteklendi. Tüm Sağlık-Der üyeleri bu çalışmalarını şimdi genel grev hedefiyle birleştirerek sürdürüyorlar.

CERRAHPAŞA HASTANESİ

Cerrahpaşa Genel Dahiliye bölümünde çalışan hemşireler, Tam Gün Yasasının uygulanmasıyla ortaya çıkan haksızlıkları protesto için imza kampanyası başlattılar.

Hemşireler dinlendirilmeden 33 saat çalıştırılmakta, nöbet adı verilen bu çalışmaların karşılığı olan ücretler ödenmemektedir. Hemşireler Tüm Sağlık-Der üyeleriyle yaptıkları toplantılarda, 8 saatlik çalışma süresinin uygulanması, nöbetlerin karşılığının ödenmesi, 3 günlük nöbet sonrasında 1 izin taleplerinin gerçekleşmesi için başlattıkları mücadeleyi sürdüreceklerini bildirdiler.

İZMİR Pazarcılar direnişe geçti

İzmir Güzelyalı pazar esnafı, pazar yerinin Belediye tarafından kapatılması, yeni pazar yerinde de 500 pazarcıdan 430'una yer verilmemesi, açlığa ve işsizliğe itilmesi üzerine direnişe geçtiler. Proleter devrimcilerin katkısı ile bütün pazarcılar iki hafta süresince eski pazar yerinde mallarını sergileyerek, yeni pazar yerine çıkmadılar. Yurtsever devrimci pazarcıların ön yer aldığı Pazarcılar Derneği Yönetim Kurulu'nun da mücadeleye katılmasıyla, Belediye yeni pazar yerinde tüm pazarcılara yer vermek zorunda kaldı.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE
Sahibi Tenman Gönül - Sorumlu Yazıişleri Müdürü Osman Taş
Yönetim Yeri: 2. Beyler 846 Sok. No. 90/213 Konak /İZMİR
Yazışma Adresi Tenman Gönül P.K. 71 Konak / İZMİR
Abone şartları: Yurt içi 6 aylık 250 TL. Yıllık 500 TL. Yurt dışı iki katıdır
Basıldığı yer: S.S. Tüketi Gazetecilik ve Matbaacılık, İZMİR
BASKI TARİHİ 11 Şubat 1980

Zamları protesto etmek amacıyla İstanbul Bomonti'de 4 Şubat'ta yapılan bir gösteri.

ZAMLAR PROTESTO EDİLİYOR

Demirel hükümetinin ilan ettiği %48 oranındaki devalüasyondan ve birçok temel tüketim malında %900'e varan zamlardan sonra yurdun hemen her yerinde yapılan protesto gösterileri giderek yaygınlaşmaktadır.

İSTANBUL

İstanbul'un çeşitli semtlerinde zamları ve hayat pahalılığını protesto eden gösteriler yapılmış, bazı semtlerde esnaflar dükkanlarının kepenklerini kapatarak direnişe katılmışlardır. Yine İstanbul'da Paşabahçe-Eminönü, Adalar-Köprü ve Üsküdar-Beşiktaş hatlarındaki vapurlarda, yolcular zamlı biletleri almayı reddetmişler ve bilet almadan yolculuk etmişlerdir. Adalar'dan hergün İstanbul'a işlerine gelmek zorunda olan halk da vapur biletlerine yapılan zammı protesto etmek ve zammın geri alınmasını sağlamak amacıyla biletsiz yolculuk etmenin yanı sıra İstanbul Valiliği önünde gösteri yapmıştır. Ada vapurundan çıkan yolcular Sirkeci'den Cağaloğlu'na kadar yürümüşler ve Vali ile görüşmek amacıyla Valilik önünde gösteri yapmışlardır.

Vapur biletlerine yapılan zammı protesto etmek amacıyla biletsiz seyahat eden halkla jandarma ve polis arasında sık sık çatışma çıkmıştır. Paşabahçe'den Eminönü'ne gelen yolcular polisler tarafından tartaklanmışlardır.

Bu arada İstanbul'un çeşitli semtlerinde halk zamları protesto etmek amacıyla gösteriler yapmıştır. Cevizli Tekel Fabrikası önünde, Kazlıçeşme'de, Zeytinburnu ve Kartal'da yapılan sokak toplantılarında halk zam kararlarının geri alınmasını isteyen sloganlar haykırmıştır.

Ayrıca YDGD'li gençler Tarabya Ömürtepe'de ve Şişli Bomonti'de gösteri yürüyüşü yapmışlardır. Bomonti'de fabrika işçilerinin dağılma saatinde yapılan gösteri sırasında yapılan konuşmada zamlarla birlikte zulmün de atbaşı gittiği vurgulanmış ve hayat pahalılığının yanı sıra faşist baskılara karşı direnmenin gerekliliği belirtilmiştir.

Bu arada Ankara yolu üzerinde de gösteriler yapılarak zamlar protesto edilmiştir.

8 Şubat günü de Kazlıçeşme, Yenidoğan, Kocamustafapaşa, Şehremini ve Bostancı'da esnaflar, fırıncılar, seyyar satıcılar, küçük atelyeler, fırın işçileri zamları protesto etmek amacıyla bir günlük "kepenk indirme" direnişi yapmışlardır.

İstanbul'un çeşitli bölgelerinde hızla yaygınlaşan direnişlerin Türkiye Devrimci Komünist Partisi önderliğinde geliştiği bildirilmektedir.

ANKARA

Ankara'nın İncirli, Çinçin, Çalışkanlar, Altındağ, Küçük Esat ve Maltepe semtlerinde yapılan yasadışı gösteriler sırasında da hükümetin devalüasyon kararı eleştirilmiş, birbiri peşi sıra gelen yüksek oranlı zamların hayatı çekilmez kıldığı söylenmiştir. Ankara'nın çeşitli semtlerinde yapılan bu gösterilerin büyük bir kısmı proleter devrimcilerin önderliğinde gerçekleşmiştir.

ADANA

Hükümetin devalüasyon kararı ve hemen ardından tüm temel tüketim mallarına yapılan yüksek oranlı zamlar Adana halkı tarafından da öfke ve nefretle karşılanmıştır. Meydan ve Yeşilyurt mahalleleri halkı 3 Şubat gecesi yaptıkları gösterilerde zamları protesto etmişler ve geri alınmasını istemişlerdir. Sıkıyönetim güvenlik güçleri protesto gösterisi yapan halka saldırmaya cesaret edememiştir.

GAZİANTEP

Gaziantep'in Nizip ilçesinde de zamları protesto etmek amacıyla halk gösteriler yapmıştır. Protesto yürüyüşü sırasında halkla jandarma arasında çatışma çıkmış ve gösterinin ardından Nizip YDGD Başkanı gözaltına alınmıştır.

İstanbul'da Adalar halkının mücadelesi, kararlı direniş karşısında egemen sınıfların geriletilebileceğini gösterdi.

ZAMLARA KARŞI AKTİF DİRENİŞ EGEMEN SINIFLARI GERİLETİR

Adalar halkı vapur ücretlerine yapılan yüksek zammı protesto etmek amacıyla vapurlara bilet almadan bindiler, gösteriler yaptılar ve yapılan zammı büyük ölçüde geri aldırdılar.

Bu küçük bir örnek. Ancak, egemen sınıfların son ekonomik saldırıları karşısında direnmenin somut sonuçlarını ortaya koyması açısından sembolik değeri büyük.

Demirel hükümeti, son devalüasyon ve zamları yürürlüğe koyarken bu tedbirlerin batan ekonomiyi kurtarma tedbirleri olduğunu, bunların gerçekleştirilmemesi halinde "herkesin bugünleri de arayacağını" savundu. Bu adi bir yalandır. Ekonominin batmakta olduğu ve gelecekte halkın bugünleri de arayacağı doğrudur. Ama bunun nedeni mevcut düzenin kendisidir. Emperyalistler ve egemen sınıfların direktifleri doğrultusunda, Demirel hükümetinin aldığı tedbirler ise bu batakçı ekonomiyi "düzeltmenin" değil, ondan yararlanarak halkı iliklerine kadar soymanın tedbirleridir. Üstelik de egemen sınıflar ve hükümet devalüasyonun ve zamların oranını, tam bir bezirgan kafasıyla, "ne koparırsam kârdır" anlayışıyla tespit etmişlerdir.

Bunu, Demirel'in "ekonomik danışmanı" T. Özal şöyle ifade ediyor: "Doların resmi kurunu 45 lira olarak da tespit edebilirdik, ama ileriyi düşünerek 70 lira olarak tespit ettik" Bu mantık, adi bir tefecinin bir malı "10 liraya da satabilirdim, ama ileriyi düşünerek 50 liraya sattım" demesine benziyor. Egemen sınıflar ve sözcüleri böylesine utanmazdırlar.

Bu sözler, son devalüasyon ve zamların halkın direnişiyle geri aldırılabilmesi için, büyük olanaklar olduğunun, bizzat egemen sınıflar tarafından itiraf edilmesidir. Nitekim bugün AP'li bir parlamenter bile [illegible] yaptığı konuşmada, kendi menfaatleri [illegible] zamların böylesine boyutlara ulaştırılmasının tehlikeli olduğunu, bunun için bir zorunluluk bulunmadığını itiraf ediyor ve zamların bir kısmının geri alınması gerektiğini söylüyor.

Kaldı ki, böyle bir durum söz konusu olmasa bile işçi sınıfı ve emekçilerin iktidarı temelinde yaşayan bugünkü burjuva-feodal düzende, emekçilerin mücadele ederek üzerlerindeki sömürüyü hafifletmelerinin objektif koşulları her zaman vardır.

Dünya halklarının deneyleri kapitalist, revizyonist tekellerin ekonomik saldırısı karşısında direnmenin, onlara geri adım attırmanın tek yolu olduğunu gösteriyor. 1970 ve 1976 yıllarında Polonya'da işçi sınıfının direnerek revizyonist burjuvazinin yaptığı zamları geri aldırması, Mısır'da 1977 yılında, aynı durumun tekrarlanması ve dünyanın bir çok ülkesinde emekçilerin direnerek, ekonomik durumlarını düzeltici çeşitli haklar elde etmeleri bu durumun somut kanıtlarıdır.

Proleter devrimciler, bu "küçük" çatışmalarda, emekçileri kendi deneyleri temelinde eğitecek, örgütleyecek, birleştirecek ve onları devrime hazırlayacaklardır. Çünkü başka ve sömürüden kurtuluşun başka yolu yoktur.

Sahte bir ikilem: Liberal ekonomi ya da devletçilik

ÜLKEMİZDE CUMHURİYET DÖNEMİNDEN BU YANA LİBERALİZM Mİ, DEVLETÇİLİK Mİ, KONUSU ÜZERİNDE BÖYLE SAHTE BİR TARTIŞMA SÜRÜP GİTMEKTEDİR. KAPİTALİZMİN KRİZİNİN İYİCE DERİNLEŞTİĞİ GÜNÜMÜZ KOŞULLARINDA DEMİREL HÜKÜMETİNİN GERÇEKLEŞTİRDİĞİ SON ZAMLAR VE EMPERYALİSTLERE TANINAN KAPİTÜLASYON NİTELİĞİNDEKİ İMTİYAZLARDAN SONRA BU TARTIŞMA YENİDEN ŞİDDETLENDİ.

TÜRKİYE GİBİ KAPİTALİST GELİŞME AŞAMASINA EMPERYALİZM DÖNEMİNDE GİRMİŞ BULUNAN ÜLKELERDE İSE, SERBEST REKABETÇİ SANAYİ KAPİTALİZMİ, YANİ LİBERAL EKONOMİ DÖNEMİ, HİÇ YAŞANMADI. ÜLKEMİZDE GELİŞEN KAPİTALİZM BAŞINDAN BERİ EMPERYALİZMİN UZANTISI NİTELİĞİNDEKİ KOMPRADOR TEKELCİ BİR DEVLET KAPİTALİZMİDİR. BAZI DÖNEMLERDE DEVLETİN EKONOMİYE DAHA FAZLA MÜDAHALE ETMESİ BAZI DÖNEMLERDE İSE "ÖZEL SEKTÖR"ÜN DAHA ÇOK ÖNE ÇIKMASI BU DURUMU DEĞİŞTİRMEZ

DEMİREL VE ECEVİT GİBİ SAHTE HEKİMLERİN REÇETELERİ KOMPRADOR-FEODAL EKONOMİNİN HASTALIKLARINI İYİLEŞTİREMEZ. BU HASTAYI "İYİLEŞTİRMENİN" TEK YOLU, ONU UDHD İLE MEZARA GÖMMEK VE İŞÇİ-KÖYLÜ DİKTATÖRLÜĞÜ ALTINDA SOSYALİZM YÖNÜNDE GELİŞEN BİR HALK EKONOMİSİ YARATMAKTIR.

Kapitalizmin krizinin ulaştığı nokta, bunun bir sonucu olan son devalüasyon ve zamlar, burjuvazinin ideologlarının eskiden beri sürdürdüğü sahte bir tartışmayı yeniden gündeme getirdi. Bu tartışmanın başlıca kutupları "hükümetin başı" Demirel ve "muhalefetin" başı Ecevittir.

Burjuvazinin ideologları kapitalizmin çıkmazının gerçek nedenlerini gizlemek ve halk yığınlarını aldatarak onun kapitalizmi hedef almasını önleyebilmek amacıyla, mevcut düzenin kötülüklerini şu ya da bu politikaya bağlarlar. Onlara göre eğer burjuva siyasetçiler, şu politikayı değil de bu politikayı izlerlerse her şey güllük gülistanlık olacaktır.

Ülkemizde Cumhuriyet döneminden bu yana liberalizm mi, yoksa devletçilik mi, konusu üzerinde böyle sahte bir tartışma sürüp gitmektedir. Kapitalizmin krizinin iyice derinleştiği günümüz koşullarında Demirel hükümetinin gerçekleştirdiği son zamlar ve emperyalistlere tanınan kapitülasyon niteliğindeki imtiyazlardan sonra bu tartışma yeniden şiddetlendi.

Demirel zamları ve diğer ekonomik soygun tedbirlerini savunurken, kendilerinin liberal ekonomi taraftarı olduklarını, Batılı ülkelerin de bu yolu izleyerek kalkındıklarını, sonuç olarak Türkiye'nin Batılı kapitalist ülkelerin geçtiği yoldan geçerek [illegible] biraz sıkıntı karşılığında Türkiye'nin sonunda düze çıkacağını iddia etti. [illegible] bir basın toplantısında sözlerini, "bırakınız yapsınlar" sözüyle bağladı.

Bunun karşısında Ecevit sınıflarüstü bir olgu gibi göstermeye çalıştığı devletin ekonomideki "düzenleyici" rolünün son tedbirlerle ortadan kaldırıldığını; böylece ekonominin "kurtlara" terkedildiğini, bu duruma derhal bir son verilerek devlet eliyle güçlüklerin kapitalistlere ve emekçilere "adaletli" bir şekilde dağıtılmasını talep etti.

Faşist, reformist, revizyonist yazar-çizer takımı da halk yığınlarını aldatabilmek amacıyla bu tartışmaya balıklama daldılar ve kimi "liberal", kimi "devletçi" ekonominin faziletlerinden dem vurmaya başladı.

Şimdi bir de gerçekle re bakalım:

Liberal ekonomi olarak adlandırılan kapitalizmin serbest rekabetçi dönemi, Batı'da sanayi kapitalizminin gelişme süreci içinde doğdu. Kapitalizmin feodalizm karşısında ilerlemeyi, gelişmeyi temsil ettiği ve devrimci özellikler taşıdığı bu dönemde, burjuvazi feodal imtiyazlara ve yarı-feodal toprak ağalığı ekonomisine karşı şu ya da bu şekilde mücadele ediyor, siyasi özgürlüğün gerçekleşmesinin maddi temellerini yaratıyordu. Sanayi kapitalizminin feodalizme karşı mücadele süreci içinde ulusal ekonomiler teşekkül ediyor ve bu temelde sanayi devrimleri gerçekleşiyordu. Bu dönemi yaratan özelliklerin başında tek tek kapitalistlerin üretim ve pazar üzerinde kalıcı bir egemenlik kuramamaları ve ortalama kâr kanunu uyarınca üretici güçleri sürekli geliştirmek zorunda kalışları geliyordu. Bu sanayici kapitalistlerin iradeleri dışında objektif bir olguydu.

Emperyalizm, yani tekelci kapitalizm aşamasında bu durum tersine döndü. Dev tekelci birliklere kumanda eden bir avuç finans kapitalistin ekonomiye egemen olmasıyla birlikte, bu kapitalistler artık serbest piyasada ortalama bir kâr elde edebilmek amacıyla yarışarak [illegible], anlaşmalar yoluyla fiyatları tespit etmeye ve tekelci konumlarından yararlanarak azami kârlar elde etmeye başladılar. Bu dönemde serbest rekabet (liberal ekonomi) yerini tekele bıraktı. Sanayi sermayesi ve banka sermayesi içiçe geçerek, esas olarak, tefeci, rantiye bir nitelik taşıyan finans-kapitale dönüştü. Emperyalizm feodalizmle ittifak kurdu. Kapitalizm ilerici özelliklerini yitirdi, çürüyen, asalak, can çekişen bir kapitalizm haline geldi.

Tekelci kapitalizm döneminde, burjuva devlet cihazı bir avuç finans-kapitalin egemenliğine geçerken, devlet bir avuç tekelci yararına ekonomiye daha fazla müdahale etmeye başladı. Devlet tekellerle kaynaştı ve tekelci kapitalizm, tekelci devlet kapitalizmi olarak gelişti.

Türkiye gibi kapitalist gelişme aşamasına emperyalizm döneminde girmiş bulunan ülkelerde ise serbest rekabetçi sanayi kapitalizmi, yani liberal ekonomi dönemi, hiç yaşanmadı. Ülkemizde gelişen kapitalizm başından beri emperyalizmin uzantısı niteliğindeki komprador tekelci bir devlet kapitalizmidir. Bazı dönemlerde devletin ekonomiye daha fazla müdahale etmesi, bazı dönemlerde ise, "özel sektör"ün daha çok öne çıkması, bu durumu değiştirmez. Çünkü devlet, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının elinde ona hizmet eden bir araçtır. Onun ekonomiye daha az, ya da daha çok müdahale etmesine karar veren de, yine bu sınıflardır.

Bu yüzden, Demirel'in son zamları savunurken iddia ettiği gibi, kapılar emperyalistlere ardına kadar açıldı ve bir avuç tekelciye halkı dilediği gibi soyup soğana çevirmesi için en geniş olanaklar tanındı diye, ne Türkiye'ye liberal ekonomi gelecektir, ne de üretici güçler gelişecek, Türkiye kalkınacaktır. Olacak olan, yalnızca ve yalnızca bir avuç emperyalist ve kompradorun kârlarına kâr katmaları, havadan vurgunlar vurmaları ve emekçilerin iyice sefalete gömülmeleridir.

Yine Ecevit'in savunduğu gibi, devletin ekonomiye müdahalesi arttırılsa, aynı durum başka yollardan gerçekleşecektir.

Nitekim ülkemizin tarihine baktığımızda, bu söylediklerimizin şimdiye kadar defalarca doğrulandığı görülür.

1923'den 1929 bunalımına kadar Türkiye'de "liberal"(!) bir ekonomi politikası uygulandı. Sonunda ekonomik durum öylesine bir çıkmaza girdi ki, 1929-1933 bunalımının sonuçlarını devleti ekonomik hayatın iyice içine sokarak gidermeye çalışıldı. Ama emekçi sınıfların durumunda yine bir değişiklik olmadığı gibi, ekonomik bir gelişme de sağlanamadı. 1950'de DP iktidarıyla birlikte yine "liberalizme" dönüldü. 27 Mayıs 1960'dan sonra devlet müdahalesine yeniden ağırlık verildi ve günümüze kadar bu durum bir [illegible] bir böyle sürdü gitti. Yaklaşık 60 yıl sonra Türkiye'de ne değişti? Türkiye yine geri bir ülke, ekonomisi yine hasta, emekçi yığınlar yine sefalet içinde. Tek değişen şey emperyalist soygun boyutları ve kompradorların ve toprak ağalarının onlarca kez büyümüş zenginlikleri.

Demirel ve Ecevit gibi sahte hekimlerin reçeteleri komprador-feodal ekonominin hastalıklarını iyileştiremez. Bu hastayı "iyileştirmenin" tek yolu, onu Ulusal Demokratik Halk Devrimi ile mezara gömmek ve işçi-köylü diktatörlüğü altında sosyalizm yönünde gelişen bir halk ekonomisi yaratmaktır. Böyle bir ekonomide emperyalist sömürüye, komprador tekellere, yarı-feodal toprak ağalarına yer yoktur. Emperyalistlerin, kompradorların, toprak ağalarının ellerindeki tüm işletmelere ve mallara el konulmalı, bunlar halk yararına kullanılmalıdır.

Ancak bugün devrimin gerçekleşmesinin tüm koşullarının henüz olgunlaşmadığı şartlarda, kimse elini kolunu bağlayıp oturmamalıdır. Faşist Demirel hükümetinin aldığı ekonomik tedbirler, bunalımın yükünü emekçi yığınların sırtına daha fazla bindirmeyi amaçlıyor. Başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi yığınları bu girişime karşı çıkmalı, bunalımın yükünü onu yaratan emperyalistlerin, komprador-feodal sınıfların ve tüm kapitalistlerin sırtına yıkmaya hedefleyen talepler etrafında aktif devrimci bir mücadele ve direniş içine girmelidirler. Bu talepler başlıca, tekelci işletmeler üzerinde işçi denetiminin kurulması, toprak ağalarının ellerindeki topraklara el konulması, işçi ücretlerinin ve tarım ürünlerinin taban fiyatlarının arttırılması, bankalara ve tefecilere borçların [illegible] silinmesi, zamların geri alınması, işten atmalara son verilmesi gibi talepler olmalıdır. Bu talepler etrafında yürütülecek devrimci bir kitle mücadelesi devrimin güçlerini toparlayıp saflarından, karşı-devrimin güçlerini bölüp ayrıştıracak, devrimin koşullarını olgunlaştıracaktır.

Zamları kimler destekliyor?

Demirel hükümetinin IMF ve komprador tekelcilerin direktifleriyle TL'nin değerini %50 düşürmesi ve ardından tüm tüketim maddelerine, kimi maddelerde %900'e varan oranda zam yapması, emekçi halk kitlelerinin hayatını yaşanmaz kılar ve milyonlarca emekçinin büyük tepkisiyle karşılaşırken, başta komprador-tekelciler olmak üzere sömürücü egemen sınıflar tarafından büyük bir sevinçle karşılandı. Kompradorlar, onların TÜSİAD gibi kuruluşları, başta AP ve MHP'li faşistler olmak üzere sömürücü egemen sınıfların siyasi sözcüleri "zamların kaçınılmazlığı", "zamların ülke ekonomisi için gerekliliği" üzerine başlattıkları faşist demagojik propagandayı sürdürüyorlar.

Öte yandan CHP reformistleri emekçi kitlelerin zamlara duyduğu tepkiyi reformist kanallara akıtmak için ve sanki kendileri hükümette iken farklı birşey yapmışlar gibi halk kitlelerini aldatmak için zamlara karşı çıktılar! Dinci gericiler kapitalist soygun düzenini aklamak, kitleleri aldatmak amacıyla sözde zamlara karşı çıkıyor, "İslam ülkelerinden yardım alınmadığı için zamlar oluyor" yaygarası ile sömürü düzeninin en iyi "milli görüş" doğrultusunda ayakta tutulacağını söyleyerek Demirel hükümetinin zam ve devalüasyon uygulamalarını eleştiriyorlar! TİKP sosyal faşistleri Demirel hükümetinin yıpratılmaması gerektiğini belirterek zamlara karşı çıkanların "milli birlik ve beraberliği bozduklarını" propaganda ettiler. TKP'li revizyonistler ve DİSK'li sendika ağaları işçi sınıfını ve emekçi kitleleri aldatmak amacıyla zamlara karşı "savaşım" ilan ettiler!

KOMPRADOR TEKELCİLER ZAM VE DEVALÜASYONU, DÖVİZ KAÇAKÇILIĞININ SERBEST BIRAKILMASINI EĞLENCE PROGRAMLARI DÜZENLEYEREK KUTLADILAR

Devalüasyon ve zamlar üzerine emekçi kitleleri iliğine dek sömüren tekelci kompradorlar Demirel hükümetinin çok yerinde bir karar aldığını söyleyerek herkesi bu kararları desteklemeye çağırdılar. İş adamları diye adlandırılan komprador-tekelci patronlar hükümetin cesur kararlar almaya devam etmesi gerektiğini belirtmekten de geri durmadılar. TÜSİAD Genel Sekreteri Feyyaz Berker "Devalüasyonu destekleyecek kararların tamamı bütünlük içinde uygulanmalı"dır diyerek çok yönlü saldırılar için daha hızlı davranılmasını istedi. TÜSİAD Yönetim Kurulu Başkanı Ali Koçman'da "ekonomik tedbirlerin desteklenmesi gerektiğini" söyleyerek zam ve zulüm tedbirlerinin, siyasi ve ekonomik saldırıların bir bütün olarak yürütülmesini istedi. İstanbul Sanayi Odaları Yönetim Kurulu Başkanı da "ekonomik tedbirlerin istikrar sağlayacağını" belirterek destek istedi. Sermaye kuruluşlarının yöneticilerinden Mehmet Yazar, alınan ekonomik önlemlerin ekonomiye istikrar sağlayacağını belirterek, bu önlemleri desteklediklerini belirtti.

FAŞİST ELEBAŞILAR, ZAMLARIN İYİLİĞİNİ ÖVMEKLE BİTİREMEDİLER

Faşist şef Demirel, üst üste düzenlediği basın toplantıları ile zamları savundu. Faşist Türkeş de hükümetin ekonomik tedbirleri almasını olumlu karşıladığını belirterek bu tedbirlerin siyasi tedbirlerle desteklenmesini istedi. Türkeş, Demirel hükümetinin emekçi kitleler üzerinde sürdürülen faşist zulüm mekanizmasını daha da sert bir biçimde sürdürmek için tahkim etmesini istediklerini belirterek, kararların sosyal tedbirlerle desteklenmesi gerektiğini [illegible] ve yükün herkese paylaştırılmasını savundu. O, açık bir biçimde zamları savunarak geçmiş CHP hükümeti döneminde yürüttüğü faşist propagandanın nasıl halk kitlelerini aldatmak için yapıldığını da ortaya koydu. Türkeş "...milletçe gerçekten büyük fedakarlığa katlanmaya ve acı ilacı içmeye mecbur olduğumuz bu dönemde, milliyetçiliğin de sosyal adalet ilkesinin de gereği, külfetleri nimetlere göre dağıtmaktır" diyerek acı ilaç dediği zamların kaçınılmazlığını, bu ilaç içilmelidir diyerek zamlara boyun eğilmesi gerektiğini savundu.

REVİZYONİST YAYGARA

TİKP'li sosyal faşistler önceleri zamları savunarak Demirel hükümetinin yıpratılmasının bölücülük olduğu yaygarasını kopardılar. Onlar, Ecevit'in tamamen demagojik olan açıklamaları üzerine Ecevit'e ateş püskürterek onu kışkırtıcılıkla suçladılar. Kitlelerin yükselen mücadelelerini MHP ve Rusya'nın kışkırtıcılığına bağladılar. Ancak bu sosyal faşist çete kitlelerin zamlar ve siyasi saldırılar karşısında ayağa kalktığını gördüğü ve egemen sınıfların çıkarlarını uzun sürede korumak istediği için zamların halkın yaşamını çekilmez kıldığı yollu sözde karşı çıkışlar yapmaktan da geri durmadı. TİKP sosyal faşistleri zamlara karşı değildirler. Onların karşı olduğu Demirel hükümetinin zam yükünü eşit olarak dağıtmamasıdır!

TKP'li revizyonistler ve diğer Sovyet uşakları zamlara karşı sahte "savaşım" çağrıları yaptılar. TKP, TİP, TSİP gibi Sovyet emperyalizminin çıkarlarını savunan revizyonist akımlar zamların Demirel hükümetinin iş başında olmasından kaynaklandığını söyleyerek kapitalizmi ve sömürü düzenini aklamaya çalışmaktadırlar. Onların sahte "savaşım" çağrıları ise bu güne kadar yeterince görüldü. Sosyal faşistler kitlelerin baskı, saldırı ve zulme karşı tepkisini yumuşatmak, kitleleri aktif ve daha ileri mücadelelerden alıkoymak için bu tür sahte çağrılar yapmakta ve "savaşım cepheleri" oluşturmaktadırlar. Onlara göre kendilerinin içinde yer alacağı bir hükümet işbaşında olsa kapitalist sömürü düzeni "emekçiler sömürülmeden" işleyecek ve "barış içinde sosyalizm inşa olacaktır". Bu revizyonistlerin Sovyet Rusya'da ve diğer revizyonist ülkelerde her gün yapılmakta olan zamları ve fiyat artışlarını gizlemeleri ve onları savunmaları da ne tür bir "sosyalizmi savunduklarını" göstermektedir.

